

Bernardin Freimut

Židovské krvavé vraždy od prvního výskytu v dějinách až po současnost

Z německého originálu Bernardin Freimut, *Die jüdischen Blutmorde von ihrem ersten Erscheinen in der Geschichte bis auf unsere Zeit*, Münster i. W. 1895
přeložil © Jaroslav Voříšek 2012

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Bernardin Freimut

**Židovské krvavé vraždy
od prvního výskytu
v dějinách až po
současnost**

*Contra factum non valet argumentum.
Skutečnost dokazuje víc
než všechny argumenty.
axiom filosofie*

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu	6
Předmluva	8
Úvod	10
1. kapitola	
Židovské zločiny před vraždou v Trientu – Andryšek z Rinnu	13
2. kapitola	
Krvavý čin v Trientu (1475)	17
3. kapitola	
Od konce 15. do 18. století	21
4. kapitola	
Rabín upálen za únos dítěte	23
5. kapitola	
Přehled 19. století	28
6. kapitola	
Kapucínský páter Tomáš zavražděn Židy v Damašku (1840)	32
7. kapitola	
Tisza-Eszlár (1882)	36
8. kapitola	
Zločin ve Skórczi ¹ (1884)	38
9. kapitola	
Odebrání krve ve Vratislavi (1888) a dva podobné případy	41
10. kapitola	
Korfu (duben 1891)	44
11. kapitola	
Vražda chlapce v Xantenu (29. června 1891)	50
12. kapitola	
Židovský obchod s křesťanskou krví	59
13. kapitola	
Odhalení konvertovaného rabína o židovských krvavých zločinech – mnich Theophitus	62
14. kapitola	
Proč Židé dychtí po křesťanské krvi? I. Z nenávisti ke křesťanům II. Z pověřivosti	65
15. kapitola	
III. Křesťanská krev jako židovská svátostina	69
16. kapitola	
V jakých případech slouží křesťanská krev za svátost: 1) při sňatku, 2) při obřízce	74

¹ Tehdy pruský Skurz; pozn. překl.

17. kapitola	
Užívání křesťanské krve: 3) o Dni smíření, 4) při pohřbu, 5) o svátku Purim	76
18. kapitola	
6) a hlavně užívání křesťanské krve: při židovském svátku Pesah	78
19. kapitola	
Rabín Abu-el-Afieh, další rabíni, Židé z Damašku a ostatní svědectví konvertitů	83
20. kapitola	
Židovské náboženské knihy a rituální vražda – Talmud a nenávisť ke křesťanům. Projevy takové nenávisť (hanobení hostí v novější době)	87
21. kapitola	
Tajné židovské knihy navádějí k rituální vraždě a k užívání krve	94
22. kapitola	
Stanovisko Říma k židovským rituálním vraždám – Židé v kanonickém právu	97
Slovo závěrem	104

Úvodní slovo editora českého překladu

Prakticky všeobecně je dnes vlivem soustavné lživé propagandy rozšířeno mínění, že židovské rituální vraždy jsou – pokud vůbec – věci dávné minulosti. Nelze však jen s povýšeným úsměvem odbýt spolehlivé zprávy o rituálních vraždách doslova z poslední doby v USA, Rusku² i některých dalších zemích. Počet každoročně pohřešovaných dětí je až hrůzně veliký, než aby mohl být připisován výhradně na vrub deviantům nebo „obchodům“ s lidskými orgány, které ostatně mají s rituální vraždou jistou ideovou souvislost. A jestli snad ještě i dnes některé primitivní kmeny kdesi v zastrčených koutech zeměkoule praktikují kultovní lidské oběti, sotva je lze obviňovat z rituálních vražd minulosti i současnosti doslova po celém světě. Podmínku celosvětového rozšíření splňují ze všech národů a etnik pouze Židé.

„Celé Židovstvo jako jeden muž popírá existenci takové tradice z jasně zřejmých důvodů. Pro i proti se vystupuje s největší horlivostí a vášnivostí. I mnozí z těch, kteří ještě milují pravdu, nevěří těžkým obviňováním Židů jen proto, že dostatečně neznají příslušné důkazy. K objasnění věci již ovšem byly napsány různé brožury i monografie, které projednávají tu nebo onu stránku krvavého obvinění včetně jednotlivých skutečností, ale stále ještě nám schází kniha, jež by se celou otázkou zabývala souvisle a systematicky. – Předkládané dílko si dalo za úkol právě to; chce nabídnout co možná nejlepší přehled celého dostupného materiálu s vyloučením všeho pochybného, má v úmyslu být k Židům spravedlivé a odmítnout všechna přehnaná nebo nedoložená obvinění. Chce jednak shrnout výsledky dosavadního zkoumání, poté je s jistotou a zřetelností konstatovat a tím podat o této otázce všestranný a jasný obraz, který by každému umožnil udělat si sám a bez předsudků vlastní úsudek.

Otázka však má i svou významnou praktickou stránku. Hraje totiž důležitou roli v posuzování, zda jsou Židé dostatečně zralí a schopní stát s křesťany na stejném stupni v moderním kulturním i státním životě a spolu s nimi se na něm podílet! Má ovšem také speciální význam pro jurisdikci, která v současné době mnohokrát až neuvěřitelně zaujala podivné stanovisko, jako by vražda u Židů z falešných religiózních motivů vůbec neexistovala. V důsledku toho justice při různých procesech sešla na tak zřetelně nesprávnou cestu a dospěla k tak abnormálním závěrům, že podle úsudku všech interesovaných stran je taková justice pouhým výsměchem právu.“

Na křesťanství upřímně obrácený rabín Moldavo, kterého autor ve svém díle několikrát cituje, jako dobrý znalec vlastních bývalých souvěrců o jejich falešné upřímnosti říká:

„Židé se mohou navenek chovat ke křesťanům přátelsky, v hloubi srdce k nim musejí chovat divokou nenávist a nejhlubší odpor. K potvrzení tak bezbožné zásady falšují Písmo svaté, aby to vyhovovalo jejich zvráceným představám. Tak např. k pasáži knihy Exodus: „Nebudeš jísti maso, z něhož žrala divá zvíř, nýbrž je předhodíš psům“, má bezbožný chacham Salomo následující vysvětlení: „Bůh ústy Mojžíše přikázal takové maso prodávat křesťanům, protože Mojžíš tam, kde

² Takovým případem z poslední doby je židovská rituální vražda spáchaná v Krasnojarsku na Sibiři 16. dubna 2005, týden před začátkem židovského svátku pesah (23. dubna) na pěti křesťanských a muslimských dětech; pozn. editora.

mluví o psech, zlořečí křesťanům, aby bylo zřejmé, že psi jsou lepší rasa nežli křesťané.“

Autor ve snaze odhalit nepochopitelnou židovskou nenávist ke křesťanům uvádí za jediné možné vysvětlení zaslepení jako důsledek Božího trestu za zločin na Golgotě a tvrdošíjné odmítání Ježíše Krista jako skutečného Spasitele.

„Jako zvláště výstižná nám zde připadá jeho poslední poznámka, že pověřivá a divoká touha jeho bývalých souvěrců po křesťanské krvi, která jim (obzvlášť ve středověku) tak často vynesla tvrdé pronásledování i smrt, je právě důsledkem a trestem za osudové přání, aby Kristova krev padla na ně a na jejich děti. A jako tehdy prolití Kristovy krve považovali za štěstí a dychtivě se jej domáhali, zatímco se jim stalo vinou a zkázou, stejně tak i nyní stále ještě baží po křesťanské krvi v pošetilé víře, že jim slouží k prospěchu těla i duše, ale ve skutečnosti jen z nich dělá zločince a tím hlouběji strhává do zkázy.“

Zvláštní pozornost si ve Freimutově knize zaslouží další citovaná pasáž z díla konvertovaného rabína Moldava; ukazuje nám, že tehdejší velekněží i pozdější bezbožní rabíni dobře věděli o Kristově božství, ale zoufale se je za každou cenu snažili utajit před svými věřícími z obavy o vlastní moc a autoritu:

„... můžeme přejít k hlavní a rozhodující myšlence, již chovají především chachamové neboli rabíni, že Ježíš Kristus, syn Marie z Nazaretu, kterého jejich otcové odsoudili na kříž, by přece jen mohl být skutečný Mesiáš, tak dlouho toužebně očekávaný patriarchy a proroky. Svůj názor totiž čerpají ze slov proroka Jeremiáše: ... „Děste se nad tím, nebesa, ustrňte nesmírnou hrůzou, praví Hospodin, dvojí zlo spáchal můj lid: Opustili mne, zdroj živých vod, a vytesali si cisterny rozpukané, jež vodu neudrží“ (2,12-13). – Toto proroctví je rabínům dobře známé. Annáš a Kaifáš je znali rovněž, dobře věděli, že Kristus, jehož odsoudili k smrti záchranou Barabáše, je skutečný Mesiáš. A bezbožní rabíni stejně tak dobře znají smysl oné pasáže Písma. Ale ve své hrdosti a zatvrzelosti srdce nechťejí v Krista uvěřit. Proto si vymysleli nová přikázání, podle nichž se chtějí spasit krví křesťanů...“

Prakticky totéž uvádí kromě jiných i Eisenmenger ve svém monumentálním díle „Odhalené Židovstvo“. Máme tedy před sebou klasickou ukázkou kolektivní schizofrenie elitních židovských kruhů, směrodatných pro celé světové Židovstvo, a s takovým názorem rozhodně nejsme sami.

Také v samotném Židovstvu přirozeně jsou – jako všude – čestné výjimky upřímně obrácených ke Kristu, ale nevěřící Židé v naprosté většině dál čekají na svého „mesiáše“. A že je v tak hrozném bludu ještě servilně podporuje heretická pokoncilní sekta v osobě „papežů“, není snad třeba ani dodávat.

Předmluva

Jako „dávná bajka“ připadá našemu osvícenému století zvěst, že ve středověku Židé zabíjeli křesťanské děti, radovali se z jejich utrpení a požívali krev obětí. Může být, že fanatismus, který je všeho schopný a dokáže jako hrozný excés parazitovat i na tom nejlepším náboženství a v tom nebo onom případě vede až k strašnému činu, který vždy přítomná fáma časem ještě mysticky vyšperkovala, zveličila a rozmnožila, přesto se mu však ve starých kronikách nepřikládal větší význam než ostatním mimořádně nápadným zločinům – tak se obecně uvažovalo, a to zvláště tehdy, kdy se z toho dělaly obecné závěry o Židovstvu jako takovém, případně že něčeho podobného se není třeba obávat v našich současných, moderních a dobře uspořádaných státech. Ale přesto – v jasném světle kultury 19. století se znovu vynořuje děsivý přízrak židovské náboženské vraždy. Na půdě Starého světa, který věřil být již navždy osvobozen od takových ohavností, se znovu objevují obdoby lidské oběti starých Mexičanů.³ Židé – tedy ti, kteří jsou považováni za nejlepší a nejbohabojnější mezi všemi, a právě jejich rabíni porážejí křesťany jako dobytek za současného modlení a religiózních obřadů v pevném přesvědčení, že konají svaté a bohubilé dílo. Děsivý a krvavý anachronismus! V našem končícím století neexistuje žádný jev, který by byl v tak křiklavém rozporu s ním jako krvavé židovské zločiny. Na jedné straně pokrok v znalostech, vědách a vynálezech včetně všeobecného školství jako nikdy dříve, na druhé straně zatvrzelá pověra, zde úsilí po všeobecné lidumilnosti a humanitě, tam zas divoká nenávist a fanatismus. Zde snaha přijmout Židovstvo emancipací do křesťanského kulturního světa a asimilovat je v něm, tam krvavý výraz věčné nesmiřitelnosti, dědičného nepřátelství vůči všemu, co se nazývá křesťanským.

Výskyt krvavých zločinů v naší tak vědecky horlivé a zvláště na poli historie tolik pokročilé době vedl přirozeně k tomu, že bylo třeba kritického přezkoumání zpráv o takových jevech v dřívějších stoletích. A tu se ukázalo, že židovské religiózní vraždy nejsou jen více či méně pouhými bajkami, nýbrž historickými skutečnostmi, stejně dobře ověřenými a zdokumentovanými jako ostatní fakta světových dějin. Rovněž tak se prokázalo, že to nejsou jen velice vzácné a ojedinělé excesy šílenství, nýbrž že se souvislý řetěz takových zločinů táhne staletími, počínaje jedenáctým, že bez přerušení pokračuje dál až do nejnovější doby a především že ve věci je pevný systém, že jde o pevnou tradici, a také že zde jsou směřodátne tytéž představy i zásady např. jak pro vraždu v Damašku v roce 1840, tak i pro vraždu v Trientu roku 1475.

Celé Židovstvo jako jeden muž popírá existenci takové tradice z jasně zřejmých důvodů. Pro i proti se vystupuje s největší horlivostí a vášnivostí. I mnozí z těch, kteří čestně milují pravdu, nevěří těžkým obviňováním Židů jen proto, že dostatečně neznají příslušné důkazy. K objasnění věci již ovšem byly napsány různé brožury i monografie, které projednávají tu nebo onu stránku krvavého obvinění včetně jednotlivých skutečností, ale stále ještě nám schází kniha, jež by se celou otázkou zabývala souvisle a systematicky. Předkládané dílko si dalo za úkol právě to; chce nabídnout čtenáři co možná nejlepší přehled celého dostupného materiálu s vyloučením všeho pochybného, má v úmyslu být k Židům spravedlivé a odmítnout všechna přehnaná nebo nedoložená ob-

³ Autor má na mysli pohanské Aztéky, jejichž masových rituálních vražd byli přímými svědky Cortézovi Španělé. Není zde na škodu připomenout, že tento ohavný obyčej odstranil u domorodců až vliv katolické církve; pozn. překl.

vinění. Chce shrnout výsledky dosavadního zkoumání, poté je s jistotou a zřetelností konstatovat a tím podat o této otázce všestranný a jasný obrázek, jež by každému umožnil udělat si sám a bez předsudků vlastní úsudek.

Již z čistě historického hlediska si daná otázka vyžaduje náš nejvyšší zájem. Pouhá láska k pravdě by nám stačila jako důvod vzít pero do ruky – snaha nabídnout ve sporu protichůdných názorů vysvětlení mezi extrémisty a těmi, kteří to myslí upřímně a usilují o usmíření a sblížení.

Otázka však má i svou významnou praktickou stránku. Hraje důležitou roli v posuzování, zda jsou Židé již dostatečně zralí a schopní stát s křesťany na stejném stupni v moderním kulturním i státním životě a spolu s nimi se na něm podílet! Má ovšem také i speciální význam pro jurisdikci, která v současné době mnohokrát až neuvěřitelně zaujala podivné stanovisko, jako by vražda u Židů z falešných religiálních motivů vůbec neexistovala. V důsledku toho justice při různých procesech sešla na tak zřetelně nesprávnou cestu a dospěla k tak abnormálním závěrům, že podle úsudku všech zainteresovaných stran je pouhým výsměchem právu.

Kéž nás p r a v d a zbaví předsudků a přivede zpět k právu a spravedlnosti.

Autor

Úvod

Rituální vražda! Velmi diskutovaná a sporná slova, kolem nichž se již po řadu let odvíjí zuřivý spor v tisku i literatuře.

Rituální vraždou se rozumí zločin na těle a životě bližního, nemající svůj důvod v loupeži, pomstychtivosti nebo zvrácenosti, nýbrž v bohoslužebných či lépe řečeno modloslužebných předpisech religiózního společenství. Jak známo, v pohanských náboženstvích není zabít člověka jako oběť božstvu ničím vzácným. Všechny lidské oběti, s nimiž se setkáváme jak v nejstarších časech, tak ještě i dnes u barbarských národů, lze označit za rituální, a rovněž u národů, stojících na kulturně vysokém stupni, nacházíme toto poblouznění, jako například ve starověku mj. u Féníčanů a ve středověku u Mexičanů.

Od 11. století je i proti Židům vznášeno hrozné obvinění, že pobíjejí lidi k bohoslužebným účelům. Zcela nepodezřelý svědek, dr. Konrad Martin⁴ – kdysi biskup v Paderbornu – již roku 1848, kdy ještě o antisemitské agitaci nebylo ani řeči, v „Katolickém čtvrtletníku pro umění a vědu“⁵ psal takto o „obvinění, že se Židé příležitostně zmocňují křesťanských dětí a během Velikonoc prolévají jejich krev“:

„Chtít popírat, že se Židé v různých dobách a na nejrozličnějších místech takovým zločinem provinili, by znamenalo z historických ročenek vymazat třicet až čtyřicet podrobně zaznamenaných a konstatovaných skutečností,⁶ znamenalo by to zničit všechny památníky, které mnohá města dodnes uchovávají jako tradiční upomínku na ohavný atentát.“

Na druhé straně se Židé proti takovému obvinění brání s podrážděností, která je špatnou prejudicí pro jejich věc. V souvislosti s xantenským procesem židovsko-liberální tisk požadoval policejní zákaz veřejného diskutování – podle jeho slov – tak nesmyslného a pro Židy urážlivého tvrzení, a také prohlašoval, že nadále musí být jednou pro vždy vyloučené, aby taková „domněnka“ vůbec mohla být důvodem a záminkou k soudnímu vyšetřování. Tímto troufalým požadavkem po zvláštních justičních a tiskových privilegiích ovšem Židovstvo své obhajobě nijak neposloužilo – mnohem spíše naopak...

Na poznání pravdy máme k dispozici dva prostředky: zkoumání židovských religiózních knih, a ověřování příslušných skutečností, o nichž nás poučuje historie. Jestliže je vražda křesťana skutečně spáchána na základě předepsaného rituálu židovské víry, pak se nějaký takový předpis v židovských religiózních knihách musí nacházet. Řekněme si však hned předem, že tímto způsobem se toho příliš dosáhnout nedá. Talmud, vedle Bible všeobecně uznávaný náboženský pramen, sice své vyznavače nepokrytě pobízí k pobíjení křesťanů, ale jako motiv udává jen povšechně nenávisť, úsilí po oslabení a vyhubení nepřátel židovského národa, ale nikde nepředpisuje rituální porážení lidí jako kultovní akt, i když nepřímo by k tomu mohl povzbuzovat. To již mnohem spíše v knihách, náležejících ke kabbale, tajnému učení Židů, jsou dostatečně jasné pokyny a předpisy na religiózní porážení lidí, avšak zmíněné knihy tajného učení jsou již

⁴ *Blicke ins talmudische Judentum* (Vhledy do talmudského Židovstva). Neu herausgegeben von Rebert, Bonifacius-Druckerei, Paderborn 1876, Seite 44.

⁵ V originále „Katholische Vierteljahrschrift für Kunst und Wissenschaft“, Bonn.

⁶ Ve skutečnosti je jich známo mnohem víc, přinejmenším sto padesát. Dr. Martin ostatně mluví pouze o vraždách dětí během Velikonoc.

svou podstatou určeny jen pro jisté kruhy, pro zasvěcence, ale nezavazují celý národ. Nelze tedy ani z nich tvrdit, že rituální porážka lidí je důležitou součástí novožidovského náboženství jako takového a tedy že nezbytně patří k jeho obřadům.

August Rohling klade méně váhy na tento moment, na všeobecnou závaznost nějakých předpisů. Podle jeho pojetí se vždy jedná o rituální vraždu, jakmile se jako motiv říká „tím se stane Bohu milým, dosáhne se odpuštění hříchů, uspíš se příchod údajně ještě stále očekávaného mesiáše a zajistí se tak věčná blaženost... i když se krev zavražděného nepřidává do macesů“.⁷ – Rovněž bychom nechtěli požívat krve označit za nezbytnou součást pojmu rituální vraždy. Když Rohling dále říká: „Staré oběti v chrámu byly jistě rituálními akty, ale požívání krve s nimi nebylo spojeno,“ pak zde poukazuje na skutečnost, že takové oběti byly určené pro všechny bez výjimky a že se jich musel účastnit celý národ. Rohling pak pokračuje: „K odůvodnění obžaloby z rituální vraždy postačuje předložit pasáže, z nichž jasně vyplývá, že se na takové činy nahlíží jako na posvátný akt uctívání Boha nebo jako na obětní počin.“ – Jakkoli nejsme mimořádní znalci hebrejských starožitností a nechceme zpochybňovat Rohlingovo stanovisko, které má ostatně společné s významnými římskými znalci židovských religiózních obyčejů, přesto pro pojem rituální vraždy v nejprísnějším smyslu slova vyžadujeme ještě další moment, tj. aby byl tento kult i s ním související požívání krve předepsán v š e m vyznavačům dotyčného náboženství. Vždyť právě tato myšlenka se – přinejmenším v Německu – spojuje s výrazem „rituální vražda“, právě zde je totiž kámen úrazu a důvod nesouhlasu mnohých, kteří jsou jinak přístupní nezaujatému náhledu na škodlivost Židovstva. Namítají totiž, že je přece velmi mnoho Židů, kteří o rituálním porážení lidí nevědí a ani vědět nechtějí, a také že se v jejich náboženských knihách takový předpis nenachází; jak lze potom tvrdit, že i oni náležejí ke kultu a rituálům novohebrejského náboženství, jak je možné předhazovat Židům obvinění z rituální vraždy? – Rohling sám na různých místech svých spisů vyjadřuje přesvědčení, že většině Židů je krvavá praxe neznámá, a to dokonce i mnoha rabínům.

Proto od výrazu „rituální vražda“, budícího takové pohoršení, zde chceme upustit, abychom tím snadněji smířili vzájemně si odporující názory a vyhnuli se dojmu, že Židům působíme bezpráví tím, když tvrdíme víc, než jenom pravdu. Namísto toho budeme užívat výrazy „krvavá vražda, krvavý zločin, krvavá praxe“ a podobně, protože se jedná o zločiny proti životu, u kterých mimo to převážně jde o pověřivý obyčej požívání lidské krve. Dále se ovšem zmíníme a pojednáme také o některých zločinech Židů, spáchaných z čiré nenávisti. A jestliže zde mluvíme o židovských „lidských obětech“, pak to děláme v tom smyslu, že může občas být i nějaká nelegitimní, troufalá oběť, která v předpisech dotyčného náboženství stanovena není buď vůbec, nebo alespoň ne v dotyčné formě. Tak např. obětoval Saul Hospodinovi,⁸ přestože nebyl k tomu oprávněným knězem; proto se také Bohu jeho oběť nezalíbila.

Nemělo by se říkat, že je to pouhé *lis de verbo*, zbytečné slovíčkaření. Slova jsou nositeli pojmů a v nesčetných případech, v rozvláčných polemikách spočívá jádro věci právě v tom, že se témuž slovu přikládá více či méně rozdílné pojetí! Proto je nezbytné si nejprve udělat jasno v pojmech, jež se s danými slovy pojí, chceme-li dospět ke správnému úsudku.

⁷ Rohling, *Die Polemik und das Menschenopfer des Rabbinismus* (Polemika a lidské oběti rabinismu), str. 43.

⁸ 1. Královská, 13,9 ad.

Hodláme zde tedy až na další připustit, že v současnosti nelze přinejmenším prokázat, že je celý židovský národ jako takový zavázán k rituální vraždě a rituálnímu požívání krve. Avšak s tím větší jistotou konstatujeme a dokážeme, že velké vrstvy Židovstva, a to právě ty nejpřednější a nejvzdělanější pod vedením rabínů a velkorabínů rituálnímu porážení lidí holdovaly a až dodnes také holdují.

Dále rovněž prokážeme, že do jisté míry celému židovskému národu a zvláště jeho předákům, vůdcům a rabínům, musí být kladena odpovědnost za takovou ohavnost.

Jak již bylo výše řečeno, ve svém tvrzení se až na druhém místě opíráme o religiозní knihy Židů; vždyť i sám Rohling říká, že otázka písemného vyličení rituálního tajemství krve, „která sama o sobě není pro věc rozhodující“, si ještě vyžaduje hlubšího probádání.⁹

My zde uvádíme důkazy převážně na základě historických zpráv o krvavých činech Židů v posledních sedmi stoletích. Nepředkládáme samozřejmě jejich úplný katalog, protože takové přehledy již existují, byť i jen stručné a bez náležité kritiky.¹⁰ Chceme zde pouze prokázat, že se židovské zločiny jako souvislý řetěz táhnou staletími a dědí se tradicí. Prozkoumáme zde – a na to klademe hlavní důraz – zato tím podrobněji a důkladněji takové případy, které nám umožní dobře zdůvodněný a bezpečný úsudek o dané otázce z množství uváděných detailů, z důkladnosti a nestrannosti soudních procesů i ze spolehlivosti historických pramenů. Právě zde je nutné příslušné zprávy více zvažovat než jen vypočítávat; tím se předejde námitkám, že některé středověké zprávy o zločinech Židů jsou občas doplněny dodatečnými bajkami. To lze bez dalšího přiznat, ale sebemeně to neubírá na závažnosti výsledků našeho zkoumání. Také osoby, řekněme jako Albert Magnus, největší přírodovědec své doby, byly obklopeny různými mýty; bude však jen proto někdo pošetile tvrdit, že existence tohoto muže je pouhá legenda, že Albert nikdy nežil? Stejně tak se může zpochybňovat ve zprávách naší knihy uváděná ta nebo ona vedlejší okolnost, ale nikdy to není důkazem proti historicko-kritické jistotě – vždy toho v dané zprávě zůstává dost a víc než dost, abychom ji právem mohli považovat za spolehlivou. Veškerá pozdější zkoumání včetně všech lží židovského tisku a literatury nemohou navždy sprovodit ze světa skutečnosti jako třeba v případě Trientu nebo Damašku s jejich dalekosáhlými a jasnými odhaleními o krvavé praxi Hebrejců. Jsou to historické reálie, stejně tak bezpečné a jisté jako existence Alberta Magnuse, Cézara nebo Barbarossy. – Skutečnost dokazuje víc než všechny argumenty. *Contra factum non valet argumentum.*

⁹ Rohling, *Meine Antworten an die Rabbiner* (Moje odpovědi rabínům), str. 67.

¹⁰ Nejpodrobnější z nich vyšel ve vydavatelství Germanicus-Verlag s titulem *Die Juden und das Christenblut* (Židé a křesťanská krev). Obsahuje také historické prameny a odkazuje i na jiné podobné spisy, ale my nechceme naši knihu zatížit mnoha citáty. – Znameníť materiál o židovské otázce ve stručné formě včetně přehledu celé antisemitské literatury obsahuje *Antisemiten-Katechismus*, velice pozoruhodná a poučná knížka, přímo nepostradatelná pro toho, kdo se chce rychle seznámit se židovskou otázkou (Leipzig bei Beyer).

1. kapitola

Židovské zločiny před vraždou v Trientu. Andrysek z Rinnu

Zvěst o pravidelně se opakujících krvavých atentátech Židů na křesťany a především na jejich děti se v dějinách objevuje od 11. století. Přesto se nám i z dřívější doby vypráví o skutku, který si pro důvěryhodnost pramene, z nějž pochází, zasluhuje naší pozornosti. Případ spadá do 5. století. Za jeho znalost děkujeme témuž dějepisci Socratovi, jehož „Církevní dějiny“ patří k těm nejdůležitějším pramenů poznání té doby. Socrates píše, že roku 418 (nebo 419) po Kr. v osadě Imnestar mezi Antiochií a Chalcisem Židé během veselice, opojeni již vínem a bujnou svévolí, přivázali na kříž křesťanského chlapce na výsměch Bohu křesťanů. Posmívali se své oběti a bili ji tak dlouho, až chlapec za nevýslovných muk vypustil duši. V tomto svérázném výbuchu židovské nenávisti ke Kristu máme ranný předobraz mnoha pozdějších, plánovitě páchaných krvavých činů. Zde byl ubit chlapec s údy roztaženými do tvaru kříže a stalo se tak o tisíc let později také v Trientu.

V druhé polovině 11. století začíná zmíněný řetěz židovských vražd, který se od té doby nepřetržitě táhne až do naší doby, doslova až do posledního roku. Jak sděluje kronikář Robert z Monsu, během velikonočních svátků 1070 několik Židů z nenávisti ke Kristu ukřižovalo křesťanského chlapce. Mrtvolu poté zašili do pytle a vhodili do Loiry. Theobald, hrabě z Chartres, nechal usvědčené pachatele upálit.

Roku 1144 byl v Norwichi (Anglie) Židy umučen sv. Vilém. Ti se o Velikonocích zmocnili nevinného dvanáctiletého chlapce, spoutali jej a ostrými nástroji mu zasadili hluboké rány na levé straně těla poblíž srdce a zachycovali řinoucí se krev. Poté se Židé chtěli těla zbavit v blízkém lese, ale byli překvapeni místním občanem jménem Eiluerdus, který jim pohrozil udáním. Židé podplatili přednostu úřadu, jenž oznámení o zločinu na nějaký čas potlačil; nakonec však stejně vyšel najevo a viníci byli po zásluze potrestáni. Anglie ve 12. století ostatně zaznamenala ještě další krvavý zločin. – Ve Francii byl na zámku Pontoise roku 1179 zavražděn Židy chlapec, který se později pod jménem „svatý Richard z Paříže“ těšil u věřícího lidu veliké úctě. Židé chlapce k sobě tehdy přilákali, odvěkli do sklepení zámku a zahrnuli jej takovým výsměchem a mukami, jaká vytrpěl kdysi sám Kristus na kříži. Vysmívali se mu, bičovali jej do krve, plivali mu do tváře a nakonec zaživa přibili na kříž, až nešťastník ze zasazených ran vykrvácel. Jeho mrtvola byla později nalezena a převezena do Paříže.

13. století vykazuje dlouhou řadu vražd dětí. Ohavný obyčej se v té době podle všeho mezi Židy stále více šířil. V Zaragoze si dokonce mezi sebou stanovili jako zákon, že každý, kdo jim vydá do rukou křesťanské dítě, je osvobozen od veškerých poplatků a mají mu být odpuštěny všechny hříchy. Krátce poté jistý Moses Albay-Huzet vydal Židům sedmiletého chlapce k ukřižování. V Německu nacházíme první zprávu o vraždě dítěte v roce 1225. V Mnichově se jistá žena nechala Židy bohatě uplatit, ukradla sousedovi dítě a vydala jim je. Židé mu odčerpali krev z početných hlubokých ran po celém těle. Když však žena pro Židy kradla dítě podruhé, jeho otec našťastí včas zločin objevil. Žena před soudem vinu přiznala a 140 Židů bylo odsouzeno k smrti na hranici. V anglickém Lincolnu byl roku 1255 svatý Hugo ve věku devíti let vlákán do domu vrchního rabína jménem Joppinus; ubožák dvacet šest dní trpěl hladu, byl surově týrán, po celém těle pobodán jehlami, zmrzačen a nakonec usmrcen kopím. Jeho mrtvé tělo

se později nalezlo ve studni. Vrchní rabín Joppinus doznal čin do všech detailů. Vedle osmnácti dalších židovských spoluviníků byl i on koňmi usmýkán k smrti.

Bollandisté¹¹ ve druhém dílu měsíce dubna (str. 695-738 nového vydání) popisují velmi zevrubně zavraždění svatého Wenera z Oberweselu, o němž podrobně referují i další spolehlivé historické prameny. Zvěst o tragickém osudu nevinného mladíka je dodnes na středním Rýnu všeobecně známá; připomínají jej také romantické ruiny Wenerovy kaple vysoko nad vesnicí Bacharach.

Bollandisté se opírají o prameny, které *non diu post eius obitum* (nedlouho po jeho skonu), vznikly již záhy po smrti světce. Zprávu o ní uvádějí příznačnými slovy:

„Ve všech stoletích ovládala Židy strašná nenávist ke Kristu a křesťanům, takže je každodenně proklínali, všemožně jim škodili, jejich děti potají lapali a nemilosrdně pobíjeli zvláště ve dnech, kdy oni sami slavili Pesah nebo kdy Církev zbožně uctívala utrpení a smrt svého Spasitele Ježíše Krista.“

Celý příběh je ve stručnosti následující: Werner, narozený poblíž Koblence, putoval jako čtrnáctiletý do Oberweselu za prací. Podle historických zpráv to byl mladík přímo nebeské nevinnosti a upřímné zbožnosti. Najat na práci Židem, vyklízel suť ze sklepa. Blížily se Velikonoce roku 1287. Když byl Werner na Zelený čtvrtek u sv. přijímání a vrátil se do práce, přišli do sklepa neznámí Židé. Ti se na něj znenadání vrhli a pověsili jej za nohy hlavou dolů na trám s podivným, i když předem marným záměrem, že z něj hostie vyjde, a tu poté chtěli zhanobit, jak to Židé ve středověku často dělali. Jejich plán jim však nevyšel. Rozhodli se tedy mladíka zabít. Ostrým nožem mu prořízli žíly a krev zachytávali do nádob. Soudci v Bacharachu sice byla vražda ohlášena, ale díky židovskému zlatu proti zločincům nezakročil, přestože sám Židy při jejich katovské práci překvapil a mučený Werner jej prosil o pomoc. Ubožákovy utrpení trvalo tři dny. Mrtvé a strašlivě zohavené tělo pak bylo pod rouškou noci odneseno k Rýnu a několik Židů nastoupilo do člunu se záměrem dopravit děsivé břemeno až k Mohuči. Svítání však v nich vyvolalo obavu z odhalení a tak s člunem raději přistáli již u Bacharachu a odhodili mrtvolu do trnitého roští. Tam ji pak našli vojáci, upozornění zázračnou světelnou září. A protože záře trvala i nadále a z těla vycházela nepopsatelně nádherná vůně, jak říkají kroniky, byl Werner s poctou, jaká se prokazuje mučedníkům, pohřben v kapli svatého Kuniberta a od té doby se v celém okolí těšil uctívání. Později byl svaťořečen, diecéze Trevír každý rok 19. dubna slaví jeho památku, a ve zvláštním oddílu diecézního kněžského breviáře je vyličen příběh svatého Wenera v líbezně poetické podobě. U Bacharachu byl pod jeho patronátem a jménem postaven klášter.

Následující rok je poznamenám mučednictvím malého hošíka, uctívaného ve Švýcarsku jako světec. V době Velikonoc unesli Židé v Bernu svatého Rudolfa, hrozně jej mučili a nakonec mu prořízli hrdlo. Po dopadení a potrestání zločinců městská rada rozhodla napříště nedovolit žádnému Židovi pobyt ve městě. (Conf. Acta Sanct. 2. díl dubna, str. 695 nového vyd.) – Z dalších let jsou zaznamenány ještě jiné podobné zločiny. Česká kronika o roku 1303 vypráví:

„... Po odchodu Ottova poselstva z Prahy se tamní Židé o Velikonocích rozhodli k strašnému zločinu. Na odlehlém místě se zmocnili křesťana, nahého po-

¹¹ Bollandisté, příslušníci učené jezuitské společnosti, vydávající životopisy světců ve sbornících *Acta Sanctorum* (Skutky svatých). Začal je vydávat r. 1643 J. Bollandus († 1665) a vycházejí dodnes; pozn. překl.

věsili na strom, obstoupili ho, plivali na něj, bili pěstmi, bičovali jej a způsobili mu všechno to, co kdysi vytrpěl Kristus od toho ohavného a podlého lidu.¹²

U bollandistů dále nacházíme zprávu o smrti chlapce Johanna, pocházející přímo z archivu kolínského kapitulního chrámu. Ubohé dítě bylo Židy polapeno cestou do gymnázia františkánského kláštera a ubodáno noži.

14. a 15. století jsou celkově bohatá na krvavé židovské zločiny; ukážeme si z nich alespoň část. Ve Fuldě zvířecky ubili pět křesťanských chlapců, za což bylo popraveno pětatřicet Židů. Roku 1320 umučil Žid ministranta biskupského chrámu v Puy. V roce 1331 zavraždili Židé v bádenském Überlingenu dítě a mrtvolku pak vhodili do studny. O sedm let později upadl do rukou bandy židovských vrahů dokonce franský šlechtic a přestože se jeho bratr Židům krvavě pomstil, spáchali roku 1345 v Mnichově novou vraždu. V roce 1347 bylo v italské Messině Židy na Velký pátek ukřižováno dítě. Další krvavý zločin spáchali Židé roku 1380 ve švábském Hagenbachu a stejně tak i na různých jiných místech (v Belgii, Virtembersku, Duryňsku a Polsku) v letech 1401, 1407, 1410, 1413, 1420 a 1429. Jiný případ je zaznamenán k roku 1453 ve Vratislavi.

Andrýsek z Rinnu (1462)

Ubití tříletého chlapce Andrease Oxnera, v Tyrolsku obecně známého pod jménem „Andrýsek z Rinnu“, patří k nejznámějším krvavým židovským zločinům, které v dřívějších stoletích vyvolaly rozruch a účast v Německu i mimo jeho hranice. O zločinu nás zpravují početné historické prameny i památníky. Vyjednávání s Římem o oficiální beatifikaci Andrýska, všeobecně lidem uctívaného za světce, dalo učenému papeži Benediktu XIV. podnět k sepsání často zmiňované buly „Beatus Andreas“ z 22. února 1755, v níž se Svatý Otec obsáhle zabývá židovským vražděním křesťanů; později se k ní ještě vrátíme. Nyní citujeme překlad zprávy bollandistů¹³ v Acta Sanctorum, opírající se o bohatý pramenný materiál.

V širokém, majestátním údolí řeky Innu, asi půl druhé hodiny pod Innsbruckem, je z městečka Hall vidět vysoko na protějším horském úbočí vesnici Rinn, téměř ukrytou v smrkových lesích. Poblíž vesnice je místo zvané Judenstein,¹⁴ svým jménem upomínající na krvavou tragédii. Bollandisté o věci říkají:

„Rodiče zvěčnělého dítěte se jmenovali Šimon a Maria Oxnerovi. Andreas se narodil roku 1459 v Rinntoparchii v diecézi Brixen. Když měl chlapec půl druhého roku, otec mu zemřel. Dítě bylo svěřeno na vychování kmotrovi a poručníkovi jménem Johann Mayer¹⁵ – hostinskému v Rinnu. V jeho domě se často zastavovalo mnoho cizinců cestou na trh v Bolzanu. Mezi obchodníky bylo tehdy i několik Hebrejců, kteří se ubírali stejnou cestou. Židé náhodou spatřili malého Andrýska, který si u cesty hrál s ostatními dětmi. Ze všech se jim zalíbil nejvíc pro mimořádně půvabný obličej. Když jeden ze Židů slídově vyhlížel ven okénkem, náhodně spatřil chlapce, který si bezstarostně hrál s květinami na nedaleké louce, zatímco jeho matka byla zaměstnána v domě. Žid upozornil své společníky na andělsky krásné dítě a ve všech se okamžitě probudila žádostivost tajně se jej

¹² Podle dr. E. Bischoffa, *Juden und Christenblut* (Židé a krev křesťanů), Berlin, bei Dewald.

¹³ K datu 12. července, str. 438 (nového vydání, str. 462 starého).

¹⁴ Tj. Židovský kámen; pozn. překl.

¹⁵ V novější literatuře se jeho jméno uvádí – asi správněji – jako Meir; pozn. překl.

zmocnit ke svým ďábelským záměrům. Nenápadně se přikradli k dítěti a již po něm vztahovali ruce, když to ještě včas matka zpozorovala. Okamžitě přiběhla a vytrhla své dítě z lupičských spárů. Židé se radili, jak by se mohli dítěte zmocnit jiným způsobem. Proto se podle dohodnutého plánu příště vrátili do zmíněného hostince, kde nenápadným vyptáváním zjistili, že matka dítěte je vdova a bydlí v domě kmotra. A ten, již naprosto propadlý pití, právě spěchal do hostince. Židé Andrýskova poručníka a kmotra pozvali, hostili jídlem i pitím, rozmlouvali s ním přátelsky o dítěti a říkali, že by si jistě zasloužilo lepší osud i důkladnější vzdělání. Namluvili mu, že jeden z nich je velice bohatý, ale bezdětný a tedy bez dědice. Pak jej vybídli, aby jim dítě svěřil. Zmíněný boháč je prý bude adoptovat a učiní svým dědicem, což by pro matku dítěte i pro něj jako poručníka bylo velmi výhodné. Kmotr Johann Mayer nechtěl zpočátku o takovém návrhu ani slyšet. Když ho však Židé stále hostili vínem a slibovali, že jakmile se vrátí z trhu v Bolzanu, naplní mu jeho vlastní klobouk stříbrňáky, zmocnila se jej chamtivost a nakonec svolil. Slíbil, že jim chlapce předá. Židé se měli znovu vrátit v době žní, kdy bývá jeho žena i Andrýskova matka celý den mimo dům, a pak jim může hošíka vydat. O čtyři týdny později se Židé vraceli z trhu v Bolzanu. Bylo jich asi osm nebo deset včetně rabína. Do hostince však nepřišli najednou, nýbrž postupně jeden po druhém. Návrat Židů tehdy připadal na pátek 9. července roku 1462. Ubytovali se znovu v hostinci pod záminkou, že chtějí slavit šábes podle svého obyčeje. Nechali zavolat poručníka dítěte a uzavřeli s ním dohodu o jeho vydání.

V pondělí 12. července odešla Andrýskova matka spolu se dvěma dalšími ženami časně ráno na pole dolů do Amrasu.¹⁶ Předtím ještě svěřila dítě do péče poručníkovi a co nejnaléhavěji jej prosila, aby na ně dával dobrý pozor. Netušila, co bylo ohledně jejího dítěte dojednáno, ale přesto odcházela s těžkým srdcem. Poté, co se i žena domácího pána odebrala o čtvrté ráno pracovat na pole, měl již poručník dům bez nežádoucích svědků.

Pak dal Židům smluvené znamení. Dva z nich okamžitě přispěchali a nasypali mu do klobouku slíbené peníze. Podlý poručník za ně vydal svěřené dítě protikřesťanským Židům, kteří si je také hned odváděli. Právě se chystali odejít, když se až dosud čisté nebe rychle zatáhlo a propukla divoká bouře s blesky a prudkým lijákem. Protože kvůli náhlé změně počasí spěchali lidé z pole domů, nechali Židé zatím dítě být, aby nebyli při činu dopadeni příchozími nebo dokonce samotnou matkou. Zrádný kmotr Židy vyzval, aby se rychle ukryli v blízké stodole, kde bylo uloženo seno. Poté, co se bouře uklidnila, vylezli Židé ze stodoly a šli do sedlákova domu. Ten již začínal svého činu litovat; přesto jim dítě předal po druhé, aby nemusel vracet obdržené peníze. ... Hebrejci pak odvedli unesené nevinné dítě do blízkého březového lesa; zhruba v jeho středu stál velký trojboký kamenný blok, nahoře plochý jako stůl, který se dodnes jmenuje „židovský kámen“. Židé, kteří až dosud s dítětem jednali poměrně slušně, náhle začali běsnit. Jako hladoví vlci se vrhli na bezbrannou dětskou oběť, strhali jí oděv z těla a předali do rukou rabína. Obnažené dítě potom položili na kámen. Aby chlapec nemohl křikem prozradit chystaný zločin, podvázali mu hrdlo. Pak mu nožem rozřezali tváře, paže i nohy a otevřeli cévy na spáncích. Střídavě mu zasazovali hluboké rány na bocích a lýtkách. Nakonec nebohému dítěti prořízli hrdlo. Ze všech

¹⁶ *In campos Ombrosanos.* Ambras je vesnice mezi Innsbruckem a Rinnem.

ran proudící krev zachycovali do nádoby. Z těla mučedníka byla tedy krev odebrána do poslední kapky. Poté vykrvácenou mrtvolku pověsili na břízu a rychle zmizeli z místa činu.“

Dále se pak líčí, jak matka poháněná temným tušením přiběhla domů a dítě nenašla, jak se ptala poručníka, který nejprve o ničem nechtěl vědět, ale později řekl, že o dítě je dobře postaráno a že je předal bohatému Židovi, který s ním odjel. Matka zoufale prohledávala blízký les a našla své dítě mrtvé, visící děsivě zohavené na stromě. Její bolest byla nepopsatelná. Andryšek byl pohřben na hřbitově v Ampaßu, k němuž far-nost Rinn příslušela. Kmotr Mayer propadl šílenství a žalostně skončil. Židé bohužel vyvázli bez trestu. Již krátce poté se malému mučedníkovi začala prokazovat úcta jako světci a nad jeho hrobem byla postavena kaple. O několik desetiletí později se císař Maximilian I. přišel na Andryšův hrob pomodlit a když viděl kapli ve špatném stavu, věnoval velké peníze na její obnovení. Kult mladičského mučedníka v následujících stoletích ustavičně sílil a udržel se do současnosti.¹⁷

2. kapitola

Krvavý čin v Trientu (1475)

Ze všech soudních procesů, vedených kdy ve věci židovské krvavé vraždy, nemá žádný takový význam pro poznání tohoto hrozného obyčeje a žádný jiný nevrhá tak jasné světlo na motivy, rozšíření a účely divokého fanatismu jako právě proces, vedený v letech 1475 až 1476 ve starém biskupském městě Trientu na pomezí Tyrolska a Itálie proti Židům, obviněným z vraždy křesťana. Tam zjištěný a zaznamenaný materiál padá tím více na váhu, že soudci i znalci byli spravedliví, nestranní a velice početní muži, kteří proces vedli mimořádně důkladně a pečlivě, že řada obžalovaných vypověděla o své vině naprosto souhlasně s ostatními, dále pak že procesní spisy byly v Římě dodatečně znovu důkladně přezkoumány komisí kardinálů i předních juristů a navíc papež Sixtus IV. zvláštní bulou prohlásil soudní řízení za bezchybné a vysoce ocenil svědomitost soudců. Protože se však zmíněné skutečnosti odehrály před čtyřmi stoletími, je pro nás mimořádně šťastnou okolností, že se dochovaly tak spolehlivé a podrobné dokumenty právě z oné doby. Bylo by možné stejně tak dobře pochybovat o zavraždění Cézara Brutem, jako že v Trientu bylo křesťanské dítě zavražděno Židy z religiálních motivů. Po podivném výsledku slušné řádky kriminálních procesů v nejnovější době by bylo nanejvýš žádoucí, aby se zvláště právníci nelekali nepatrné námahy nahlédnout do tohoto soudního materiálu, a s plným přesvědčením zde tvrdíme, že nikdo by nemohl srovnat se svým svědomím mluvit nebo dokonce hájit něco tehdy, kdy se jedná o záhadnou a Židům za vinu kladenou vraždu, jestliže se objektivně nese-

¹⁷ Psáno ke konci 19. století. Koho by zajímalo, jak špinavými metodami zlikvidovala kult malého mučedníka pokoncilní vatikánská sekta ve službách talmudského Židovstva, tomu jen doporučuji knihu kaplana Gottfrieda Melzera, *Das selige Kind Andreas von Rinn. Ein wahrer Märtyrer der katholischen Kirche* (Blahoslavené dítě Andreas z Rinnu, opravdový mučedník katolické církve), Pro Fide Catholica, Durach 1989; pozn. editora.

známil s událostmi a výpověďmi v Trientu, které jsou pro židovskou krvavou vraždu tak typické.

Kvůli významu trientského případu si zde uvedeme zásadní **historické dokumenty**, o něž se především opírá naše znalost věci.

Ve vatikánské knihovně v Římě je uložen latinský kodex, rukopis z 15. století (z let 1476-1478), sepsaný nepochybně v přímé návaznosti na proces a související s výše zmíněnou římskou komisí, která proces dodatečně odborně posoudila. Máme tedy co dělat s naprosto autentickým vyličením. Přestože byl zajímavý rukopis asi často studován, jak je zřejmé z jeho stavu i z mnoha pozdějších poznámek na okraji, zůstal přesto po celá desetiletí ba staletí téměř jako nezvěstný. Ani bollandisté, nadmíru pilní dějepisci, kteří nás informují také o trientském zločinu, tento vzácný rukopis neznali, jak poznamenává papež Benedikt XIV. ve svém díle o kanonizaci světce odkazem na starý kodex, který se tehdy ještě nalézal v archivu Andělského hradu a byl Svatým Otcem označen za *autentický*.¹⁸ Teprve roku 1881 se dokument znovu dostal na světlo světa a jeho nejdůležitější pasáže byly publikovány italským jezuitským časopisem *Civiltà Cattolica*.

Druhým důležitým pramenem je vídeňský kodex, obsahující 613 fóliových stran, rovněž rukopisný a sepsaný ve stejné době jako již výše zmíněný. Za jeho autora je považován Johann von Fatis, soudní písař trientského procesu, a ve všem podstatném se plně shoduje s vatikánským dokumentem.

Roku 1588 a 1593 vydali v Trientu tzv. „*Relatio italica*“, z něhož vycházeli zde už často zmiňovaní bollandisté, a co je pro nás nejdůležitější, připojili ke svému dílu zevrubnou zprávu proslulého lékaře Hanse Mathiasa Tiberinuse, který jako expert ohledal tělo oběti a již o 14 dní později sdělil svůj nález městské radě v Brixenu.

Zajímavou, protože podle všeho na výše zmíněných pramenech nezávislou zprávou o zločinu je i popis saského zemského důchodního Johanna von Mergenthal, který roku 1476 podnikl spolu s početným doprovodem pouť do Jeruzaléma pod vedením vévody Albrechta Saského. Jejich cesta tehdy vedla i přes Trient.¹⁹

Výše zmíněné i další spolehlivé prameny, které zde ponecháváme stranou, se navzájem tak dokonale shodují, že žádný rozumný člověk absolutně nemůže pochybovat o jejich historické hodnověrnosti.

Nyní se však budeme zabývat skutečnostmi, jak vyplývají především ze shodných doznání viníků.

V té době žily v Trientu tři židovské rodiny, jejichž hlavami byli Angelo, Tobiáš a Samuel. Nejváženější z nich byl Samuel, v jehož domě byla synagoga i židovská škola. Již deset let u něj bydlel osmdesátiletý strýc Moses, zvaný Starý, který byl ve všech religiózních záležitostech nejvyšší autoritou trientských Židů a těšil se téměř pověřivé úctě.

V prvních dnech velikonočního týdne roku 1475, kdy pašijový svátek Židů připadal na křesťanský Zelený čtvrtek, se hlavy židovských rodin v Trientu sešly v Samuelově domě. Stěžovaly si, že nelze připravit velikonoční pečivo (*macesy*), protože jim k tomu chybí krev křesťanského chlapce! Samuel nabídl 100 zlatých dukátů za obstarání

¹⁸ „*Super cujus (i. e. Simonis) obitu authenticus existis processus in archivio secreto Castri S. Angeli de Urbe, quem Bollandiani ceterique omnes, qui de eo scripserunt, ignorarunt.*“ *De Canonisatione Sancti*. III. 15,6.

¹⁹ Podle dr. E. Bischoffa, na cit. místě.

vhodné oběti. Jidášská odměna byla nejprve nabídnuta cizímu Židu jménem Lazzaro, který Trientem projížděl na obchodní cestě. Ten však nechtěl riskovat život a ještě týž večer potají odjel z města. Když se následujícího dne na Zelený čtvrtek Židé znovu sešli, naléhali tak dlouho na Tobias, až se ten rozhodl činu odvážit. Žid Tobias se na Zelený čtvrtek odebral do téměř liduprázdné vedlejší ulice, protože byl čas večerních bohoslužeb; tam si před domem svých rodičů hrálo asi dvacet měsíců staré, urostlé a hezké dítě, Šimon Gerber. Žid Tobias je vylákal až do Samuelova domu, kde je pak zavřeli, plačící konejšili různými sladkostmi a vyčkali do soumraku. Pak se jich osm pustilo do svého ohavného plánu: Samuel a jeho syn Israel, Moses Starý, jeho syn Mohar a vnuk Bonaventura, dále Samuelův služebník Vitale, jeho kuchař Bonaventura a konečně Tobias. Angelo, který se podílel na poradách o obstarání oběti, nebyl zabítí přítomen. Moses Starý se posadil na lavici a začal s rituální porážkou; kleštěmi vyrval dítěti kus masa z pravé tváře a po něm totéž udělali i ostatní Židé. Tryskající krev zachycovali do cínového talíře. Pak začali vytrhávat kousky masa z levé nohy a stejným způsobem zmrzačily židovské bestie i pravou nohu nebožátka. Ostatní části těla probodali dlouhými silnými jehlami, aby z těla dostali i zbývající krev. Na závěr hrůzného mučení napodobili katani ukřižování. Čtyři drželi chvějící se tělo oběti nohama nahoru a ostatní Židé do něj znovu bodali jehlami a jinými špičatými nástroji. Vrahové přitom rozjařeně křičeli: „To jsme udělali s Ježíšem, nechť jsou tedy i všichni naši nepřátelé na věky zničeni...“ a zpívali oslavný hymnus. Už jenom slabě dýchající dítě pak dobili rozbitím lebečních kostí za zpěvu chvály na Jahveho. Krev dítěte shromáždili v hrnci a později si ji svědomitě rozdělili. Poté se ve všech třech rodinách pořádala velikonoční hostina. Pán domu odlil pár kapek křesťanské krve do poháru s vínem, pokropil jím stůl a pak každému členu domácnosti nalil trochu směsi do jeho sklenice.²⁰

Velké potíže však Židům působilo odstranění dětské mrtvolky. Protože se mezitím již po zmizelém Šimonovi pátralo, neodvažovali se ji hodit do řeky Etsch²¹ a rovněž považovali za nebezpečné nechat ji zakopanou v Samuelově sklepě, jelikož byla obava z domovních prohlídek. Ani Tobias nechtěl mít tělo oběti ve svém domě a tak se rozhodli je prozatím ukrýt v almenoru, což je něco na způsob oltáře v synagoze, kde je jinak uchovávána deska s desaterem. Když se však trientští Židé na Velký pátek v synagoze shromáždili, byla mrtvolka na almenoru veřejně vystavena a Hebrejci pod vedením Mosese Starého a Samuela začali s prapodivným obřadem: v zavražděné oběti svého vlastního barbarství se vysmívali Kristu a jeho náboženství. Úděsně se rouhali Kristu, Marii a Josefu, rvali mrtvému dítěti vlasy, tloukli mu hlavou o skříňku, plivali mu do tváře a kousali je do ucha za neustálého běsnění, pokřiku a proklínání. Strašné scéně byli přítomni všichni v Trientu bydlící Židé! – Mrtvolka oběti však nemohla v almenoru zůstat a rovněž útěk byl nemožný, jelikož městské brány se přísně střežily a žádný Žid nesměl ven, protože již proti nim sílilo podezření. Nakonec se rozhodli k zoufalému pokusu; vhodí tělo do vodní strouhy, která protéká Samuelovým obydlím a sami soudu oznámí, že tam našli utopené dítě. Předpokládali, že se tak nikdo nebude domnívat, že oni jsou jeho vrahy a usoudí se, že poranění na těle mohla vzniknout ležením ve vodě nebo ohlodáním zvěří. Tobias se tedy odebral k biskupskému dvoru a ohlásil věc knížeti-biskupovi Johannu IV. von Hinderbach, který byl do té doby Židům poměrně nakloněný.

²⁰ O užívání křesťanské krve během Velikonoc mluvíme podrobněji dále v textu naší knihy.

²¹ Italsky Àdige (Adiže); pozn. překl.

Nešťastná matka se po bezúspěšném pátrání po dítěti rovněž obrátila na biskupa. Mezitím se roznesla domněnka, že by dítě mohli unést Židé, jak to udělali již v minulosti, a poté byla u Samuela provedena – bohužel jen povrchní a bezvýsledná – domovní prohlídka. Poté, co Tobias věc oznámil, biskupem okamžitě jmenovaná soudní komise konstatovala nález dětské mrtvoly a uviděla nápadná poranění, byli Židé až na další odvedeni do vězení. Tři zkušení lékaři, mezi nimi Joh. M. Tiberinus, byli pověřeni vypracováním znaleckého posudku. Všichni tři prohlásili a podrobně odůvodnili, že smrt utopením je vyloučená a že dítě bezpochyby zemřelo na vykrvácení v důsledku způsobených mu poranění. Okamžitě byl zahájen „útrpný“ proces se Židy, kteří se ve svých výpovědích stále více zamotávali a nakonec na mučení doznali všechno, a to zcela shodně až do nejmenších podrobností.

Pokud by se snad někdo pohoršoval nad tím, že výpovědi trientských Židů byly vynuceny mučením, pak k tomu stačí poznamenat následující: Středověká soudní praxe s násilnými prostředky k vynucování pravdy sice neodpovídá humánním názorům naší doby a také se občas stávalo, že obviněný ve snaze vyhnout se bolesti podal výpověď, kterou později odvolal. Ale vyvozovat z toho, že všechny na mučidlech učiněné výpovědi jsou falešné, že mučení vždy říkali jenom nepravdu? Něco takového tvrdit by přece bylo směšné. Když bylo šest až osm obžalovaných drženo v přísné izolaci a poté při mučení všichni vypovídali naprosto shodně až do nejmenších podrobností, pak o skutečnosti zločinu prostě nelze rozumně pochybovat. A právě tak tomu bylo v případě osmi hlavních obžalovaných v Trientu.

Sotva byli trientští Židé pod zámek, zahájili jejich souvěrci v širokém okolí neslýchanou hru intrik s cílem uchránit je zaslouženému trestu lstí a podplácením obrovskými částkami. Také v tom ohledu se trientský proces stal tak říkajíc příkladným pro početné pozdější kriminální procesy proti Židům. Připomeňme si jen skandální machinace v Damašku, Tisza-Eszláru a na Korfu, o nichž si povíme později. Také již tehdy, roku 1475, se Židé obraceli na panovníky, na císaře i na papeže. Papež Sixtus IV. vyslal zvláštního komisaře, biskupa z Ventimiglia, který se však postavil na stranu Židů, proces všemožně protahoval a prosadil i jeho dočasné zastavení. Nechal dokonce zatknout několik trientských křesťanů a jednoho z nich jménem Angelino, kterého Židé označili za vraha, odvést v řetězech do Verony; později byl ovšem shledán nevinným a propuštěn. Vzдор všem takovým a dalším obstrukcím byli 22. a 23. června Vital, Mohar a oba Bonaventurové popraveni jako plně usvědčení; starý Moses spáchal ve vězení sebevraždu. V létě byl proces skutečně v klidu důsledkem židovských pletich. Ti podplatili nebo jinak přiměli jistého Paola z Novary, aby otrávil biskupa Hinderbacha a městského soudce Hanse von Salis. Zrádce se dokázal vetřít do biskupovy důvěry natolik, že ten jej přijal do svého domu, kde se po dva měsíce volně pohyboval, než byl jeho skutečný záměr odhalen. Vzдор této i mnoha dalším intrikám, o nichž procesní spisy velmi podrobně informují, spravedlivý a neohrožený biskup Hinderbach proces znovu zahájil a vedl jej až do definitivního potrestání všech viníků, podporován v tom právně smýšlejícím vévodou Sigismundem, místodržícím Tyrolska. Také Židovky učinily důležitá doznání, která již dříve řečené plně potvrdila. Manželky Tobiasa a Mohara dokonce přiznaly ještě i „mnoho“ dalších vražd dětí z dřívějších let. Poslední z viníků byli popraveni teprve v lednu 1476.

Ani teď si souvěrci popravených nedopřáli klidu. Vznegli v Římě závažné obvinění proti biskupu Hinderbachovi a trientskému soudci, že se prý na tamních Židech dopus-

tili justiční vraždy. Papež Sixtus IV. si proto vyžádal procesní spisy a jmenoval komisi šesti kardinálů a předních juristů, kteří pod předsednictvím nejproslulejšího italského právníka té doby, F. Panvina z Padovy, podrobili proces několikaletému zkoumání a revizi. Výsledkem jejich práce bylo, že papež Sixtus IV. zvláštní bulou z 20. června 1478 trientskému biskupu Hinderbachovi slavnostně prohlásil, že soudci v Trientu postupovali plně podle práva, jejich rozhodnutí je nepopíratelné a Židé že jsou vinni.

Tak se krvavému fanatismu Židů dostalo v Trientu plně zaslouženého trestu díky spravedlivosti a neúplatnosti tehdejších soudců. Židé se snažili podplatit i samotného biskupa, trientskou vrchnost v osobě vévody Sigismunda, císařské úřady ve Vídni ba i papežské v Římě.

Důležitá odhalení, která obžalovaní učinili o rozšířeném obyčejí užívání křesťanské krve při kultovních obřadech Židů, si zde dále uvedeme v odpovídajících souvislostech.

Dodejme jen, že ještě než proces skončil, byla již v Trientu chlapci Šimonovi prokazována úcta jako mučedníku. Na místě strženého domu Žida Samuela byla postavena světcova kaple a po skončení římského zkoumání procesu papež povolil oficiální uctívání nového mučedníka a zapsání jeho jména do římského martyrologia.²² Svátý Šimon je dodnes druhým patronem diecéze Trient. Jeho svátek, původně stanovený na 24. březen, se slaví 4. neděli po Velikonocích.

3. kapitola

Od konce 15. do 18. století

Ani v Trientu vynesený exemplární trest vzdor přísnosti bohužel nezabránil opakování vražd křesťanů v těch krajích, což je pozoruhodným důkazem, že žízeň po křesťanské krvi musela ovládat více než jen jednoho Žida.

Již pět let po smrti chlapce Šimona byl v obci Porto-Buffole pod správou Benátské republiky ukrutně ubit Židy sedmiletý chlapec Sebastian Novello. Také zde byl proces veden důkladně i podle všech právních forem, a vina Židů nesporně zjištěna. Pachatelé byli dopraveni do Benátek a tam na náměstí svatého Marka před dožecím palácem odsouzeni k smrti a upálení. Z téhož roku 1480 uvádějí bollandisté jako druhý případ zavraždění křesťanského dítěte v Mottě na benátském území a Baronia jako třetí případ téhož zločinu v Trevisu. O dalších pět let později Židé ve Vicenze na benátském pomezí zavraždili stejným způsobem křesťanského chlapce Lorenza a za to byli všichni navždy vyhnáni ze země. Židé v tom kraji se možná domnívali, že při známé blahovůli benátské vlády vůči nim se mohou něčeho takového odvážit. Půjčkami na Židech závislý dóže Mocenigo zašel přece tak daleko, že během trientského procesu jim vystavil něco na způsob osvědčení bezúhonnosti, prohlášením trientské vraždy za pouhou fámou vzal Židy pod ochranu a nařídil, že mají v jeho zemi bez překážky pokojně žít. Tato židovskou stranou často citovaná písemnost však nemá žádnou průkaznost; nanejvýš charakteristicky ukazuje, že Židé již tehdy uměli mocí svých peněz manipulovat

²² Úřední seznam památek (resp. svátků) křesťanských mučedníků, připadajících na jednotlivé dny církevního roku; pozn. překl.

veřejným míněním. Dóže vynesl svůj soud v době, kdy trientský proces ještě probíhal. Nemohl mít tudíž žádnou bezpečnou znalost o vině nebo nevině obžalovaných; tedy jde o soud, který je bezvýznamný již tím, že se týká kriminálního případu v jiné zemi a před cizím soudním dvorem, jehož akta neměl dóže vůbec k dispozici. Jeho prožidovský dekret byl také později odvolán a Židovstvu se v Benátkách pro jeho lichvu i různé vraždy křesťanů vedlo stejně špatně jako kdekoli jinde. Na benátské křesťany udělal ostatně dožecí dekret tak malý dojem, že také oni chlapce z Trientu uctívali za svatého. Jako takový pak našel místo v mešní knize (*Missale romanum*), vytištěné v Benátkách již roku 1487.

Rovněž mimo Itálii jsou z konce 15. století zaznamenány ještě další krvavé židovské zločiny, např. v Řeznu, v Uhrách i jinde.

Následující staletí jsou bohužel rovněž bohatá na oběti židovského fanatismu. My se však zde jimi až na jednu výjimku (případ v Metách 1669) nebudeme blíže zabírat – je to prakticky vždy stejně smutná podívaná s nepodstatnými variantami. Pozoruhodná však u všech těchto případů znovu zůstává skutečnost, že zločin byl s oblibou páčán v období kolem *Velikonoc*, a také že Židům vždy šlo na prvním místě o krev! Ze 16. století nacházíme asi dvaadvacet až čtyřadvacet krvavých židovských zločinů, které vyšly najevo a za něž také byli Židé většinou potrestáni. Ze 17. století je jich ještě asi tucet, ale kolik dalších mohlo zůstat neodhalených při vychytralosti Židů a moci jejich peněz! Za zvláštní zmínku by zde snad stála smrt asi pětiletého Matyáše Tillicha 11. března 1650 v české Kadani, za níž byl židovský pachatel o deset dní později lámán v kole. Nevinná oběť se stala známou zvláště tím, že jí císař Ferdinand III. nechal postavit pomník.

V 18. století je o zvrhlých atentátech Židů slyšet nejméně. Není známo, zda byly skutečně vzácnější, nebo prostě zůstaly neodhaleny a nepotrestány. Pravděpodobnější se zdá být to poslední; ukazuje na to jedna velice pozoruhodná Fellerova poznámka v jeho „*Journal historique et littéraire 1778*“.²³ Ohledně krvavých židovských zločinů tam říká:

„Posloucháme-li vzdělance naší doby, bylo prý čirým fanatismem, že se kdy vůbec Židům kladly za vinu tak barbarsky ohavné činy. Když byli roku 1775 obžalováni, že v Polsku znovu spáchali tak hrůzný čin, přišla snaha druhé strany představit svědky zločinu jako přestrašence a prohlásit za poloviční blázny všechny, kteří výpovědím svědků více či méně věřili.“

18. století je dobou, kdy začínalo falešné osvícenství a nesmírně rychle táhlo vítězně celou Evropou; bylo epochou, kdy se zvláštním pohrdáním se pohlíželo zpět na „temný středověk“ jako na překonané hledisko a již předem se zavrhovalo všechno, co se nějak dalo připsat na konto údajných středověkých předsudků. V tomto smyslu tedy „vzdělanci“ 18. století také podle výslovného Fellerova svědectví odmítali a zesměšňovali zprávy o vraždách křesťanů, spáchaných rukou Židů. Nelze přece již předem věřit na takovou možnost ani naslouchat svědkům; muselo jít o nedorozumění a smrt je třeba připsat nějakému neštěstí, pouhé náhodě. Za takových poměrů je ovšem jen logické, že v osvíceném 18. století nebyla vždy provozovaná krvavá židovská praxe odhalena buď vůbec, nebo jen v několika málo případech. Jako ten, kdo upřeně hledí do slunce, je oslněn jeho ostrým světlem a nedokáže nic vnímat, neuměli tehdy

²³ Z 5. ledna.

lidé doby osvícení, zaslepení falešnou humanitou, již poznat pravou povahu věci a její důvody. Jak daleko zacházela falešná shovívavost k Židům, ukazuje následující případ. Třináctiletý Andreas Takals byl 21. ledna 1791 v sedmihradské vesnici zavražděn odebráním krve z proříznuté krční tepny. Pětiletý syn Žida Abraháma před soudem vypověděl, že jeho otec spolu s rabínem a jedním dalším Židem Andrea zabil. Obžalovaní byli odsouzeni k smrti, ale císař Josef II., klasický představitel smutného osvícenství té doby, je prostě omilostnil.

Když ze spisů „vzdělců“ oné doby čteme, že krvavá obvinění vůči Židům nebyla od počátku nic jiného, nežli pouhé bajky, kdo by si hned nevzpomněl na tak mnohé právníky a znalce našich časů, kteří při vši své zbožňované vědě a osvícenosti považují pod svou důstojnost taková obvinění třeba si jen ověřit, nýbrž všechno paušálně odbývají jako zlovolné výmysly a čirý nesmysl, a to tím spíše, čím více jsou na Židech závislí, s nimi spříznění nebo jsou dokonce sami Židé. Ano, to ovšem vysvětluje mnohé, zčásti i to, proč v současnosti jsou v takových procesech i přes nejzávažnější důkazy Židé nakonec vždy osvobozeni na rozdíl od neúplatné spravedlnosti toho tak „temného“ středověku, která ohavným zločinům uměla uložit zasloužený trest.

Přestože však celý trend 18. století Židům usnadnil utajování jejich ohavného krvavého kultu, jsou známy i další ověřené případy mimo již zde zmíněného v Sedmihradsku. Feller ve svém „Journalu“ vypočítává následující: Roku 1775 Židy v Polsku spáchána vražda²⁴ a jiný podobný případ, který se v té době stal v Thornu poblíž Lutychu. Dále uvádí, že v dřívějších dobách byl stejný případ také v alsaském Weißenburgu.²⁵ Jiné prameny nás informují o pokusu o únos dítěte v Hallu u Innsbrucku roku 1720 a také o zavraždění třípůlletého syna ruského šlechtice (znovu o Velikonocích 1753 na Velký pátek; krev byla uschována v láhvi a příslušné spisy jsou u soudu v Kyjevě). A konečně jsou zde ještě případy z roku 1764 v Uhrách a 1791 na Moravě. Všechny nám dostatečně jasně ukazují, že také v 18. století byla krvavá praxe Židů nadále provozována.

4. kapitola

Rabín upálen za únos dítěte

Z posledně pojednávaného období nacházíme přinejmenším jeden fakt v podrobném vyličení: je jím únos křesťanského dítěte rabínem Rafaelem Levym v roce 1669, zvláště když o tomto činu máme důkladnou a spolehlivou zprávu spisovatele právě z té doby.²⁶ Spis se nachází v městské knihovně v Metách a obsahuje také doslovný text tří rozhodnutí nejvyššího soudního dvora, která mimo jiné prohlašují Rafaela Levyho vinným únosem tříletého křesťanského dítěte na silnici mezi Metami a Boulay. Za zločin byl Žid 17. ledna 1670 upálen.

25. září 1669 po poledni šla žena koláře jménem Gilles le Moine ve vsi Glatigny u Met k blízké studni vyprat prádlo. Provázek ji tříletý synek, který měl (což se v pro-

²⁴ „Journal historique“ etc. v září 1775.

²⁵ Dnes francouzský Wissembourg; pozn. překl.

²⁶ Citováno u Desportese, *Mystère de sang*.

cesních spisech ukázalo jako důležité) světlé, na pěšinku česané vlasy a červenou čepičku. Dítě cestou zůstalo pozadu a když se po nějaké době u matky neukázalo, začala je hledat, ale nenašla je na cestě, u příbuzných ani v celé vesnici. Také důkladné prohledání lesíku, které nařídil starosta, zůstalo bezvýsledné. Mezitím matka s bystrostí, zostřenou obavou o dítě, sledovala šlépěje dítěte; vedly na métskou silnici a i tam byly ještě kousek zřetelné. Paní Gillesová narazila na muže, který šel po silnici a řekl jí, že potkal jezdce a ptal se jej, zda neviděl nějaké dítě. Ten mu bez přemýšlení odpověděl, že míjel Žida s mohutným černým vousem, jedoucího na bílém koni; v náruči držel asi tři až čtyřleté dítě a jel směrem na Mety.

Tyto údaje a zvláště o stáří dítěte stačily otci k jistotě, že to bylo jeho dítě. Tryskem spěchal do Met a v „Německé bráně“ se vyptával, zda tudy projel Žid, na nějž by se hodil daný popis. Takový Žid byl skutečně spatřen a další poptávání ukázalo, že jezdce byl Rafael Levy z Boulay; měl u sebe nějaký balík, zakrytý pláštěm. Gilles dotazováním zjistil, že se Rafael Levy v Metách obvykle zdržuje u Žida Garçona. Otec tam vpadl a bouřlivě se dožadoval svého dítěte; Židé se však tvářili, že nechápou, co po nich chce. Nakonec se otec, aniž by něčeho dosáhl, musel zarmoucen vrátit domů. Posléze oznámil věc soudu.

Obžalovaný Rafael Levy byl rabínem a představeným synagogy v městečku Boulay asi pět hodin cesty do Met. Byl znám jako energický a rázný muž, a dříve podnikl velké cesty po Orientu, Itálii a Německu. Byl střední postavy, černovlasý a s neobyčejně mohutným černým vousem. Mětští Židé mu okamžitě napsali, že by měl co nejrychleji přijet, postavit se dobrovolně soudu a ospravedlnit se. Rafael jejich rady uposlechl. Jde o dobře známou, dodnes používanou metodu, která byla pro Židy při jejich vždy stejné drзости velice snadná. Rafaelova smělost však jej neuchránila před vězením; vyšetřující soudce ho pro závažné podezření nechal okamžitě dát do želez.

Rafael vypověděl, že ten den, kdy dítě zmizelo, odjel ráno z Boulay do Met a město zase opustil v jednu hodinu po poledni. Podle toho tedy musel být krátce po jedné hodině již na silnici, vedoucí opodál vesnice, kde dítě zmizelo a kde bylo v tu dobu viděno. Kromě toho pět z mnoha svědků vypovědělo, že téhož dne spatřilo na cestě do Met respektive v městské bráně Žida s mohutným černým vousem na bílém koni, držícího v plášti zavinuté asi tříleté dítě se světlými vlasy a červenou čepičkou. Jeden ze svědků kromě toho s jistotou prohlásil, že jezdec s dítětem byl Rafael. Obžalovaný sám připustil, že toho dne zcela jistě nemohl být žádný jiný Žid na cestách, protože všichni dodržovali významný svátek, začínající totéž odpoledne.

Avšak právě kvůli zmíněnému svátku musel i on sám být od čtyř hodin odpoledne ve svém bydlišti Boulay a skutečně prý tam také v tu dobu dorazil; nemohl se tedy totéž odpoledne zdržovat v Metách. Svědecké výpovědi však přesto prokazovaly opak. Métský soudní písař k tomu poznamenal:

„Kromě toho je třeba uvážit, že únos křesťanského dítěte se považuje za religiózní akt, který je mnohem záslušnější než účast na církevním svátku; neúčast na něm nezatěžuje za takových okolností Židovi svědomí, ba naopak by se považovalo přímo za hřích, kdyby se kvůli ní únos křesťanského dítěte zanechal.“

Židé v Metách vynaložili všemožné úsilí na sehnání svědků obhajoby pro Levyho. Ti se však zdáli být již předem nedůležití, protože státní zástupce okamžitě požadoval trest smrti. Soudní dvůr však rozhodl o dalším vyšetřování. To se ukázalo být pro plné

zjištění pravdy velice prospěšné, protože zde byla ještě celá řada momentů, které již prokázanou vinu potvrzovaly. Tak předně šlo o jeho nalezenou tajnou korespondenci. Jednoho dne žalářík přistihl obžalovaného, jak nějaké dívce hází jakýsi lístek. Okamžitě byla vykonána důkladná prohlídka cely i oděvu obžalovaného, a v slamníku, kapse kabátu a v peněženke se našlo celkem devět takových zpráv. Zmíněná dívka byla z Boulay. Levyho syn jí několikrát předal dopisy pro svého otce a vysokou odměnou ji přiměl k jejich doručení, jak nakonec před soudem doznala. Zmíněné dopisy byly psány hebrejsky i německy. Zajímavý je jmenovitě dopis Levyho představenému synagogy v Metách, který byl předán dívce. Konvertovaný Žid, dříve lékař v Metách a po svém obrácení přesídlený do Alsaska, zmíněný lístek přeložil a sám Levy uznal jeho překlad za správný; pouze jeden bod v něm nechtěl za žádnou cenu přiznat. Stálo tam totiž: „Žid, který mi přináší jídlo, dívka řekla, že dítě s p o u t a l (umlčel roubíkem).“ – Tím, že to napsal, současně přiznal, že dítě je v moci Židů a že jimi je nebo bude zneužito. Proto později tvrdil, že prý napsal: „Bylo n a l e z e n o dítě.“ Jeho výmluvě se přirozeně nevěřilo, zvláště když další konvertovaný a hebrejštiny dobře znalý Žid již dříve dodal totožný překlad jako výše zmíněný obrácený lékař. Levyho dopis představenému synagogy má následující doslovné znění:

„Drahý představený naší obce! Rád bych vás poprosil o sdělení, co bylo včera u soudního dvora rozhodnuto; byl tam přítomen nejvyšší státní prokurátor a proto jsem zmítán obavami. Chtěl bych vědět, o čem se u soudu vůbec jednalo a co zde kontrolor (obyvatel obce Boulay) vlastně chce. Služebná vězeňského dozorce mi prozradila, že Žid, který mi nosí jídlo, jí řekl, že dítě bylo s p o u t á n o. Napiš mi, jak to stojí s mými svědky, v čem bych na ten nebo onen způsob mohl najít trochu útěchy. Pošli mi papír! Aman²⁷ (jak známo, nepřítel Mardochaje a Židů ve Starém zákoně; jméno je jednou z nejhorších nadávek u Židů a Levy jím označuje státního prokurátora) byl dnes ve vězení a prohlásil, že všechno, co již soudní dvůr vypátral, bude prý anulováno; proto sleduj důkladně průběh soudního jednání. Prosím o pomoc, abych byl vysvobozen ze svého nešťastného postavení. Stálo by za úvahu, zda bych se neměl vypořádat s kontrolorem v Metách (Levy mu dlužil peníze) a či bych mohl mluvit se svou milou ženou a dětmi. Budou-li mít alespoň kousek chleba, pak chci rád jako pravé dítě Izraele vytrpět smrt a p o s v ě t i t tím jméno B o ž í. Prosím jen, aby se moje již zasnoubená dcera Bli-mele mohla provdat, a také aby moje žena a děti nebyly opuštěny. Vystavil jsem se tomuto utrpení pro obecné dobro a budiž mi v tom velký Bůh nápomocen. Požaduji židovský pohřeb, jinak nikomu neodpustím.“

Potud Levyho dopis. Je velice pozoruhodné, že jako důvod soucitu s ním a zastání ze strany souvěrců není vůbec zmíněno, že by byl nevinný... A pokud si k tomu ještě přičteme jeho výrok, že se vystavil tomuto utrpení pro obecné dobro (Židů), máme v jeho dopisu nepřímé přiznání viny.

Mezi objevenou tajnou korespondencí rabína Levyho vyvolal zvláštní pozornost dopis představeného métské synagogy obžalovanému, malý lístek, obsahující následující slova:

²⁷ V českém biblickém písemnictví je běžnější verze „Haman“; pozn. překl.

„Kdyby se mělo stát, před čím nás Bůh chraň, že by ti byla položena ta otázka, pak po třikrát odpovíš přesně takto: ‚Já Žid, Žid já; žije Žid, Žid žije; umírá Žid, Žid umírá.‘“

Sám Levy označil překlad za výstižný. Když byl dotázán, zda jde snad o nějakou zařikávací formuli, odpověděl, že to není nic takového, nýbrž modlitba.

Nyní dáváme slovo métskému kronikáři:

„Židé z Met,“ píše, „zkusili všechno možné ve snaze sehnat nějaké důkazy pro nevinu obžalovaného. Použili stejných lstí a výmluv jako synové Jákobovi, kteří prodali svého bratra a pak říkali: ‚*Fera pessima comedit eum, devoravit Joseph*, divá zvěř jej sežrala, pohltila Josefa.‘ – Proto Židé ve městě i okolních vesnicích roztrušovali, že dítě bylo sežráno divokou zvěří, a aby tomu lidé uvěřili, sáhli k následujícímu prostředku, který ovšem jen ukazuje, jak byli zaslepeni. Odvážili se oděv a hlavu dítěte pohodit do lesíku zhruba čtvrt míle od vesnice Glatigny; u hlavy ještě byly části krku a žeber. A aby se tím snadněji přišlo na nález, pověsili dětskou košilku na tři stopy vysoký keř. Poté vypsali značnou odměnu za nalezení dítěte. Obyvatelstvo se samozřejmě horlivě vydalo hledat a pročesávalo všechny okolní lesy. Jistá žena ze vsi, sousedící s Glatigny, později prohlásila, že se jí Židé z Met vyptávali, co lidé o uneseném dítěti říkají. Odpověděla, že pokud bylo dítě roztrháno dravou zvěří, musel by se každopádně v lese najít alespoň nějaký zbytek jeho oblečení, načež Židé řekli, že se možná najde i hlava.“

A skutečně také zanedlouho, 20. listopadu, našli podle úředního záznamu čtyři pasáci vepřů hlavu dítěte s krkem a částí žeber, dva kusy oděvu, lněnou punčochu, červenou čapku a košilku, visící na keři; nic z toho však nebylo potrháno, ani zakrváceno. Poté, co otec Gilles a státní zástupce o tom učinili oznámení, vyslal soudní dvůr na místo radního zavést protokol o stavu věci i o všech okolnostech. Gilles prohlásil, že oblečení patří jeho synkovi a měl je na sobě v den únosu. Ohledně tělesných pozůstatků nemohl podat určitou výpověď, protože obličej byl zcela znetvořený a také rány vypadaly ještě poměrně čerstvé. Rovněž pasáci vepřů prohlásili, že všechny předměty našli ve výše popsaném stavu. Jeden z nich ještě dodal, že dítě nemohlo být sežráno zvířaty, protože nehledě k tomu, že oděv vůbec nebyl rozerván a zakrvácen, on sám častokrát viděl, jak lesní zvěř, pokud se zmocní ovce nebo jiného domácího zvířete, vždy nejprve požívá hlavu.

Tělesné pozůstatky dítěte byly předány soudnímu dvoru a pečlivě ohledány dvěma lékaři, kteří poté oficiálně prohlásili, že maso je ještě čerstvé, červené a krvavé. Tato okolnost jasně ukázala, že smrt nastala teprve před krátkým časem, tedy v žádném případě ne hned po únosu, od něhož uplynuly již dva měsíce a jeden den. Bylo tudíž nemyslitelné, že by dítě roztrhala divoká zvěř; kde by v tom případě celé ty dva měsíce bylo? Pravděpodobně se k oklamání použila mrtvola jiného dítěte.

Obžalovaný byl přiveden k tělesným pozůstatkům a dotázán, co tak lstivému pokusu říká. Popřel, že by o tom vůbec něco věděl. Tvrdostí trval na tom, že dítě neunesl a že se denně modlí k Bohu, aby byl tak falešného obvinění zproštěn. Prohlásil, že kdykoli se ztratí dítě, křesťanské národy vždy svalují vinu na Židy. (Zde máme již tutéž výmluvu, které Židé i dnes používají, ale naprosto pochybně, protože početné židovské vraždy dětí, tak zhusta konstatované světskými i církevními úřady, jasně ukazují, že nedůvěra křesťanů je nejen oprávněná, ale bohužel stále ještě nedostatečná!)

Ve vyšetřování se pokračovalo se vši horlivostí, ale i obezřetností. V Hayes bydlel Žid Gedeon Levy. Jeho sousedé oznámili, že od únosu dítěte se u něj velmi často scházeli Židé z Met, mnohem častěji než dříve, a že přicházeli potají v každou noční hodinu. Jeden ze sousedů učinil ještě důležitější oznámení. Osobně viděl, jak Gedeon Levy šel do lesa s nůši na zádech krátce před tím, než byla nalezena hlava a oblečení dítěte. Další svědek prohlásil, že Gedeon jej vyzval hledat dítě a současně mu naznačil, kde pozůstatky najde. Na základě těchto výpovědí byl zatčen i Gedeon Levy a na příkaz soudního dvora odveden do vězení. Při výslechu popřel prakticky všechno, co mu bylo kladeno za vinu; pouze přiznal, že podle pokynů métských Židů vyzval několik osob pátrat po dítěti a sám slíbil sto tolarů, pokud jejich úsilí bude mít úspěch.

Rafaelu Levymu jen přitížili svědci, které povolal ke svému ospravedlnění. Z jejich výpovědí vyplynulo, že 25. září, tedy v den zločinu, opustil Mety až půl hodiny po západu slunce. Byl sám, jel na bílém koni a měl plášť, což se snažil popřít, a byl tak zmatený a neklidný, že sjel z cesty a zabloudil na lukách. Potkal tři muže, kteří jej přivedli zpět na správnou cestu; právě ti teď stáli před soudem a vypovídali. Prokázali mu lež ohledně jeho časových údajů, protože podle jejich výpovědí na něj narazili kolem šesté hodiny večerní; Rafael však tvrdil, že již ve čtyři hodiny dorazil do Boulay, vzdáleného asi pět hodin cesty od Met.

Tři další svědci udali, že téhož dne u „Německé brány“ v Metách viděli Žida, jehož popis se dokonale hodí na Rafaela. Měl před sebou v sedle dítě s červenou čepičkou, které mohlo být staré asi tak tři roky. Jeden ze svědků, konkrétně žena, jež byla několikrát s Rafaelem konfrontována, jednoznačně prohlásila, že v něm poznává muže, kterého viděla na silnici z Met.

Přestože Rafael při výsleších prokázal značnou duchapřítomnost, byl mimo jiné přistižen i při následujícím protimluvu. Během posledního výslechu se snažil vymlouvat tvrzením, že on prostě nemohl vzít dítě na koně, protože byl plně naložen olejem a džbány s vínem. Prokázalo se mu však, že krátce předtím vypověděl, že džbány dopravoval jeho syn.

Svědecké výpovědi byly tak precizní a závažné, že o Rafaelově vině již nebylo možné pochybovat. Soudní dvůr vynesl rozsudek smrti upálením; 17. ledna 1670 byla poprava. Rafael přijal svůj osud statečně. Po rozloučení s několika souvěrci jim nejen svěřil svou ženu a děti, ale nechal je přísahat, že se jich ujmu. Odmítl víno, které se mu podle tehdejšího zvyku nabídl, protože nebylo košer. Rovněž tak odmítl kapucínského pátera, který jej s láskou a trpělivostí upomínal na spásu duše. Pouze hlasitě vykřikl: „Jsem Žid, a jako Žid chci zemřít!“ Pak byla hranice zapálena. Gedeon Levy byl rovněž upálen.

Soudní vyšetřování v Metách bylo po více než tři měsíce vedeno s nesmírnou svědomitostí a nestranností, jak ji v naší době bohužel u mnoha soudních dvorů stále více postrádáme. Každý nezaujatý soudce musel Levyho po tak důkladném důkazním řízení prohlásit za vinného; trest, který jej postihl, rovněž odpovídal přísným náhledům té doby.

5. kapitola

Přehled 19. století

Jak 19. století při veškerém svém pokroku v oblasti vědění i možností konání ukázalo stejně tak velké zlořády, bylo také časem všeobecného tlaku na politickou svobodu, ovšem v podobě zcela falešného rovnostářství a přehnané humanity, která se však stavěla do nesmiřitelného protikladu s celou křesťanskou kulturou a strhla prastaré hráze, jež protikřesťansky nenávistné Židovstvo do té doby alespoň do jisté míry držely na uzdě. Je to éra židovské emancipace, tedy doba, kdy židovské zlato a židovská moc dosáhly dosud nevídaného vlivu. Dlouho potlačovaný židovský národ se v mnoha zemích stal skutečně vládnoucím a ze svého postavení také zcela bezohledně kořistí. Tak opovážlivě a arogantně ještě Židé nikdy nevystupovali, jako právě v naší době. Souvisí s tím i skutečnost, že také krvavé židovské zločiny jsou mnohem početnější než v dřívějších časech? Je přece od počátku našeho století známo přibližně padesát takových zločinů. Nepochybně také zdokonalená organizace policie a justice i bdělost a čilost moderního tisku podstatně přispívají k tomu, že vyjdou na světlo mnohé zákeřné vraždy, které by jinak zůstaly skryté. Přesto se nijak nezlepšuje situace Židovstvem skrytě napadaného křesťanstva. Tak jako v mnoha jiných oblastech, vyvolalo i zde naše století zcela nový jev, který bude jednou dějepisci, žijícímu v lepších časech, připadat jako záhadný a sotva vysvětlitelný, tedy úkaz, proti němuž se ovšem i v naší době vzpírá pocit vědomí práva a spravedlnosti u každého myslícího člověka, avšak jakýkoli boj s ním je při absolutní moci Židů marný a na který si podle všeho již začínáme zvykat. Máme totiž na mysli skutečnost, že v našem tak osvíceném století se soudnictví musí p o d v o l o v a t Ž i d ů m ! To ovšem není příliš udivující. Židé se zmocnili ministerstev, ovládají veřejné mínění svým tiskem a literaturou, vědu mnoha svými profesory a rovněž osud celých národů i zemí spočívá v jejich rukou, protože nikdo nemůže popřít, že celé vysoké finance jsou jimi neomezeně ovládány – stačí jeden Rothschildův škrt perem, jímž se vypovídá kredit, a jakákoli země je okamžitě vydána na pospas státnímu bankrotu. Za takového stavu věcí není ničím výjimečným, že je-li Žid obviněn z krvavého zločinu, jeho souvěrci ihned podplatí svědky, advokáty i samotné soudce. Často se také stává, že i když je již Židovi vina prokázána a jím samým doznána, je i přesto k smrti odsouzený zločinec obrovskou částkou vykoupen a bez trestu propuštěn, jako třeba v damašském procesu. Často jde o nepředstavitelný boj, který se odehrává mezi židovským zlatem a spravedlností, v němž poslední za našich časů většinou podlehne, budiž Bohu žalováno! Je to hanebná skvrna naší justice 19. století, neskrývaný výsměch tak vychvalované svobodě a rovnosti, jež se sklání před mocí Židovstva! Také ve středověkých *Causes célèbres*²⁸ proti Židům se ti snažili používat všechny možné intriky a úplatky, ale dnes tolik posmívané soudnictví té doby pravidlem vítězilo. Židé tehdy nebyli tak mocní, na druhé straně byly křesťanské zásady ještě živější a proto i právní cit neúplatnější, zatímco dnes *sacra auri fames*²⁹ všechno ovládá a uvádí do závislosti na Židech. Na důležitých případech, jimiž se budeme dále zabývat, si podrobně doložíme, jak Židé dokázali spravedlnost ochromit. Nejprve si ukážeme stručný

²⁸ Proslavných procesech.

²⁹ Prokletá žízeň po zlatu.

přehled hlavních faktů, prokazujících vinu Židů. Znovu upozorňujeme, že se v takových případech Židé téměř vždy snažili získat krev, a také že se jejich ohavný čin stal obvykle kolem svátků Purim nebo Pesah.

Počátkem století bylo v městě Pera oběšeno šedesát Židů za vraždu řeckého chlapce. K roku 1803 je v Německu zaznamenána krvavá vražda v okolí Norimberku a v roce 1804 ji následoval podobný atentát. Podle zprávy tehdejšího anglického konzula byla v Aleppu roku 1810 Židy zavražděna chudá žena „o Velikonocích kvůli získání krve“. Podobné zločiny byly spáchány také v letech 1812, 1817, 1823, 1824, 1826, 1827 (na dvou místech) a 1829. Dějištěm je převážně Orient a slovanské země, jejichž kulturní poměry takové zločiny v každém ohledu téměř beztrestně umožňovaly nebo alespoň usnadňovaly.

Z roku 1829 hlásí baron de Kalte následující skutečnosti.³⁰ Anton Gervalon, rodilý Francouz, byl obchodníkem v Turínu. V doprovodu své ženy se jednoho dne vydal do místní židovské čtvrti vyřídit tam s několika obyvateli ghetta nějaké záležitosti. Zatímco jednal se Židy, jeho žena se procházela úzkými uličkami ghetta. Sotva se však vzdálila natolik, že ji její muž nemohl vidět ani slyšet, ze všech stran se na ni vrhli Židé, byla odvečena do domu a shozena do sklepa. Na místě byli ihned dva rabíni. Poté, co jí obnažili horní část těla, mumlali řadu modliteb a nakonec ženě řekli: „Připrav se na smrt!“

Její muž, pološilený obavami, ji všude hledal, ale marně. Jeden přítel jej upozornil, že Židé v jistých dnech unášejí křesťany a rituálně je zabíjejí. Gervalon vzal s sebou několik vojáků a v jejich doprovodu pobíhal židovskou čtvrtí a zoufale ji volal. Jeho hlas pronikl až k vězněné ženě a ta ze všech sil křičela: „Antone, tady jsem!“ Gervalon šel s vojáky po hlase, vnikl do domu a strachy polomrtvou ženu osvobodil. – Židé vyplatili velkou částku peněz a tím byla věc vyřízena!

Baron de Kalte ke své zprávě dodává: „Tato skutečnost nesporně prokazuje, že se Židé i v Evropě dopouštějí stejných zločinů jako v Damašku (zavraždění kapucínského pátera Tomáše).“

Sdělení Syřanky Ben-Nudové o krvavých židovských činech si uvedeme později, až bude řeč o odhalených konvertovaných Židů.

Z roku 1831 má zprávu Rohling ve svém „Talmudském Židovi“.³¹ Proces v Petrohradě ve věci zavraždění dítěte vojáka ukázal mj. následující: a) dva soudci považovali zavraždění dítěte Hebrejci k jejich pověřivým účelům za prokázané; b) jeden soudce označil Hebrejce za naprosto usvědčené, ale požadoval zmírnění trestu, protože se činu dopustili v domnění, že tím slouží Bohu; c) jeden soudce považoval všechny obviněné za usvědčené, ale rovněž byl pro zmírnění trestu; d) pátý soudce byl přesvědčen o odhalené skutečnosti, že mezi Hebrejci jsou pomatenci, kteří se i dnes mohou takových zločinů dopouštět, ale předložené důkazy v tomto případě nepovažoval za přiměřené, zatímco hlavní prokurátor dal za pravdu oběma prvním soudcům. (Podle kriminálních akt; Engelmann, Leipzig 1864.) O zavraždění kapucínského pátera Tomáše v Damašku roku 1840 si povíme podrobněji na svém místě.

V roce 1843 byly Židy zavražděny křesťanské děti na ostrovech Rhodos a Korfu, a rovněž roku 1877 v uherském komitátu Bihar chlapec a děvče, kteří byli Židům prodáni vlastním strýcem. Je také velice nápadné, že v obci Stein am Anger po čtyři léta

³⁰ Citováno u Desportese, *Mystère de sang*.

³¹ V originále *Talmudjude*; pozn. překl.

v řadě (1878 až 1881) každoročně v čase svátku Pesah beze stopy zmizelo křesťanské děvče. Všeobecně se to připisovalo na konto Židům, a asi ne neprávem, zvláště když roku 1879 ještě na dvou místech v Uhrách (kde jsou Židé všemocní) byly jimi zavražděny křesťanské děti a roku 1880 znovu v Komárnu.³² Kromě toho podle zprávy uznávaného francouzského listu „L'Univers“ roku 1879 zavraždili čtyři Židé šestileté děvčátko a řeznými ranami na různých částech tělech mu vysáli všechnu krev. V důsledku intervence mocných ruských Židů všichni pachatelé vyšli z věci beztrestně. Jak podrobně informoval svého času časopis italských jezuitů „Civiltà Cattolica“, roku 1880 zabili Židé v Alexandrii dítě kyperského lodního kapitána a vysáli mu krev; následujícího roku v témže městě Židé znovu zavraždili křesťanské dítě. Tentokrát lid povstal proti Židům; na jejich ochranu byly povolány vojenské jednotky z Káhiry a ve městě vyhlášen stav obležení. Ve stejném roce 1881 byl v Uhrách poznovu krvavý zločin. V Košicích zmizelo děvče a jeho bezkrevná mrtvola se o čtrnáct dní později našla ve studni.

V haličském městečku Luča spáchal židovský manželský pár zločin na křesťanské dívce, tentokrát ne sice kvůli získání krve, ale přesto z religiózních nebo spíše pověřivých motivů. Případ je zvláště zajímavý svým průběhem, protože ukazuje, jak dalece již tehdy mohli Židé v Rakousku ohýbat právo. Nikde není vedení státu tak ostudně závislé na Židech, jako právě v Rakousku-Uhersku. – Židovský výčepník Moses Ritter znásilnil svou polskou služebnou a poté ji zavraždil s pomocí vlastní ženy a rolníka Stochlinského, který před soudem všechno přiznal. Nešťastné dívce židovské bestie rozřízly tělo, aby se oddělil židovský plod od nežidovské matky. Tak to vyžaduje židovský zákon, jak později vypověděl místní farář, slyšený jako svědek. Na dotaz soudu odpověděl, že to tak četl v polském překladu Talmudu. Při procesu státní zástupce požadoval prohlášení „vinen“ za vraždu z rituálních důvodů a také porotci to j e d n o h l a s n ě schválili. Nejvyšší soudní dvůr ve Vídni však rozsudek zrušil a postoupil věc porotnímu soudu v Krakově s nařízením, že se na rituální motiv nemá brát zřetel. Stalo se, ale i tak krakovští porotci znovu j e d n o h l a s n ě obžalované prohlásili vinnými. Nejvyšší soudní dvůr rozsudek opět zrušil a odkázal věc k novému soudnímu jednání v Krakově. I p o t ř e t í se porotci j e d n o h l a s n ě vyjádřili o vině a soudní dvůr vynesl rozsudek smrti oběšením. Po třikrát k smrti odsouzení však byli z Vídne zproštěni obžaloby a následoval telegrafický příkaz k jejich okamžitému propuštění. – Tak to se stalo v roce 1881.

Dobrymi styky s Vatikánem známý „Moniteur de Rome“ 15. června 1883 psal:

„Před několika lety bylo těsně před židovskými Velikonocemi uneseno dítě jedné z nejpřednějších řeckých rodin města. O čtyři dny později se na mořském břehu našla mrtvolka, doslova proděravěná bodnými ranami... Důsledkem hrůzného nálezu bylo lidové povstání proti Židům se šesti sty mrtvými. – Loňského roku (tedy 1882) bylo v Konstantinopoli vlákáno dítě do židovského domu; vidělo to více než dvacet svědků. Příští den se našla jeho mrtvola v jiné části města. Následovaly znovu protižidovské bouře a stejná událost se opakovala v Galatě. Zde bylo obětí dítě řeckého advokáta Seruiose. V tomto případě vynaložil otec všemožné úsilí na dosažení spravedlnosti, ale Židé podplatili policii i soudní lékaře a vyšetřování bylo zastaveno.“

³² Tehdy uherské město Komárom; pozn. překl.

Již v následujícím roce se znovu v Galatě udál další krvavý židovský zločin; list „Sambul“, který o věci informoval a horlivě ji sledovat, byl úřady potlačen a vyšetřování rovněž zastaveno.

S pominutím několika dalších podobných případů se nyní budeme věnovat odhalenému případu v Damašku roku 1840 v doslovném překladu dopisu tety zavražděného chlapce, který byl důvěryhodnou stranou doručen svého času listu „Das Volk“. Zde je jeho znění:

„Můj synovec Heinrich Addelnour náhle zmizel na velikonoční pondělí kolem deváté hodiny ráno. Naše podezření padlo na Židovku, která nás často navštěvovala. Moje matka chtěla dítě u ní hledat, ale ta se tomu bránila, a úřady, u nichž bylo učiněno oznámení, hledaly dítě všude, jenom ne u Židů! – Bylo však zarážející, že úřady nařídily naopak domovní prohlídku u mne a u mých sousedů pod záminkou, že prý sami držíme dítě ukryté, abychom mohli Židy obžalovat z jeho únosu!

21. dubna se objevili úředníci s pověřením vyšetřit, zda dítě neleží ve studni sousedů. Aniž by prohledali studny ostatních domů šli, jako by k tomu měli příkaz, do asi dvě stě kroků vzdálené vozovny proti kasárnám u vchodu do židovské čtvrti. Tam byla dávno nepoužívaná studna, zakrytá prknem a těžkým kamenem.

Studnu zakrývajícím kámen, který byl svědky ještě před několika dny viděn na svém místě, ležel teď posunutý. Poté, co jeden z úředníků prohlásil, že mrtvolný zápach dovoluje soudit, že hledané dítě leží ve studni, jeden z mužů sestoupil dolů a vynesl mého synovce. Bylo konstatováno, že vysoké boty a oděv dítěte byly oblečené naruby a že scházejí manžety a límec košile. V důsledku toho úřady nařídily ohledání mrtvolky ve vojenské nemocnici. Pak 22. dubna následovala soudní pitva v přítomnosti dvaceti vojenských i civilních lékařů. Závěr ohledání zněl, že dítě bylo vhozeno do studny až poté, co mu byla odebrána krev z tepny pravé ruky. Pravá ruka byla tedy odříznuta až po loket, uložena do lihu a zapečetěna.

Sotva byl znám výsledek pitvy, představený úřadu pan Baly prohlásil, že je již příliš pozdě na vypracování zprávy a že se to udělá příštího dne. Současně si vyžádal písemné zápisky. Jakmile se tak stalo, zapečetil je a poté se obrátil na civilní lékaře se slovy: „Už vaše služby nepotřebujeme, jděte a sem se nevracejte!“

Příštího dne (23. dubna) se sešli již sami vojenští lékaři, vyjmuli paži z lihu a poté najednou prohlásili, že z ní žádná krev nebyla odebrána a že dítě spadlo do studny samo a utonulo. Úřady nechaly dítě pohřbít v noci, aniž by nás o tom informovaly, a ke hrobu postavily stráž, která je tam dodnes.

Proč by byly tělo i paže dítěte tak pečlivě střeženy, kdyby nešlo o důkaz odebrání krve? A proč byly civilním lékařům zabaveny zápisky, kdyby neobsahovaly přesvědčivý důkaz hrozného zločinu Židů?

Doufám, že francouzská vláda učiní vše potřebné k vítězství spravedlnosti. – Za zmínku ještě stojí, že si guvernér Damašku nechal předvolat moji sestru a pohrozil jí i naší rodině vyhnanstvím, pokud se odvážíme mluvit o tom, že Židé zavraždili dítě.“

Již nikdy jsme pak neslyšeli, že by se věc dál vyšetřovala.

Končíme dvěma atentáty Židů na křesťanské děti, oba z roku 1892, které se naštěstí minuly cíle, ale přesto dostatečně jasně ukazují, jak se stále znovu a znovu sápe vražedná ruka Židů na křesťanské děti. V egyptském přístavním městě Port Saidu pětáosmdesátiletý Žid Carmona, předříkávač modliteb v synagoze, vlákal do svého domu čtyřleté řecké děvčátko. Byl však při tom zpozorován a davem Řeků pod vedením matky donucen k domovní prohlídce. Hledání však bylo dlouho bezúspěšné, až nakonec objevili malou, temnou skrýš, vedoucí k synagoze. Vyrázili dveře, přinesli si světlo a v temném koutě našli starou Židovku, která pevně držela hledané dítě se zavázanýma očima a ústy. Rozzuřený hlouček se vrhl na předříkávače Carmonu a na stařenu; muž zemřel o dva dny později na způsobená zranění. Zmíněný únos se stal opět začátkem velikonočních svátků, 15. března.

Druhý případ se udál den před Velikonocemi v Galatě, městské části Konstantinopole. Žid se na ulici přišoural k hloučku hrajících si řeckých dětí. Vzal za ruku malého chlapce a s lichotnými slovy jej odváděl za roh ulice, kde vyděšené dítě náhle popadl za vlasy, strčil do pytle a snažil se rychle zmizet. Ostatní děti si však toho všimly; na jejich pokřik se seběhli lidé, Žida dopadli a bezmála by jej byli utloukli k smrti, kdyby se do věci nevroložila policie. Ta se podle všeho záležitostí dál nezabývala a v tisku byla rovněž cenzurou potlačena! – O několik týdnů později o ní informoval papežský list „Osservatore Romano“.

O dalších případech v Tisza-Eszláru (1882), Skórczi (1884), Vratislavi (1888), Xantenu (1891) a na Korfu (1891) píšeme podrobněji dále v textu.

6. kapitola

Kapucínský páter Tomáš zavražděn Židy v Damašku (1840)

Byla to vražda výše jmenovaného katolického kněze, která poprvé v 19. století zaměřila pozornost širokých kruhů veřejnosti na krvavou praxi Židů. Celý civilizovaný svět byl tehdy pobouřen a s napětím sledoval soudní proces. Ale rovněž celé evropské Židovstvo povstalo s dosud nevídanou jednomyslností a s bezpříkladnou drzostí vystoupilo na obranu usvědčených, přiznavších se a k smrti odsouzených vrahů.

Podrobná procesní akta se naštěstí plně dochovala. Jsou obsažena v knize „Relation historique des affaires de Syrie depuis 1840 jusqu'en 1842“, kterou vydal roku 1864 Francouz Achille Laurent. V druhém dílu jsou přetištěna autentická akta procesu se Židy. Je to po čtyři staletí starých procesních aktech z Trientu nejdůležitější historický materiál, který o krvavém židovském obyčeji máme, a to zvláště proto, že i zde, jako v Trientu, hlavní obžalovaní učinili podrobná doznání o užívání krve. Dodejme již předeem, že výpovědi v obou případech se i přes tak velký časový odstup ve všem podstatném plně shodují. Pozoruhodné Laurentovo dílo jako kouzlem zmizelo z knižního trhu a pokud je nám známo, v celé Francii je pouze jediný exemplář v pařížské Národní knihovně. Není pochyb o tom, že Židé knihu všude skupovali a ničili, jak se to ostatně stalo s mnohým jim nepříjemným spisem. Originálním soudním aktům se vedlo rovněž tak; byla uložena v Paříži na ministerstvu spravedlnosti, ale beze stopy zmizela roku 1870, kdy byl ministrem Žid Crémieux!

Páter Tomáš byl velice horlivý a svědomitý kněz. Zastával současně i funkci lékaře, jak to bylo poměrně běžné u misionářů v Orientu i v jiných zemích. Náš páter byl vážený a oblíbený u všech vrstev obyvatelstva, u křesťanů, mohamedánů i Židů, a těšil se mimořádné přízni tureckého místodržícího šerifa-paši. Přestože se tehdy blížil sedmdesátce, zastával všechny své úkoly se svěžestí a neúnavností mladíka. Již třiatřicet let působil v Damašku, když padl za oběť vražedné ruce Židů, kterým prokázal tolik dobrého.

Večer 5. února 1840 zmizeli beze stopy P. Tomáš i jeho sluha Ibrahim. Páterova nepřítomnost byla nápadná již toho večera, ale na druhý den se jeho zmizení stalo jistotou. Když byl postrádán v klášteře i v kostele, kde každodenně sloužil mši, začal jej celý Damašek hledat, avšak bezvýsledně. Bylo podáno oznámení francouzskému konzulátu, protože P. Tomáš stál pod francouzskou ochranou. Konzul se okamžitě odebral k páterovu obydlí v klášteře; dveře zůstaly otevřené a po obou obyvatelích nebylo ani stopy. Z různých míst se vynořila zvěst, že páter se kolem poledne odebral do židovské čtvrti a už se odtamtud nevrátil. Francouzský konzul, pan Ratti-Menton, se věci chopil s veškerou energií a jeho úsilí děkujeme za odhalení zločinu.

Pozdější výsledky ukázaly následující: Páter byl 5. února povolán do židovské čtvrti očkovat dítě. Na zpáteční cestě šel kolem domu bohatého a váženého Žida jménem David Arari,³³ s nímž byl spřátelen a kterého křesťané nazývali nejzbožnějším Židem v Damašku. Žid přátelsky vyzval pátera, aby k němu na chvíli zašel a ten pozvání důvěřivě přijal. V místnosti byli oba bratři falešného židovského přítele, Isaak a Aaron Arari, jejich strýc a ještě dva další Židé. Všichni se náhle na pátera vrhli, spoutali jej, dali mu roubík a odtáhli do zadní místnosti. Mezitím přišli také dva rabíni. Čekalo se, až nastane noc, a pak byl zavolán židovský holič Sulejman³⁴. Ten byl později prvním svědkem, který učinil jasné a otevřené doznání. Protože jeho výpovědi jsou v mnoha bodech velmi důležité, uvádíme doslovně příslušnou pasáž procesních akt:

Půl hodiny po západu slunce mne David Arari nechal prostřednictvím sluhy zavolat a tak jsem k němu šel (vypovídá židovský holič). Byli tam David Arari, Isaak a Aaron Arari atd. (jsou jmenováni ještě další čtyři Židé, mezi nimi rabín Abu-el-Afieh a ještě dva rabíni) a konečně páter Tomáš, spoutaný na rukou. David Arari a jeho bratr Aaron mi řekli: „Prořízni tomu knězi hrdlo!“ Odpověděl jsem, to já nemohu. „Tak dávej pozor!“ řekli a přinesli nůž. Hodil jsem pátera na zem, s pomocí ostatních jsem jej pak pevně uchopil a držel mu krk nad velkým měděným umyvadlem. David, „dobrý, zbožný Žid“ a nejlepší přítel pátera se chopil nože, prořízl mu hrdlo a Aaron dokončil hrozné dílo. Krev byla pečlivě zachycována do nádoby, aby ani kapka nepřišla nazmar. Poté jsme mrtvolu z místa vraždy odtáhli do dřevníku. Tam jsme ji svlékli a oděv spálili. Přítomen byl sluha Murad-el-Fathal, který pomáhal se svlečením těla. Sedm výše zmíněných osob pak mně a sluhovi řeklo, abychom tělo rozřezali. Zeptali jsme se, jak si máme počínat, aby rozřezané části zmizely, a odpověď zněla: „Hod'te je do kanálu.“ Rozřezali jsme tělo, dali je do pytle a šli je naházet do stoky. Ta teče hned vedle domu chachama (rabína) Musy Abu-el-Afieha. Poté jsme se vrátili k Davidu Ararimu. Když bylo všechno vyřízeno, slíbili přítomní sluhovi, že jej na své útraty výhodně ožení, a mně přislíbili peníze. Pak jsem šel domů.

„Co se stalo s kostmi?“ byl při výslechu tázán sluha.

³³ Výše zmíněný H. Schramm uvádí jeho jméno jako H a r a r i ; pozn. překl.

³⁴ H. Schramm uvádí jeho jméno S o l i m a n ; pozn. překl.

„Rozbili jsme je na kamenné podlaze paličkou hmoždíře.“

„Co jste udělali s hlavou?“

„Tím samým nástrojem jsme ji také roztloukli.“

„Bylo vám něco slíbeno?“

„Byly mi slíbeny peníze, ovšem s tím, že kdybych něco vyžvanil, všichni by řekli, že jsem ho zabil já.“

Během výslechů obžalovaný podrobně popsal strašný způsob, jakým bylo tělo rozřezáno košeráckým nožem, kosti rozdrceny, děsivé ostatky pak nacpány do pytle a hozeny do stoky. Arariho sluhovi, Murad-el-Fathalovi, bylo rovněž slíbeno omilostnění za podmínky, že dobrovolně učiní plné doznání. Sluha nabídku přijal a jeho výpovědi se plně shodovaly s holičovými. Ke konci výslechu se jej francouzský vyslanec zeptal, co se udělalo s krví a k čemu byla tak pečlivě shromažďována. Sluha s určitostí prohlásil, že bude upotřebena o velikonočním svátku.

Vedení tureckých úřadů a francouzského konzulátu se po tomto výslechu okamžitě odebralo do domu Žida Davida Arariho, kde byla vražda spáchána, s cílem zajistit další důkazní materiál podrobnou prohlídkou. Holič Sulejman a sluha Murad-el-Fathal museli jít s nimi a všechno potřebné komisi na místě činu ukázat. Každý z nich však tam byl odveden samostatně, zatímco druhý musel stranou čekat pod stráží. Oba obžalovaní přesně ukázali, kde byl páter zavražděn, svlečen a rozřezán, i kde se roztloukaly kosti. Oddělené výpovědi obou očitých svědků se shodovaly do nejmenších podrobností. Byly nalezeny tři nože, ale holič prohlásil, že žádným z nich nebyla vražda spáchána, a přesně totéž vypověděl i sluha; košerácký nůž zmizel. Poté každý zvlášť detailně označil místo, kde pozůstatky pátera vhodil do stoky. Ta byla prohledána a našly se zbytky masa včetně kousku srdce, část lebky a – jako nezvratný důkaz – cáry páterovy čepičky. Čtyři evropští a sedm domorodých lékařů prohlásilo, že nalezené pozůstatky bez nejmenších pochybností pocházejí z lidského těla. Krvavé doličné předměty byly předloženy obžalovaným a ti pak podrobeni novému výslechu. Poté Isaak Arari čin plně přiznal. V jeho výpovědi se říká: „Zabili jsme jej, abychom získali krev... stalo se tak k religióznímu účelu.“ Dále vypověděl, že láhev s krví byla předána rabínu Abu-el-Afiehovi. Ten byl poté dotázán: „K čemu slouží krev ve vašem náboženství?“

„Používá se do nekvašených chlebů.“

„Rozděluje se krev věřícím?“

„Rozhodně ne, předává se nejvyššímu chachamovi (velkorabínovi).“

Během následujících výslechů učinili bratři Arariové další doznání. David Arari, pán domu, rovněž výslovně prohlásil: „Zabili jsme pátera kvůli krvi, protože ji potřebujeme k našemu bohoslužebnému svátku.“ A konečně učinil otevřené doznání i sám rabín Abu-el-Afieh, který se na činu podílel, ovšem přiznal se až poté, co si zajistil život přestoupením k islámu. Jeho odhalení jsou mimořádně důležitá ohledně religiózních zvyků tamních Židů. Za hlavního strůjce vraždy označil velkorabína, který byl poté zatčen. Jemu také předal láhev s krví. Když byl tázán na užití krve, podal následující informaci: „Krev, která se dává do nekvašeného chleba, není obvykle pro každého, nýbrž jen pro některé ve víře horlivé osoby. Ohledně jejího užívání do nekvašených chlebů bych chtěl uvést, že chacham Jacob-el-Antabi den před Velikonocemi zůstává u chlebové pece. Tam mu ‚věřící‘ posílají mouku, z níž se chléb peče; on pak sám hněte těsto, aniž by se vědělo, že do něj přimíchal krev a poté se chléb posílá těm, kterým

patřila mouka.“ Dále prohlásil, že zmíněný chléb nebyl určen jen pro Židy v Damašku, nýbrž i pro Bagdád. Samotná osoba oběti byla vrahům lhostejná; chtěli jen zabít nějakého křesťana. On sám od vraždy pátera zrazoval, protože by byl rychle pohřšován a hledán, ale nikdo jej neposlechl. Ostatní výpovědi rabína se znovu plně kryly s výpověďmi všech obžalovaných.

Ibrahim, sluha pátera Tomáše, sdílel osud svého pána. Když osudného dne nastala noc a páter se nevrátil domů, odešel jej Ibrahim hledat do židovské čtvrti, protože věděl, že tam byl zavolán. Také Ibrahim tam měl opravdu dobré známé; David Arari si na věrného sluhu počíhal. Pak byl páterův sluha pod nějakou záminkou vlákán do domu, spoután, umlčen roubíkem a poté zavražděn stejně jako jeho pán v přítomnosti několika rabínů, kteří mu odebrali krev na macesy.

Poté, co během procesu zemřelo několik obžalovaných a čtyři byli omilostněni za důležitá přiznání, nad deseti zbývajících Židy soud vynesl rozsudek smrti za rituální vraždu. Syrský místodržící šerif-paša rozhodl, že poprava má být vykonána neprodleně, ale francouzský konzul požadoval, aby procesní akta ještě potvrdil velitel vojenských jednotek v Sýrii.

Poctivý a odvážný muž, který svou horlivostí pro právo chtěl především vynést na světlo veřejnosti celý ohavný čin, hodlal také zachovat všechny právní formality až do nejmenšího detailu; bohužel svou přehnanou svědomitostí sám zničil vlastní dílo a stal se bezděčným iniciátorem skutečnosti, že proces s vrahy nakonec dopadl stejně skandálně a neslýchaně jako samotný zločin.

Konzulův výše zmíněný požadavek měl totiž za následek především značný průtah. Mezitím se Židé v celé Evropě zmobilizovali na záchranu svých fanatických souvěrců. Damašská aféra vyvolala všude obrovský rozruch. Přestože důkladně vedeným soudním jednáním již bylo šestnáct Židů usvědčeno z vraždy a také většina z nich včetně hlavních pachatelů svou vinu plně doznala, mělo ještě Židovstvo a jemu sloužící tisk tolik drzosti, že se všechno prohlásilo za pomluvu a snažilo se ukázat jako prostě nemožné, že by v našem století ještě existoval kult, vyžadující si lidskou krev. Nicméně, pokud by židovští bratři byli považováni za nevinné, proč potom nebyl podán důkaz jejich nevinu, proč se to zkoušelo s podplácením nabídkou obrovských částek všem členům francouzského a rakouského konzulátu? Byla dokonce snaha podplatit i samotného francouzského konzula, a když ten s odporem stříbrňáky Židům odmítl, musel si nechat líbit pomluvy židovského tisku o svých predsudcích a nepřátelství k Židům během procesu. Kancléři konzulátu bylo nabídnuto 200 000 piastrů a jednomu advokátu dokonce 500 000.

Do čela hnutí ve prospěch obžalovaných se postavili dva muži, kteří se v evropském Židovstvu těšili největší autoritě: Moses Montefiori, později povýšený do nejvyšší anglické šlechty, a již zmíněný Isaak Crémieux, poznovu ministr spravedlnosti ve Francii.

Mezi svými souvěrci vybrali asi dva miliony franků a s početným doprovodem odjeli jako delegáti západního Židovstva do Alexandrie, rezidence místokrále Egypta, k jehož území tehdy Damašek patřil. Jejich zlato zvítězilo. Místokrál vydal pamětihodný, místodržícímu Damašku určený edikt, jehož doslovné znění říkalo:

„Bylo mně předloženo vyličení pánů Montefiorih a Crémieux, obsahující jejich přání a očekávání. Byly Nám takové zaslány od veškerého židovského obyvatelstva Evropy a snažně Nás prosí o propuštění svých souvěrců, kteří jsou zatčeni, a dále žádají o zajištění jejich klidu v důsledku zmizení (!) pátera Tomáše a

jeho sluhy Ibrahima v únoru 1840 v Damašku. Protože vzhledem k velkému počtu tohoto obyvatelstva nepovažujeme za vhodné jejich žádost odmítnout, nařizujeme, aby všichni věznění Židé byli propuštěni na svobodu. Dále si přejeme, aby těm, kteří opustili své bližní, byla po návratu z útěku zajištěna naprostá bezpečnost. Každý z nich nechť se vrátí ke svému řemeslu nebo ochodu a věnuje se své dřívější činnosti. Chceme, aby byli naprosto bezpečni před každým možným napadáním. – Taková je Naše vůle.“

V důsledku citovaného ediktu byli všichni k smrti odsouzení 5. září 1840 propuštěni na svobodu. Dokonce i v orientálním Turecku mělo takové právní rozhodnutí jen sotva sobě rovné. Vždyť zde nebyla zachována ani vnější forma práva! V ediktu přece vůbec není řeč o dodatečně prokázané nevině ba ne ani o pouhé možnosti, že by obžalovaní snad mohli být odsouzeni nespravedlivě nebo že by v procesním řízení byly nějaké závady, nýbrž se tam prostě a stručně říká: Propouštíme zločince na svobodu, protože – to tak chtějí Židé! Kdyby byli sami Židé věřili, že jejich soukmenovci jsou nevinní, pak by přece Crémieux musel trvat na revizi procesu, aby se to tím prokázalo. – Oba zavraždění sice byli pod mocnou francouzskou ochranou, ale i ta se ukázala jako bezvýznamná proti židovským machinacím. Byla to zkouška síly Izraele vůči celému světu a – židovské zlato a moc hladce zvítězily. Ohavný a viníky plně doznany zločin zůstal nepotrestán, krev zavražděného kněze nepomstěna.

Pravdu však až dodnes hlásá prostý náhrobek na hřbitově kapucínů v Damašku, kde jsou pochovány nalezené tělesné pozůstatky pátera Tomáše. V arabském a italském jazyce tam stojí psáno:

Zde odpočívají pozůstatky apoštolského kapucínského misionáře,
P. Tomáše ze Sardinie, který byl 5. února 1840 zavražděn Židy.

7. kapitola

Tisza-Eszlár (1882)

Toto jméno asi nebude většině čtenářů neznámé, protože je to teprve třináct let, co se často zmiňovalo ve všech, i v těch nejmenších novinách a lokálních listech.³⁵

Bylo to těsně před židovským svátkem Pesah, v sobotu 1. dubna 1882, když v uherské vesnici Tisza-Eszlár náhle zmizela čtrnáctiletá Esther Solymosiová. V místní synagoze se tehdy shromáždilo značné množství přespolečných Židů a právě u ní byla kolem poledne Esther naposled viděna; pak už nikdy. Podezření se obrátilo proti Židům. Chránový sluha Joseph Scharf byl obviněn svými dvěma syny, pětiletým Samuelem a čtrnáctiletým Moricem. Oba říkali, že Esther byla odvedena do synagogy, tam pak vysvlečena a zabita. Košerák Schwarz, který měl dívce proříznout hrdlo, prezidentovi okresního soudu prohlásil: „Když toho dne šla Esther kolem synagogy, vysmívala se mu, načež ji udeřil do hlavy a ona padla mrtvá k zemi. On pouze držel mrtvolu ukrytou až do večera a pak jí hodil do Tiszy.“ Při veřejném líčení Schwarz svou výpověď odvolal. Mrtvola však zůstala i nadále pohřešovaná. Téměř čtyři měsíce

³⁵ Událost zde líčíme podle listu „Kulturkämpfer“, který vydává Otto Glagau.

po činu pak byla z Tiszy vytažena ženská mrtvola, oblečená do šatů Esther. Avšak ani matka, nejbližší příbuzní ani známí v ní Esther nepoznali, protože ta měla pouze čtrnáct let, zatímco nalezená mrtvola patřila dospělé ženě, již ne panně (*deflorata*) a která navíc zemřela teprve před několika dny. Tak zněl posudek lékaře i chirurga, kteří tělo pitvali. Všeobecně se soudilo, že šlo o podstrčenou mrtvolu k oklamání soudu. Dva obžalovaní Židé se k manipulaci s mrtvolou přiznali, ale při závěrečném soudním líčení to znovu odvolali.

Již první vyšetřující soudce konstatoval skutečnosti, které na obviněné vrhaly závažné podezření. Sám však byl ve velké finanční tísní a jeho hlavními věřiteli byli Židé, kteří na něj naléhali působit ve prospěch obviněných. Když se špinavý obchod rozhlásil, bylo se soudcem zavedeno disciplinární řízení a on spáchal sebevraždu. V jeho nástupci Barym narazili Židé na neúplatného muže a tak použili alespoň všech možných prostředků k pomlouvání. Podobně se vedlo i různým státním zástupcům, kteří řídili proces z Tisza-Eszláru. První z nich se zastřelil pro podezření z přijetí židovského úplatku, další dva byli podrobeni disciplinárnímu vyšetřování, jelikož naváděli svědky proti vyšetřujícímu soudci Barymu. V tajném pověření vrchním státním zástupcem objížděl zatím všude policejní komisař Barcza a sháněl materiály proti vyšetřujícímu soudci Barymu i svědky ve prospěch obžalovaných.

Židé najali pět nejprohnanějších advokátů z celého Rakouska-Uherska hájit věc obžalovaných. Ti pak vystupovali mimořádně arogantně a zahrnovali prezidenta soudu všemožnými stížnostmi a protesty. Každého svědka, který vypovídal v neprospěch jejich klientů, označili obhájci Židů za předem navedeného a mluvili dokonce o „bandě vydrežírovaných svědků“. Jako veřejný žalobce nepůsobil u soudu řádný státní zástupce z Nyiregyházy, nýbrž sedmihradský Sas, Eduard Seiffert, který byl k tomuto úřadu speciálně vyvolen nejvyšším státním zástupcem. Seiffertovo vystoupení vyvolalo stejně tolik úžasu jako rozhořčení. Místo toho, aby jako státní zástupce vystupoval se žalobou proti obviněným, přednesl prostě obhajovací řeč. Snažil se obžalované ospravedlnit a naopak obvinil jejich údajné pronásledovatele, zvláště vyšetřujícího soudce Baryho, a dokonce vznesl ostrou výtku proti samotnému soudnímu dvoru. Jeho chování bylo tak skandální, že se sešlo dvanáct křesťanských advokátů soudního dvora a zaslalo ministru spravedlnosti petici, v níž se říkalo: „Pod maskou veřejného žalobce působí obhájce, který se snaží zamotat a zatajit pravdu.“

Dokážeme i v naší době pochopit až pohádkově nám znějící události, pokud ovšem víme, jak obrovskou moc měli Židé v Uhrách a že speciálně předseda vlády, prohnáný Tisza, sám Žid, se Židů tak horlivě zastával. Během procesu se neštítal ani početných zásahů do kompetence ministerstva spravedlnosti.

Rozsudek proto také zněl na úplné zproštění všech Židů obžaloby. Nicméně uherské obyvatelstvo všech stavů, vzdělané i nevzdělané, bylo pevně přesvědčeno, že Židé Esther zavraždili k pověřivým účelům a bylo jejich osvobozením nesmírně pobouřeno. V různých městech včetně Budapešti došlo k nepokojům a osvobození vrazi se viděli nuceni opustit zemi. Je jen samozřejmé, že k tomu byli Židovstvem vybaveni všemi potřebnými prostředky. Dokonce i dr. Frank, který v novější době napsal obranný spis pro Židy, shledává počínání státního zástupce v procesu i osvobozující rozsudek soudního dvora za nevysvětlitelné.

8. kapitola

Zločin ve Skórczi (1884)

Nyní se vydáme do Německa a proto musíme být v naší zprávě poněkud zevrubnější.

21. ledna 1884 opustil čtrnáctiletý Onofrius Cybulla dům hostinského Gappy ve vsi Skórcz,³⁶ kde umýval láhve, a vracel se domů k rodičům v téže vesnici. Nikdy však tam nedošel; příštího rána byla nalezena jeho rozřezaná mrtvola pod můstkem poblíž vesnice. Scházela obě stehna a bérce ležely u zcela nahé mrtvoly. – Podle znaleckého lékařského posudku byla stehna oddělena z pánevních a kolenních kloubů obratně a s důkladnou odbornou znalostí. Jediný řez nožem byl veden právě v těch místech, kde je oddělení kostí možné. Přestože mrtvý býval velice silný a plnokrevný, nalezené tělo bylo zcela bez krve. Na krku byl až na obratle vedený příčný řez, který způsobil smrt vykrvácením.

Pitva prokázala ještě další důležité momenty: tak se např. zjistila poranění na prstech, na rukou, zádech, nose, na čelní kosti i na obou očích. Na mnoha místech těla byly také nalezeny krvavé podlitiny. Zranění ukazovala na to, že se mladík zuřivě bránil. Údery do hlavy způsobily silný krevní výron do dutiny lebeční. Kromě toho zde byla ještě početná další poranění, která však nastala až po smrti. Tato poranění byla hladce ohraničená a rovněž mimořádně obratně způsobená velice ostrým nástrojem. Rozkouskování mrtvoly se muselo stát v uzavřené místnosti a při plném světle. Na místě nálezu mrtvoly nebyly pozorovány ani krvavé skvrny, ani stopy zápasu. Podle posudku znalců byla zcela vyloučena vražda z vilnosti; rovněž nemohlo jít o loupežnou vraždu, protože zabítý mladík byl zcela nemajetný.

Podezření se zaměřilo jmenovitě na košeráka Blumenheima, na obchodníka Hermannu Boše a jeho otce, i na koňského řezníka Hermannu Josephsona, kteří všichni bydleli ve Skórczi. Blumenheim prokázal, že v noci vraždy nebyl přítomný a podle všeho již pak nebyl nadále obtěžován. Kriminální komisař Richard z Gdaňsku označil za pravděpodobného vraha Josephsona; on i oba Bošové byli později vzati do vazby. Jak pod přísahou vypověděl svědek Szprada, viděl inkriminovaného večera přicházet chlapce od Gappy. Když míjel Bošovo obydlí, slyšel z domovních dveří hlas, s jasně židovským akcentem volající na chlapce: „Onufry, Onufry (chlapcovo křestní jméno), pojď sem!“ – Toho večera byli u Boše shromážděni různí Židé a po celou noc tam panoval nápadný, jinak neobvyklý čilý shon a ruch. Jmenovitě vdova Reimannová i její obě dvě dcery, bydlící v téže usedlosti, slyšely mezi jednou a druhou hodinou hlasitý hřmot a hlučný pád. Katharina Kowalska, tehdy Bošova služebná, odešla večer 21. ledna na svatbu známých a vrátila se teprve ve čtyři hodiny ráno, ale nešla do své komůrky, nýbrž k vdově Reimannové a zůstala u ní několik hodin. Krátce po příchodu slyšela dole v Bošově obydlí zvláštní hluk jako řinčení oken; upozornila na to paní Reimannovou a ta řekla, že ten podivný zvuk již také několikrát zaslechla. Vdova Reimannová si rovněž v Bošově kozím chlívků povšimla nápadného nepořádku; kůly byly vytrhané a laťová ohrada povalená. Upozornila na to Boše, ale ten řekl, že to asi způsobily kozy nebo mu to někdo udělal z rozpustilosti. V Bošově chlívků a hnojišti

³⁶ Dnešní polský Skórcz byl tehdy jako německý Skurz součástí Pruska; pozn. překl.

na dvoře byla objevena ještě tekutá krev. Také se našly pytle s krvavými skvrnami a stopy krve byly rovněž na oblečení, které Božova žena dala švadleně k přešití.

Podobné indicie svědčily také proti Hermannu Josephsonovi. Onoho večera mezi šestou a jedenáctou hodinou nebyl v domě a brzy ráno byl spatřen s těžkým pytlem na zádech poblíž můstku, pod nímž se našla chlapcova mrtvola. Na levé ruce měl Josephson poraněné všechny prsty a zvláště palec; tvrdil však, že si zranění přivodil při pádu z vozu. Když povolán znalec, praktický lékař dr. Lindenau, později Hermanna Josephsona vyšetřil, před soudem o tom prohlásil: *na ukazovákku jsou otisky lidských zubů, řezáků*. Pod dojmem podezření, ukazujícím na Josephsona, již bylo ovšem možné důvodně soudit, že zmíněné rány způsobilo kousnutí, jak se snažil oběti zacpat ústa. Sám Josephson se již tehdy pokoušel lékaři vysvětlit původ zranění protimluvným a nepřijatelným tvrzením. Na Josephsonově vlněné kazajce objevil znalec chemie dr. Bischoff stopy lidské krve. Josephson tvrdil, že je to jeho vlastní krev ze zranění při zmíněném pádu z vozu.

V dalším průběhu vyšetřování však všechny přitěžující okolnosti nebyly uznány za postačující a zatčení Židé byli později propuštěni. Poté se hledal jiný viník; náhle a bez udání podstatných důvodů byl odvolán dosavadní vyšetřující komisař Richard a úlohy se ujal známý kriminální komisař Höft. Do Skórczi jej vyslal sám ministr vnitra zjistit původce vraždy. O Höftovi se vědělo, že v roce 1881 zachránil před hrozcím odsouzením velký počet Židů ze Szczecinku, kteří pomocí petroleje zapálili vlastní zchátralou synagogu kvůli vysokému pojistnému. A právě komisař Höft byl příčinou, že Židé ve Skórczi unikli obžalobě.

Jeho činnost lze krátce charakterizovat v tom smyslu, že s vynaložením všech možných prostředků svedl vyšetřování i proces falešným směrem zarputilou snahou o obvinění muže, který viníkem být naprosto nemohl, jak se také brzy prokázalo. Nechceme tvrdit, že tak Höft jednal úmyslně, pouze konstatujeme skutečnost. Viníkem měl teď být křesťanský řezník Joseph Behrendt ze Skórczi. Nový policejní komisař jej nechal zatknout 10. května poté, co zařídil propuštění Žida Josephsona. Oba Božové byli z vazby propuštěni již dříve. Ale z jakých důvodů Höft nechal Behrendta zatknout? V noc vraždy prý nebyl doma, vedl všelijaké povážlivé řeči, popouzel proti Židům a při domovní prohlídce Božova obydlí byl údajně až nápadně horlivý. Dělník Mankowski původně s jistotou označil Josephsona za muže, kterého 22. ledna před svítáním potkal s pytlem na zádech; později policejnímu komisaři Höftovi řekl, že tehdy neviděl Josephsona, nýbrž Behrendta. Před porotním soudem však zase prohlásil, že už neví, zda to byl Josephson nebo Behrendt.

Na základě takových indicií pak byl skutečně postaven před soud Behrendt namísto Žida.

22. dubna 1885 začalo přelíčení před porotním soudem v Gdaňsku za obrovského návalu mocně pobouřené veřejnosti. Prezidentem soudního dvora byl zemský soudní rada Arndt, který vedl také porotní soud v Chojnici, kde byli osvobozeni Židé, obžalovaní ze zapálení synagogy ve Szczecinku. Při sledování průběhu soudního jednání si musíme nechtě položit otázku: Jak vůbec mohla být proti Behrendtovi vznesena obžaloba? Kdo je tu skutečným obžalovaným, Behrendt nebo Židé? Vždyť důkazní řízení jasně svědčilo jen proti těm posledním; bez ohledu na to však Židé vystupovali jako svědci proti Behrendtovi! Jeho právník se proti tomu ohradil, ovšem marně. Behrendt působil na publikum i na porotce dobrým dojmem. Během celé doby zachovával klid a

postoje, které již samy odporovaly možnosti, že by se byl dopustil hrozného zločinu. Různé osoby vypověděly, že Behrendt 21. ledna přišel domů již v sedm hodin večer a protože trochu víc popil, svlékl se a šel hned spát. Teprve příštího rána v sedm hodin vstal a odešel z domu.

Rozruch vyvolala výpověď svědka jménem Zilinski. Zašel k němu vyzvídat židovský košerák Blumenheim. Aby svědek zjistil, co mají Židé za lubem, stavěl se na oko proti Behrendtovi. Po chvíli rozhovoru jej Blumenheim vyzval, aby s ním šel za jistým pánem z Berlína a tomu podrobně řekl všechno, co ví na Behrendta špatného. Během jízdy vlakem na něj Höft znovu naléhal, že Židé přece nemohou být pachateli, a aby tedy vypovídal proti Behrendtovi. V kupé druhé třídy jel Zilinski s Höftem do Kulmsee a úředník mu dal peníze na cestu. Zilinski nato řekl: Pane, peníze na cestu si vezmu, ale podplatit se jimi nenechám.

Během soudního jednání státní zástupce žádal, aby svědek Zilinski nebyl vzat pod přísahu, čímž by jeho výpověď ve prospěch Behrendta byla poměrně bezvýznamná; soudní dvůr však na přísaze trval a Zilinski znovu prohlásil, že ve vlaku jej Höft vyzýval, aby vypovídal proti Behrendtovi a ne proti Židům. Höft to samozřejmě popřel a státní zástupce mu přišel na pomoc dokonce s požadavkem, aby byl Zilinski jako podezřelý z křivé přísahy vzat do vazby; soudní dvůr však zamítl i tuto žádost.

Podle výsledku průvodního řízení bylo možné věřit, že státní zástupce dr. Preuß žalobu stáhne. Místo toho na ní dál plně trval a naopak ohnivě mluvil o Bošově i Josephsonově nevině a o Behrendtově vině. Dokonce i sám pan Preuß se vyjádřil následovně: Není příliš divu, že hlas lidu je proti Židům, a to tím spíše, že roku 1879 se v té končině stala podobně tajemná vražda, která je dodnes neobjasněná.

Ale i jinak obsahovala argumentace státního zástupce velice zvláštní momenty. Výpověď svědka Szprady, který slyšel, jak Boß k sobě přivolává chlapce Cybullu, je prý nevěrohodná, protože toho večera vál tak silný vítr, že svědek volání nemohl slyšet. (!?) Mnohem závažnější podezření ovšem spočívalo na Hermannu Josephsonovi; avšak svědci, kteří jej osudného večera neviděli doma u svých rodičů, ale naopak na ulici, se přece mohli (?) mýlit. Behrendt k sobě nalákal Cybullu a zabil; kde, to se ovšem nedalo prokázat. (!) A protože Behrendt sám neměl žádné známky poranění, pak asi svou oběť přepadl zezadu. (!) – To jsou již samy o sobě velice opovážlivé kombinace, ale je zcela nepochopitelné, že se na nich ještě odvážil postavit obžaloba. Státní zástupce Preuß skutečně také požadoval prohlášení Behrendta vinným ze zabití. – Jaký důvod by měl mít Behrendt k takovému činu? Podle listu „National-Zeitung“ státní zástupce, který přece musí prokázat, co obviněného mohlo přimět k zločinu, řekl následující:

„Motiv činu nemohu ovšem s určitostí označit, a to, co bych chtěl uvést, se mně říká opravdu těžko, ale nemohu mlčet: ano, je to nenávisť k Židům (!). Je docela dobře možné (!), že byl Behrendt někým za svůj zločin zaplacen, aby se to pak mohlo svést na Židy.“

Tak tedy muž, který byl obecně považován za vraždu zcela neschopného, se měl na jedinou dopustit tak strašného zločinu a riskovat vlastní hlavu jen proto, aby na ubohé Židy uvalil podezření, že byli pachateli! Tedy neslýchaně drzá a stále opakovaná hypotéza! U poctivého juristy a tím spíše u pruského státního zástupce by měla být prostě nemyslitelná.

Úloha Behrendtova obhájce byla podle toho také velmi snadná. Musíme si odpustit uvést zde jeho jasné vývody detailně; však také naprosto postačuje ocitovat jeho první větu, že totiž státní zástupce nemohl předložit ani jediný skutečný důkaz viny obžalovaného, ba ani uvést nějaký věrohodný motiv činu. K zamýšlení je však ještě další výrok obhájce: „Je velice smutné, že obžalovanému (od počátku) nestál po boku žádný právník.“ Bož, proti němuž bylo mnohem závažnější podezření, byl okamžitě propuštěn, jakmile si jeho obhájce stěžoval na vazbu klienta. Behrendtovi jeho prostředky nedovolovaly si advokáta zjednat a proto seděl rok naprosto nevinně ve vyšetřovací vazbě. Vidíme, jak jsou všude Židé již předem ve výhodě, a jak tím hůře se nakládá s domorodým křesťanským obyvatelstvem. Právo a spravedlnost nejsou zadarmo, nýbrž vždy stojí více nebo méně peněz. Ani těm nejchudším Židům, pokud upadnou do rukou justice, nikdy nechybí zdatní advokáti; o to se starají jejich majetní souvěrci. O chudé a práva neznalé domorodce se však nestará nikdo.

Nechtě se zde přímo vnucuje srovnání mezi jednáním státního zástupce Preuše a státním zástupcem v Kleve, který vedl věc proti Židu Buschoffovi.³⁷ Jaký to zde rozdíl! Čím si jej lze vysvětlit? Státní zástupce v Kleve považoval již předem svého obžalovaného za nevinného a přednesl navíc pro něj obhajovací řeč. Kdyby mu měřil jen zpola stejnou měrou jako dr. Preuß Behrendtovi, jak by se asi vedlo Buschoffovi, proti němuž byl zcela jiný důkazní materiál než proti Behrendtovi?

Behrendt byl porotci přirozeně osvobozen; mezitím ovšem, jak jsme si již ukázali, na základě falešného obvinění strávil nevinně celý rok ve vězení. Je pozoruhodné, že žádná z vážně podezřelých osob nebyla vyšetřována. Pokud bychom chtěli svůj soud shrnout několika stručnými slovy, museli bychom říci, že celý proces byl komedií, pouhou fraškou; nechceme však tvrdit, že to bylo záměrem všech zúčastněných osob. Avšak v procesech se Židy se naší justice nedůstojné divadlo opakuje tak často, že lid stále více ztrácí důvěru ve spravedlnost.

(Podle listu „Kulturkämpfer“ Otty Glagau.)

9. kapitola

Odebrání krve ve Vratislavi (1888) a dva podobné případy

Pětadvacetiletý Žid Max Bernstein studoval jako kandidát na rabínském semináři ve Vratislavi. 21. července toho roku na promenádě si přilákal osmiletého katolického chlapce Severina Hacke a lichotkami i drobnými dárky jej přiměl jít s ním k sobě domů. Tam se Bernsteinovi nějak podařilo, že chlapec strpěl velice ostrým nožem několik řezných ran podobně, jako mají Židé ve zvyku při obřízce. Tekoucí krev zachycoval Žid savým papírem. Cukrovím a mnoha pěknými sliby rafinovaný Žid nakonec dokázal vystrašeného chlapce uchlácholít do té míry, že ten pak klidně odešel domů a o aféře se nezmínil ani slovem, jak rabínskému kandidátovi slíbil. Chlapcův otec však po několika dnech náhodně zranění odhalil a poté, co se mu synek ke všemu přiznal,

³⁷ Viz dále vraždu chlapce v Xantenu.

učinil na policii oznámení. Při jednání policejního soudu ve Vratislavi 21. ledna 1889 nechtěl Bernstein o celé věci zpočátku nic vědět. Později sice čin doznal, ale snažil se zachránit tvrzením, že to prý učinil v návalu duševní poruchy. Byla to ovšem velmi nešťastná výmluva, které nikdo neuvěřil. Rafinovanost, s níž obžalovaný chlapce plánovitě přelstil a přiměl k mlčení, ukázala zcela jasně, že šlo o dobře promyšlený čin. Státní zástupce viděl v atentátu rituální motiv; krev měla být užita ke kultovním účelům. Naproti tomu obhájce (jménem Sternberg) tvrdil s obvyklou židovskou drzostí, že na-prosto nelze předjímat, co chtěl Bernstein s krví dělat; domněnka o rituálním užití je čirý nesmysl. Mezi soudci byli dva Židé; že ani ti nechtěli nic slyšet o rituálním atentátu, lze předem předpokládat. Bez zřetele na to, za jakým účelem byl čin spáchán, soudní dvůr rozhodl a zločince prostě za ublížení na těle odsoudil ke třem měsícům vězení, zatímco státní zástupce požadoval rok. A to i přesto, že sám obžalovaný přiznal, že jeho skutečným záměrem nebylo ani ublížení na těle, ani nemravný skutek.

Nicméně ani tak nepatrný trest nebyl vykonán. Bernstein byl po různých peripetiích převezen do berlínské nemocnice, jejíž ředitel byl se Židy spřízněn a jim přirozeně nakloněn. Tam pak byl odsouzený vědeckou komisí uznán za nepřičetného k největšímu zadostiučinění Židů; vždyť za čin jednoho blázna nelze nadále klást odpovědnost jim a jejich kultu! Ale právě ve znaleckém posudku berlínské komise nacházíme několik výroků, které nás nemálo zajímají. Říká se tam totiž:

„Svým záměrem se Bernstein těžce provinil proti židovskému obřadnímu zákonu; na témže poli se proto také musí zbavit hříchů. Nejtěžší hříchy mohou být podle Bible i Talmudu odčiněny jen skrze lidskou krev; za tím účelem byl chlapec pořezán a zachycené kapky krve spáleny.“

Představíme-li si takovou myšlenku zakořeněnou v hlavách fanatických Židů, pak se není možné divit, že všemi prostředky usilují o krev křesťanských dětí!

Lékařské kolegium ve Vratislavi již předem Bernsteina zcela nepředpojatě vyšetřilo. V jejich prohlášení se říkalo, že „kandidát je bystrý a soudný člověk, který je pouze – což nelze označit za abnormální – zcela naplněn jistými teologickými představami.“ S výše řečeným „není abnormální“, v tom lze se znaleckým posudkem souhlasit, protože jinak by museli být označeni za „abnormální“ všichni velcí muži ducha i světci, kteří se nechali vést pouze idejemi náboženství.

Lékařské kolegium podrobilo důkladnému zkoumání i Bernsteinův životopis, který sám napsal. S oporou o něj zněl soud kolegia následovně: „Bernstein rozhodně nemá žádné přehnané mínění o sobě samém, o svých schopnostech a činech, jak tomu bývá u pomatenců, kteří se považují za proroka. Pokud by se snad chtělo v písemnostech obžalovaného hledat nějaké sebepřeceňování, pak by šlo o Bibli věrného muže, pyšného na svou víru.“ Podle toho tedy v Bernsteinovi nemáme fanatického blázna, nýbrž – ze židovského pohledu – hluboce věřícího, zbožného muže, který již v mladém věku se svérázným nadšením a rozhodností vyvozuje všechny důsledky a jemuž není pro spásu duše žádná oběť dost velká.

Poslechněme si ještě několik výpovědí budoucího židovského teologa Bernsteina, které jsou s našimi názory v plném souladu:

„Praktikování pokání,“ zněla odpověď na dotaz soudu, „ulehčilo mému svědomí, ale zcela mne neosvobodilo, takže jsem se rozhodl zbavit hříchů. Jelikož je podle biblického učení v krvi člověka jeho duše a protože moje hříšná duše může být usmířena pouze krví nevinnou, musel jsem si proto opatřit upotřebitelnou

krev z člověka, který byl ještě bez hříchu. A protože jsem věděl, že chlapec H. byl k tomu vhodný, rozhodl jsem se opatřit si jeho krev. Získanou krev jsem deponoval na proužku svého papíru a krátce na to jsem se jí zbavil svých hříchů. Poté, co se krev převzetím mých hříchů stala rovněž hříšnou, zahrabal jsem ji na hřbitově, protože nesměla zůstat v blízkosti lidí.“

Byla to aféra z Vratislavi, jež přední kruhy Německa přivedla ke změně smýšlení. Mnoho lidí, kteří používání křesťanské krve k rituálním účelům odmítali jako naprostý nesmysl, začalo o věci přemýšlet a přiměla je alespoň k jejímu nezaujatému zkoumání. Tak například berlínský list „Reichsbote“ tehdy konstatoval jako velice rozšířenou víru, že mezi rabíny přetrvává tajné učení, předpisující křesťanskou krev k rituálním účelům, a soudil, že zarputilé popírání ze strany židovského tisku ani zdaleka neprokázalo opak. Také „Kreuzzeitung“ je názoru, že je zde podle všeho znovu podán důkaz, že zločin v Tisza-Eszláru i mnoho jemu podobných měly přece jen svůj důvod v pověřivém rituálu Židů.

Srovnáme-li Bernsteinův čin s nespočtými jinými a mnohem horšími krvavými zločiny Židů, pak jeho jednání a ideje skutečně nepřipadají příliš nápadné. Máme zde poměrně vzácný případ, kdy se židovská strana spokojila s pouhým odebráním krve, ale nesáhla na život oběti. Zjevně se to doporučuje těm, kterým vražda připadá příliš nebezpečná.

Z novější doby jsou hlášeny dva podobné případy. Zmiňujeme je zde i proto, že nemáme důvod pochybovat o jejich pravdivosti. Jedna starší osoba, za jejíž hodnověrnost se můžeme zaručit, nás informovala o podobném užití krve Židy, o němž se sama předsvědčila jako mladá služebná v Sittardu (Holandsko). Pastor K. z W. sdělil novinám „Leipziger Zeitung“ následující:

„Když jsem ještě byl farářem v Rhöngelbergu, kde jak známo je mnoho Židů, vstoupila mnou potvrzená dívka J. Voigtová do služby k židovskému obchodníkovi se střížním zbožím G. v obci K. Protože jsem v K. často pobýval, znal jsem jej dobře. Působil dojmem čestného, poměrně vzdělaného a nad každou hrubou pověru povzneseného muže. Když jsem jednou Voigtovou uviděl s ovázanou rukou, po několika dnech jsem se při náhodném setkání zeptal její matky po příčině. Ta mi sdělila následující: Protože paní G., zaměstnavatelka mé dcery, je nemocná, měla dívka sama udělat těsto na macesy. Pan G. při tom kolem mé dcery ustavičně „kroužil“. Jak se mu rukou bránila, zranila se o perořízek, který G. držel skrytý v dlani. Chtěla hned těsto nechat a odejít, ale pan G. i jeho žena jí řekli, aby to nedělala; má prý klidně těsto dodělat i s krvácející rukou, ba dokonce ji k tomu téměř nutili. Vyprávění dívky přivedlo matku na otázku, zda Židé nemají nějakou podivnou pověru? O obviňování Židů z požívání krve jsem v té době slyšel stejně tak málo jako paní V.; nebyl jsem tehdy a dodnes nejsem ovládnut religiozní ani rasovou záští k našim židovským spoluobčanům. Ale určitému zvláštnímu dojmu jsem se nemohl ubránit. Když se i tak dobře situovaná židovská rodina drží pověry, že se krev patnáctiletého křesťanského děvčete má smísit s těstem na macesy, pak prostě nelze nevzpomenout na fanatické a hrubé židovské obyvatelstvo Haliče, Polska atd., které není jako naše židovská rodina pod výchovným a očišťujícím vlivem křesťanských idejí. – V jistých kruzích židovského obyvatelstva přece nadále mohou přetrvávat tradice, které snad koře-

ní v modloslužbě Baalovi a Molochovi, a s mimořádnou houževnatostí se dodnes udržují. Skutečnost, že se nemocná paní G. tak živě zajímala o to, aby se krev křesťanského děvčete smísila s macesovým těstem, ve mně vyvolala domněnku, že takové smíšení se „zvláštní šťávou“ by mohlo způsobit vyléčení její choroby.“

Ve shromáždění v Eislebenu, kde pan G. Krüger přednášel o „židovských rituálních vraždách a o zabití chlapce v Xantenu“, pak jeden občan města, naprosto hodnověrný muž, uvedl následující:

Jako šestnáctiletý řemeslník v městečku Posens měl příležitost sblížit se s Židy. Přátelství mezi ním a Židy se stalo každodenním stykem tak důvěrné, že často a rád přijal pozvání jít s nimi do synagogy a tam byl jimi pohoštěn nejrůznějšími dobrými věcmi. Jednoho pátečního večera – před židovskými Velikonocemi – byl znovu vyzván k návštěvě synagogy. Doprovázející Židé jej zpočátku nechali stát u vnějších dveří s tím, že pro něj později přijdou. Sotva tam pak vstoupil, bylo mu řečeno, že pobyt v chrámu by mu mohl být dovolen pouze tehdy, kdyby byl „čistý“ a že k zjištění tohoto předpokladu by se musel podrobit zkoušce. Poté se hned objevil starší Žid, zahalený do velkého bílého roucha s černou pokrývkou hlavy a vyzval jej obnažit levou paži. Mladý muž, netušící nic zlého, žádosti vyhověl. Tentýž Žid mu hned na to malým ostrým nožem rychle nařízl vnitřek loketního kloubu a řinoucí se krev zachytil do připravené misky, zatímco během operace ostatní Židé zpívali hebrejské písně. Jizva mu byla zavázána, ale vyhojila se až po asi čtrnácti dnech. Je dodnes vidět a dotýčný pán ji shromážděným ukázal.

10. kapitola

Korfu (duben 1891)

Žádný jiný krvavý židovský čin nepronikl tolik do kruhů vysoké politiky jako na Korfu. Před ostrovem se objevily válečné lodi cizích národů, bylo povoláno vojsko, ministerská křesla se kymácela a vyměňovaly se diplomatické nóty – a to všechno kvůli zavraždění osmiletého děvčátka, dítěte chudých rodičů.

V tomto případě musíme zaměřit svou pozornost na machinace vysokých financí, na nich závislý tisk, i na postoj řecké vlády vůči nim.

Ze všech ostatních jsou zdaleka nejcennější informace konzervativních novin „Neue Preußische Zeitung“ (Kreuzzeitung) v Berlíně, které se zasloužily o objasnění případu z Korfu, protože svými zprávami z naprosto spolehlivých zdrojů usvědčily a rozmetaly lživé předivo židovského tisku.

V květnu 1891 byly z řeckého ostrova Korfu hlášeny nepokoje proti Židům, které se později vyhrotily až v skutečné povstání. Důvodem bylo zavraždění křesťanské dívky Židy; přesto o věci v tisku kolovaly vzájemně si odporující zprávy. V rukou Židů se nacházející telegrafní agentura, která většinu novin dodávala své zprávy, uměla vyvolat dojem, že rituální vražda je naprosto vyloučená. Na zavražděné nebyla „žádná stopa po zranění“ a rabín šířil do světa prohlášení, že děvče patřilo židovské, ne křesťanské rodině. Že to prohlásil rabín, je skutečně pravda; jak rád by to později asi nebyl učinil! Dokonce se tvrdilo, že na Korfu jsou rozšiřovány antisemitské obrázky a letáky

„s německým textem“, což se přirozeně brzy prokázalo jako nesmysl. Do těchto a dalších židovských bajek vnesla jasné světlo zpráva z naprosto spolehlivé strany, od poslance za Korfu jménem Georgios Zervos, který byl známý v celém Řecku. Zní následovně:

„... Nelze nic změnit na skutečnosti, že na Korfu čtyři příslušníci zdejší židovské obce nelidsky zabili osmileté křesťanské děvče. Z vraždy jsou nyní obžalováni 1) židovský krejčí Sarda, který z Janiny pocházejí křesťanské dívce Marii Dessylové byl pěstounem a spolu se svými souvěrci ji ubil, 2) sluha synagogy Naxon, 3) hrobník židovské obce a 4) židovský žebrák Ephraim; poslední byl současně obviněn z vědomě křivé přísahy.

Jako svědci obžaloby vystoupily následující osoby: Čtyři římskokatolické řádové sestry, které na Korfu vedly dívčí náboženskou školu. Do ní bylo zavražděné dítě před dvěma a půl lety přivedeno, avšak pěstoun se úzkostlivě vyhýbal každému sdělení o jeho původu. Naproti tomu dívka sama několikrát učitelkám i spolužačkám prohlásila, že se jmenuje Maria Dessylová a narodila se r. 1883 křesťanským rodičům v Janině. – Výpověď řeholnic napadl rabín, který předložil hebrejsky psaný rejstřík narozených, v němž byla zavražděná zanesena jako dcera krejčího Sardy. Rejstřík se však velmi brzy ukázal jako zfalšovaný, nehledě již k tomu, že v Řecku je směrodatná pouze úřední matrika. V ní však dívka není nikde zapsána jako Sardova dcera, přestože ten je již více než dvanáct let usedlý na Korfu. – Hlavním svědkem je strážník, který inkriminované noci při obchůzce kolem hřbitova židovské obce zpozoroval několik osob, jež chtěly potají pohřbít mrtvolu. Přešel tedy zeď, ale zmíněné osoby uprchly dříve, než se k nim přiblížil. Přesto mezi nimi poznal chrámového sluhu Naxona a židovského hrobníka; třetí vlekl na zádech pytel. – Dalším svědkem je policejní úředník Sarkopulo, který ráno krátce po páté viděl Sardu před jeho domem sklánět se nad pytlem, v němž byla později nalezena mrtvola děvčete. A významné je konečně i svědectví křesťanského obchodníka s obilím, jenž ráno mezi šestou a sedmou hodinou pozoroval Sardu při prudké hádce s chrámovým sluhou Naxonem, který zvolal: „... To tobě děkuju za celé to nadělení!“ Krátce poté se Sarda objevil v policejní úřadovně a prohlásil, že jeho dcera byla zavražděna a její mrtvola pohozena v pytli před jeho domem. Přivolaný policejní komisař však okamžitě vyslovil podezření, že vrahem je sám Sarda a nechal jej vzít do vazby. Stejný názor se rozšířil i po celém městě, protože důkazů každou hodinou přibývalo a Židé proti nim neměli absolutně žádné argumenty. Teprve třetího dne se náhle před vyšetřujícím soudcem objevil jako „svědek“ poloslepý židovský žebrák a tvrdil, že v oné noci viděl pět křesťanských rolníků s mrtvolou děvčete. Již příští den se však zapletl do takových protimluvů, že byl sám podezřelý nejen z křivé přísahy, ale přímo ze spoluviny na vraždě.

Skutkovou podstatou obžaloby tedy Židé nedokázali sebemeně otřást. K tomu ještě úřední pitva mrtvolu ukázala, že smrt nastala důsledkem proříznutí hrdla, a také že ještě po smrti bylo tělu zasazeno asi dvacet menších řezných ran. Nalezená mrtvola byla zcela bezkrevná. – Vládní úřady, které se z počátku snažily odbýt žalobu jako „bajku“, již dnes uznávají, že se věc nedá nadále ututlat. Přesto se vláda neodvažuje otevřeně přihlídnout k právnímu

vědomí lidu, čímž ovšem jen dál stupňuje pobouření křesťanů. Kvůli získání času byli prefekt a celou věcí pověřený státní zástupce povoláni do Athén podat vládě zprávu.“

Tolik list řeckého poslance. Jeho sdělení se dostalo nepřímého potvrzení z vládních kruhů. Diplomatičtí zástupci Anglie, Francie, Itálie a Rakouska intervenovali u řeckého premiéra Delyannise kvůli protižidovským nepokojům, které mezitím na Korfu propukly. Delyannis odpověděl, že úřední vyšetřování narazilo na jisté momenty, jež mohou posílit podezření křesťanského obyvatelstva ohledně rituální vraždy. Proto se snaží zahájení procesu s obviněnými Židy oddálit, aby se získal čas na podání potřebných důkazů jejich nevinu.

Celého internacionálního Židovstva se zmocnilo zděšení kvůli informacím novin „Kreuzzeitung“, pocházejícími zjevně z nejlepších zdrojů. Zvláště silně v tom směru zapůsobil důkaz, že i přední a rozhodující kruhy Řecka věří v rituální vraždu. Bylo tedy třeba sáhnout k mimořádným opatřením. Hlavní noviny berlínských Židů „Berliner-Tageblatt“, vyslaly rychle do Řecka vlastního zpravodaje, dr. Bartha, který tam ihned vyvinul horečnou činnost s cílem záplavou tendenčně překroucených a falešných zpráv poplést veřejné mínění a tím paralyzovat pro Židy tak zdrcující dojem z informací listu „Kreuzzeitung“. Od řeckého schizmatického arcibiskupa z Korfu vymámil dr. Barth prohlášení, že zavražděná dívka byla Židovka a že jde o vraždu z vlnosti. Ve stejném smyslu se vyslovil i prefekt z Korfu. Ale byl to právě jejich postoj, jasně odporující všem známým skutečnostem, který lid na nejvyšší míru rozhořčil a vyprovokoval jej k protižidovským výtržnostem. Vláda v důsledku toho prefekta sesadila, z čehož bylo zřejmé, že nepodporuje jeho prohlášení o židovském původu děvčete. Poté již bylo dostatečně jasné a také výslovně potvrzené, že řecký arcibiskup své prohlášení vydal pouze v naději, že tak poslouží obnovení klidu; dokázal tím ovšem pravý opak.

Dr. Barth se pak hlavně snažil vyličít vysvětlení poslance Zervose jako vymyšlené, ale ani jeho manévry nevyšel. Neúnavný „bojovník za pravdu“ později překvapil svět nehorázným tvrzením, že prý sám hovořil s premiérem Delyannisem, který mu údajně řekl, že nepokoje na Korfu jsou zosnované s cílem „v nadcházejících městských volbách zastrašit židovské voliče, sympatizující s ním (Delyannisem)“! Dr. Barth však měl se svou drzou lží smůlu, že v Berlíně byli přesně informováni o poměrech na Korfu. Prokázalo se mu totiž, že Židé na Korfu byli vždy Delyannisovými odpůrci, že by tedy bylo naprosto zbytečné je od jeho zvolení odstrašovat, a ten se tudíž tak pošelilého výroku nemohl dopustit. Z toho vzniklo oprávněné podezření, že celý rozhovor s premiérem je pouze drzý výmysl. – Také na lžích pana Bartha se ukazuje, jak měly krátké nohy; všechny řecké noviny podle hlášení svých korespondentů z Korfu ve všem podstatném shodně líčily skutečnosti tak, jak jsme je výše ukázali. Ostatně sám dr. Barth také jednou řekl pravdu citováním kroniky denních událostí podle oficiálních záznamů, které mu dal k dispozici konzulát jedné velmoci. Říká se tam doslova:

„13. dubna ve tři hodiny ráno oné noci byla otcem a jeho přítelem nalezena v pytli zašitá mrtvola dítěte v chodbě domu vedle synagogy. Mrtvola vykazovala na hlavě tři silné údery (tupým předmětem), nohy byly spoutány, na hlavě je dále vidět sedm řezů nožem a krční tepna i ostatní žíly byly zcela proříznuty chirurgickým nástrojem do hloubky deseti centimetrů. Proříznuty byly rovněž tepny a žíly paže. Protože byla mrtvola naprosto bez krve, je

řeckými fanatiky okamžitě šířena fáma, že zavražděná vůbec nebyla dcera židovského krejčího Sardy, nýbrž Maria Dessylová z Janiny, kterou zmíněný krejčí jako malém dítě unesl jeho rodičům za účelem pozdějšího obětování k rituálním účelům.“ V poznámce se ještě říká: „Jde o mínění, které je obecně dodnes všude rozšířené, přestože je úřady i řecký arcibiskup dementovali.“

Intriky dr. Bartha jsou typické nestydatostí a prolhaností, jimiž se židovský a s ním spojený liberální tisk snaží sprovodit ze světa tak nepříjemné skutečnosti. „Kreuzzeitung“ právem mluví o „stejně průhledném jako nestoudném zalhávacím manévru listu Berliner-Tageblatt a jeho dopisovatelů“, o hotovém „padělatelském systému“.

Vraťme se k událostem na Korfu. Uvedeme si k nim několik důležitých doplnění ze Zervosova sdělení, opírající se o velmi podrobnou a pod dojmem všeho toho psanou zprávu.

Zločin byl spáchán v noci na 1. dubna. Žid Salomon Sarda sám nechal vyvolávačem oznámit, že pohřešuje svou osmiletou dceru Rubine; kdo by něco věděl o jejím pobytu, nechť to ohlásí. Příští den se s hrůzou zjistilo, že u vrat jednoho židovského domu byla v pytli nalezena mrtvola dítěte. Našel ji sám otec, když se v noci kolem druhé vracel domů z kavárny. O pytel s mrtvolou klopýtl a ihned přivolal noční hlídku. Strážníci vypověděli, že Sarda při pohledu na mrtvolu nejevil sebemenší známky překvapení nebo bolesti. Pozdější pitva, prováděná čtyřmi nejlepšími, v Evropě vzdělanými lékaři, odhalila ránu na hrdle, po jedné v srdci a na paži, a rovněž otok na hlavě. Smrt musela nastat vykrvácením poté, co bylo dítě nejspíše omráčeno úderem do hlavy. V těle se nezjistila žádná krev. Početné vpichy jehlicí na různých místech těla ukazovaly na to, že se vrazi chtěli přesvědčit o úplném vykrvácení. Rány byly – stejně jako celá mrtvola – čistě umyté a ucpané vlasy děvčete. Rovněž na prádle se nenašly žádné stopy krve.

Podivné okolnosti samotného činu i nalezení mrtvoly spolu s faktem, že se krátce předtím slavily židovské velikonoce a také že podobné události z přelomu století byly ještě v živé paměti, přivedly lidi k přesvědčení, že jde o jednu z rituálních lidských obětí kvůli získání krve. Navíc zde byla ještě proti Židům velice závažná, výše zmíněná svědectví, zvláště řeholnic, s jistotou potvrzující, že zavražděná byla jim velmi dobře známá křesťanská dívka Dessylová, kterou ve své škole vyučovaly. V důsledku toho se lidu zmocnilo silné pobouření.

Je zde na místě zmínit, že nejen o skutečném charakteru zločinu, ale také o následných výtržnostech pouštěly velké evropské listy Židů do světa nesmírně překroucené a přehnané zprávy. Celý židovský tisk se rozkřičel o údajném masovém pobíjení svých souvěrců, o „středověkých hrůznostech“. Židé prý jsou v ghettu obleženi, nemají přísun potravin a jsou vydáni na pospas smrti hladem.

Že zde znovu máme co dělat s dobře promyšleným předivem lží židovského tisku, ukazuje zmíněná zpráva z Korfu. Říká se v ní:

„Při známé mírumilovnosti obyvatel Korfu by byl spravedlnosti ponechán volný průchod, kdyby byli Židé jednohlasně nevznášeli neslýchané obvinění, že to prý sami křesťané zavraždili dítě, aby poštvali lid proti nim. To už bylo příliš! Bylo rozbito několik okenních tabulek židovských domů a pár Židů, kteří včas neutekli do ghetta, dostalo nějakou tu ránu holí. Od té chvíle zůstali Židé uzavřeni ve své čtvrti a každý, kdo se odvážil z něj vyjít, byl ihned zahrán zpátky. Vážněji zraněný nebo dokonce zabitý nebyl ani jediný Žid.“

Mezitím se již rozhlásily výsledky soudního vyšetřování a lid tím chtěl pouze za každou cenu zabránit, aby viníci uprchli.

Jak jsme si již výše řekli, u státního zástupce se ohlásil poloslepý Žid a oznámil, že viděl (!) jistého rolníka odvádět děvče z města. Ten se však později ukázal být zcela nevinný; sám udavač poté přiznal, že lhal, a místo toho označil za pachatele jiných sedm Židů. Ti byli pod vojenskou eskortou dopraveni do vězení, ale i zde se ukázalo, že šlo jen o další falešnou stopu. Lid přestal důvěřovat vrchnosti, která se již dvakrát nechala lstivými Židy oklamat. Státnímu zástupci se vytýkalo, že teprve sedm hodin po nález mrtvoly začal s vyšetřováním, že ne nařídil pátrání v ghettu a otevřeně se již mluvilo o tom, že židovské peníze odvedly úřady od skutečných pachatelů. Mezitím se již ze všech stran rekrutovalo vojsko, půl druhé rotы vojáků obstoupilo ghetto a hlídky do něj uzavřely všechny přístupy. Kvůli výtržnostem bylo zatčeno mnoho křesťanů, ale pro uklidnění pobouřené nálady a dementování mnoha zneklidňujících pověstí se neudělalo vůbec nic, zvláště když rabín ještě uveřejnil prohlášení, že dítě mělo židovský původ a ve skutečnosti prý mělo být dcerou Salomona Sardy.

Přišly velikonoční svátky, při nichž se náš velmi zbožný lid věnoval svým religiózním povinnostem, aniž by ovšem Židy z ghetta pustil ven. Během svátku se stalo, že na Zante – kde se dodnes zpívá lidová píseň o rituální vraždě z konce minulého století – chtělo o Velký pátek procesí k Božímu hrobu proniknout do ghetta, ale vojáci tomu zabránili. Tři lidé (křesťané) byli při tom zastřeleni a deset dalších zraněno (z nichž ještě několik později zemřelo), takže by se mnohem spíše dalo mluvit o masakrování křesťanů nežli Židů! Všeobecná nespokojenost tím přirozeně nebyla utištěna. Veškerá důvěra k úřadům byla pryč. ... Navíc athénské listy s cílem způsobit Delyannisově vládě těžkosti zahájily křížové tažení proti Korfu a jeho „antisemitským“ obyvatelům. Všechny události byly nesmírně zveličovány, tiskly se nespočetné lži a okamžitě posílaly do světa. Případu se chtivě zmocnily zahraniční listy. ... Po celé Evropě se kolportovaly nechutné pomlavy a my proti tomu nemůžeme nic dělat do té doby, než u soudu vyjde pravda najevo. Zatím vláda odvolala postupně vyšetřujícího soudce, nomarchy i další úředníky a nahradila je novými, kteří se nyní pouštějí do práce bez předsudků. Současně ovšem dorazila pro Židy nová vojenská posila i peníze; pod ochranou nyní mohou pokračovat ve své obvyklé činnosti v celnici a obchodech. Mezitím jeden fanatic z nejnižších vrstev obyvatelstva probodl Žida. Byl tedy zabit jediný Žid na rozdíl od tolika křesťanů, zabitých nebo zraněných na Zante. Žádný Žid není ve vazbě, zatímco věznice jsou plné křesťanů! Jde tedy o hanebnou lež, když v anglických novinách stojí, že prý bylo ubodáno devět Židů (!) a mnoho dalších že zemřelo hladu. Naproti tomu je pravda, že se mnoho Židů vystěhovalo, a nyní jich je již sedm set.

Shrneme-li si všechno řečené, je pobouření lidu vysvětlitelné samotnou vraždou i doprovodnými jevy, netečným vyšetřováním ze strany úřadů i provokacemi a drzostí židovského obyvatelstva, snažícím se podsunout zločin křesťanům. Při tom se křesťanské obyvatelstvo úzkostlivě vyhýbalo krveprolití; ne snad z obavy před vojskem, protože lidé z Korfu už dříve anglickým jednotkám ukázali, že se zbraní nebojí. Ghetto nebylo zablokováno kvůli vyhladovění Židů, nýbrž proto, aby se tím vynutilo vydání vrahů! Však tam také ani jediný Žid hladu nezemřel!

I v tomto případě se zase jednou ukázalo, jak veliká je již moc zlaté internacionály! – Jediný Žid zahynul a všechny evropské vlády si na to u naší vlády stěžují. Anglická a francouzská válečná loď křižují v našem přístavu, a řecké dluhopisy v Berlíně prudce poklesly. Dodejme ještě, že Židé na Korfu po nejméně šest století žili zcela klidně a nerušeně, přestože se již v roce 1812 prokazatelně dopustili podobného zločinu. Nyní jsou ovšem Židé obyvatelstvem silně nenáviděni pro bezohledné zneužívání privilegií, která jim z volebních důvodů poskytlo Trikupisovo ministerstvo.“

Poslechněme si ještě, jak se přední státníci stavěli k událostem na Korfu. Chování řecké vlády je více než podivné; znovu jen podává křiklavý důkaz všemocnosti židovských financí. Zpráva z Athén (24. května 1891) říká:

„Od 15. května je vyšetřování věci uzavřené, přinejmenším se od té doby už nevyslýchají svědci. Všichni obvinění Židé byli propuštěni z vazby a okamžitě se z Korfu vystěhovali. A jestliže vláda nechává odjíždět Židy, důvodně obviněné z tak příšerného zločinu, není tedy nucena před národem i před Evropou veřejně prohlásit, že byli obvinění neprávem? – Věc se má takto: vyšetřování přineslo výsledek, o němž vláda věří, že jej musí za všech okolností zatajit. Žádnou úřední formou se nic takového dosud nestalo, ale zato se dovoluje, aby se Židy ovlivňované osoby snažily neoficiálně šířit tvrzení, že nevina Židů je prý prokázána! Na druhé straně stojí dva lékaři i další svědci, podle jejichž zaprotokolovaných výpovědí by musel soud pohlížet na rituální vraždu jako na prokázanou věc, a státní návladní nyní otevřeně žádá, aby byli právě oni postaveni před soud pro falešné svědectví! Ale ani to se naštěstí zatím nestalo.

Stalo se jediné: Židé z Korfu hromadně odcházejí a tím sami podávají důkaz své viny! Zato ještě během soudního vyšetřování přicházela ze všech částí Evropy „utlačovaným a týraným Židům“ na Korfu obrovská finanční podpora, která však byla vyplácena jen těm, kdo se rozhodli k vystěhování. Na výtku, že svým masovým úprkem přece jasně potvrzují vědomí viny, odpovídali odjíždějící Židé shodně, že jim byla přislíbena dalekosáhlá podpora v Turecku, Malé Asii a v Palestině (!).

Židovská otázka je tak pro Řecko důkladně vyřešena, ale Židovstvo tím současně podává zjevný důkaz své viny. Tím je také vysvětlitelné, proč nabývá stále více víry z Athén pocházející verze, že Delyannis během prvního setkání se zástupci velmocí bez obalu konstatoval pravděpodobnost rituální vraždy. Jeho prohlášení však zapůsobilo jako bomba ve všech kruzích evropského finančního Židovstva a starí úředníci hlavní pošty v Athénách ujišťovali, že ještě nikdy jim neprocházelo rukama takové množství šifrovaných depeší jako v oněch dnech! Zprávy listu „Kreuzzeitung“ ovšem ze všeho nejvíc přispívaly k urychlení celé věci. Ze všech stran byly znát snahy výhrůžkami a násilnými opatřeními přimět řeckého premiéra k odvolání již vyřčených slov. Delyannis však zůstal pevný a splnění takového požadavku označil za nemožné. Řekl, že by to vyvolalo ještě větší nepokoje vůči řeckým Židům a ve svém postoji zůstal neotřesitelný. A ohledně svého případného nástupce prohlásil, že by se od něj dalo spíše očekávat pozorné sledování soudního procesu než jeho potlačení. – Na příslušných vyjednáváních se hlavně podílely berlínské a londýnské finanční kruhy, které si ustavičně vyměňovaly depeše s ministrem financí Kara-

panosem. Nakonec řecká vláda prohlásila, že upustí od pokračování v procesu a propustí z vraždy obžalované, pokud všichni Židé odtáhnou z Korfu. Za poslední termín vystěhování byl stanoven konec června (podle starého datování).

Delyannisův kabinet nelze za takový výsledek v zásadě příliš kárat. Vždyť všechny velmoci kromě Ruska na první pokyn židovské finanční moci začaly malému a slabému státu vyhrožovat evropskou exekucí; jak se potom mělo nepatrné Řecko pustit do boje s celým Židovstvem? A přece se zde nabídla vzácná možnost odhalit skutečný charakter semitského kmene! Kdyby se jen jediná z mocností zasadila o naprosto nestranné vedení soudního procesu na Korfu, pak by Řecko jistě nekapitulovalo. Mluvílo se dokonce o žádosti po vytvoření smíšené evropské vyšetřovací komise k objasnění skutkové podstaty (která ovšem byla i tak zcela zřejmá), ale představitelé mocností návrh společně odmítli – samozřejmě na příkaz Židovstva.

Židovská internacionála tedy raději opustila ghetto na Korfu a tím i své postavení v důležitém obchodním místě Středozeemí a obětovala několik milionů na zajištění nového sídla pro šest tisíc soukmenovců, ale hlavně zmobilizovala všechno na důkladné oklamání veřejného mínění – a to jen proto, aby zatajila jeden zločin!“

Tolik zpráva z řeckého hlavního města.

Židovská finanční moc se však s dosud dosaženým úspěchem nespokojila; dokázala ještě víc. Po několika měsících se část vycestovaných Židů pod vládní ochranou znovu na Korfu vrátila! Soudní řízení bylo obnoveno; čtyři ze zločinu nejvážněji podezřelí zločinci byli osvobozeni a pod ochranou úřadů dopraveni ze země. Jak to bylo vůbec možné? Můžeme zde jen opakovat již výše řečené: „V procesech s krvavými židovskými zločiny je možné všechno.“ Končíme slovy, která listu „Kreuzzeitung“ v otevřeném dopisu napsal uznávaný a vážený řecký politik, správně předjímající nadcházející soudní rozhodnutí:

„Musíme mlčet, i když nám krvácí srdce. Řecko je příliš slabé, než aby mohlo v této věci obhájit svá práva, a třeba i jen právo říci pravdu. ... Případ z Korfu nám znovu jasně ukázal naši závislost a proto musíme o celé věci mlčet, i když se tím dopouštíme zločinu na naší národní cti i justici v očích všech poctivých a nezávisle myslících mužů Evropy...“

11. kapitola

Vražda chlapce v Xantenu (29. června 1891)

Přestože soudní proces proti obviněnému Židovi v Xantenu skončil bezúspěšně a nikdo nevznesl požadavek po jeho usvědčení, musíme zde případ uvést, protože je důkazem židovského zločinu pro všechny, kteří již mají znalosti o jejich obyčejí užívání

krve. Uběhlo od něj teprve pár let, takže mnozí měli možnost sami sledovat průběh jednání porotního soudu v Kleve. Proto se zde omezíme na stručné shrnutí.³⁸

V pondělí 29. června, na den sv. Petra a Pavla roku 1891, pohřešoval truhlář Hegmann z Xantenu na dolním Rýnu od půl jedenácté dopoledne svého pětapůlletého syna Jeana. Teprve po šesté večer ho našla Dora Mollová, služka městského radního Küpperse. Ubožák ležel zavražděný v Küppersově stodole, vykrvácený v důsledku hlubokého řezu do krku, který byl veden kruhovitě od jednoho ucha k druhému až po krční obrátle. Všem očitým svědkům bylo vedle nepříliš znečištěného šatstva okamžitě nápadné, že neviděli téměř žádnou krev. Bezprostřední okolí jí nebylo sebemeně postříkané, jak by se při tak strašném proříznutí hrdla muselo předpokládat. Štábní lékař ve výslužbě dr. Steiner z Xantenu v přítomnosti chirurga Rennigse ještě též večer mrtvolu ohledal a zjistil, že krevní sraženina byla zcela nepatrná, jen asi jako velmi malé vejce. Na plevách byla stopa krve velikosti asi 20 x 17 cm a pod plevami další zhruba 30 x 18 cm. Na samotné zemi pak nebyla při ohledání žádná krev nalezena. Dr. Steiner vystavil tentýž večer následující posudek: 1) Kruhový řez bezpochyby vedla zkušená ruka velmi ostrým a dlouhým nástrojem; 2) mrtvola byla včetně mozku naprosto bezkrevná; 3) známky sexuálního násilí se nenalezly. Chybějící krev vyvolala u všech očitých svědků ihned přesvědčení, že dítě muselo být zavražděno na jiném místě a až poté, co z něj všechna krev vyšla, dopraveno do stodoly. To byl také prvotní názor dalšího lékaře, dr. Husena, který byl náhodou přítomný v Xantenu a ještě tentýž večer mrtvolu viděl. Později ovšem prohlásil, že došel k jinému náhledu, protože dítě v sevřených pěstíčkách drželo trochu slámy a plev, a takové plevy se našly ve stodole. Nepřítomnost krve však byla nápadná i jemu.

Zavražděný Jean Hegemann byl pohřešován již od půl jedenácté dopoledne. Desetiletý, velmi inteligentní chlapec Gerhard Heister a pětiletý Kernder s naprostou určitostí prohlásili, že kolem desáté hodiny viděli paní Buschoffovou vtáhnout Jeana do svého domu. V tutéž dobu šel okolo Buschoffovy usedlosti zahradník Mölders. Také on viděl, jak se z židovského obchodu vynořila paže a vtáhla dovnitř malého chlapce. Dítě však nepoznal, jelikož bylo k němu zády. Protože zde nebyly naprosto žádné jiné zachytné body, muselo podezření nezbytně padnout na rodinu Buschoffovu. Z jeho jateční boudy se zadními dveřmi dalo projít do Küppersovy stodoly; Buschoff jí užíval jako průchodu.

Buschoff byl košerák a předříkávač modliteb v synagoze. Všechny závažné okolnosti a z nich nejvíce nepřítomnost krve posilovaly předpoklad, že zde šlo o „rituální“ vraždu, jak se jí Židé již tolikrát dopustili na křesťanských dětech. Obyvatelstvo Xantenu není rozhodně pověřivé, nýbrž naopak holduje tzv. „liberálnímu“ směru a po nějakém antisemitismu tam nebylo ani stopy. Židé byli bez dalšího snášeni a s mnoha křesťany měli přátelské až důvěrné vztahy; jmenovitě i Buschoff. Ale i za těchto Židům tak příznivých okolností se šířilo přesvědčení, že dítě rituálně porazil Buschoff, a to tak silně mezi všemi obyvateli Xantenu, že byl veřejně označován za pachatele a oznámen soudu. Na neštěstí se justice k tomuto názoru nepřidala se stejně velkou energií. Navíc bylo vyšetřování od počátku vedeno s nepochopitelnou ledabylostí. První státní zástupce z Kleve, pan Baumgardt, vyslal předběžně jako vyšetřujícího soudce přísedícího, kterého měl na zaškolení, spolu se státním zástupcem Hintzem. Teprve až

³⁸ Podle stenografických záznamů. Odkazujeme na ně jako na doklad objektivitu našeho podání; vyšly svého času jako brožura.

osm dní po činu se objevil sám Baumgardt. Domněnku, že by vůbec mohlo existovat něco takového jako rituální vražda, považoval za čirý nesmysl, nehodný „vzdělaného“ muže, a jak později řekl, má podezření xanteských jen za hloupou venkovskou pověru. Hned po prvních zprávách měl Buschoffa za nevinného a hrubě napadal svědky, jak později nezvratně prokázal Oberwinderův proces.³⁹ Podle všeho nebyla u Buschoffa provedena ani řádná domovní prohlídka i přes krajně závažná podezření proti němu.

Řada svědků si povšimla velmi nápadného chování Buschoffa i jeho ženy. Slečna Rölenová hned při prvním výslechu svědků Baumgardtovi uvedla: „Viděla jsem Buschoffa a jeho syna přicházet od radnice. Sigismund Buschoff svému otci šeptal něco do ucha, načež ten odpověděl hlasitěji: „Ale co! Když nebudou mít důkazy, nemohou nám nic udělat.““ Buschoff ostatně sám žádal své zatčení, „aby mohl prokázat svou nevinu“ právě tak, jako svého času v Trientu Židé sami zločin oznámili. Také v Xantenu v tom byl spatřován pouze vychytralý trik.

První státní zástupce, který naprosto nechtěl Buschoffa nějak obtěžovat, zatím sledoval „podezřelé“ stopy, které byly předem beznadějné. Věc se neustále protahovala a celý postup úřadů vyvolával v Xantenu i mimo něj podiv a roztrpčení. 30. července byl královskou vládou vyslán do Xantenu kriminální komisař Verhülsdonk. Nabyl přesvědčení, že dítě zmizelo v Buschoffově domě a nařídil Baumgardtovi zatknout židovskou rodinu, což bylo znovu odmítnuto. 24. září se věci chopil bystrý, obratný, vždy nestranný a klidný kriminální komisař Wolff z Berlína. Sami Židé sebrali sedm set marek, aby jimi mohli proniknout k novému policistovi. Ten později v Oberwinderově procesu jako svědek pod přísahou vypověděl, že velmi brzy považoval shromážděný materiál za postačující k zatčení manželů Buschoffových. (Za srovnání stojí názory obou berlínských kriminálních úředníků s Baumgardtovým!) Jemu scházel jen motiv, protože rituální vraždu považoval za nepravděpodobnou. Nyní byl konečně Buschoffův dům důkladně prohledán, ovšem tři měsíce po zločinu se jen sotva dalo nalézt něco podezřelého. Největší význam měl ještě tak pytel s tmavými, patrně krvavými skvrnami. Podle Buschoffových slov pocházely od uzení, k němuž byl použitý. Ani pozdější chemické zkoumání nic přesnějšího nezjistilo; jak se zdá, byl pytel mezitím vyprán. Svědek Mallmann z Xantenu nyní vypověděl, že po poledni v den vraždy viděl Hermínu Buschoffovou (dospělou dceru B.) jít ze dvora ke stodole, ale tak, že byla neustále natočena pravým bokem k domu svých rodičů; na této straně nesla velmi těžký, podlouhlý a směrem dolů zúžený předmět, zabalený do velkého šedivého pytle.

Na příkaz kriminalisty Wolffa byl Buschoff s rodinou zatčen. Židovstvo – přirozeně v čele s tiskem – dalo do pohybu všechno možné i nemožné s cílem ukázat Buschoffovu nevinu a dosáhnout jeho osvobození. Velmi pozoruhodně si Židé byli svou věcí tak jisti, že již v listopadu v židovské citadele Frankfurtu nad Mohanem shromažďovali peníze k zařízení „nového domova“ pro Buschoffovu rodinu. A skutečně na Štědrý večer byl Buschoff z vazby propuštěn, aniž by bylo oznámeno z jakého důvodu i bez objasnění věci v řádném soudním přelíčení. Obecně se říkalo, že od počátku byla věc záměrně zatemňována. Krátce poté Buschoff s podporou svých souvěrců přesídlil do

³⁹ Redaktor a vydavatel Oberwinder. Po neslavném výsledku porotního soudu v Kleve napsal a vydal brožuru s titulem „Případ Buschoff. Přezkoumání vraždy chlapce v Xantenu“. Poté byl pro urážku postaven před soud státními zástupci Brixiem a Baumgardtem, a odsouzen ke dvěma měsícům vězení. Oberwinderův proces vrhá velice významné a kritické světlo na celé vedení procesu proti Buschoffovi.

Kolína nad Rýnem. V lidu i v části tisku vypuklo pobouření; na mnoha místech byla uspořádána protestní shromáždění a požadovalo se přinejmenším alespoň veřejné objasnění záležitosti a zveřejnění soudních akt. Na to bylo obnoveno pátrání vyšetřujícím komisařem Brixiem a 8. února byl Buschoff po druhé zatčen. Sledování tak obtížného právního případu již starým Brixiem bylo navíc zkomplikováno tím, že sám byl tchánem Buschoffova obhájce, a krátce poté přešlo do rukou zemského soudního rady Birka. Opravdu pozoruhodné! Také xantenský případ byl stejně nešťastný jako téměř všechny „židovské procesy“, tzn. že se soudní jednání záhadně točilo na místě sem a tam a prozrazovalo nejistotu, která jinak jmenovitě u pruské justice nebyla obvyklá. Kvůli takovému postupu byl pruský ministr spravedlnosti v parlamentu několikrát interpelován a zvláště konzervativní stranou ostře napadán; závažné výtky ohledně kolísavého a nerozhodného vedení procesu však nechal bez odpovědi.

Nakonec přece jen došlo k soudnímu jednání v celé té podivné aféře. Buschoff byl za vraždu postaven před porotní soud v Kleve, jehož jednání trvalo od 4. do 14. července 1892; od činu tedy uplynul již celý rok. Předsedou soudního dvora byl ředitel zemského soudu Kluth, žalobu vedl nebo lépe řečeno měl vést první státní návladní Baumgardt, který však místo toho vystupoval jako nejhorlivější Buschoffův obhájce. Na pomoc při řešení této úlohy mu byl přidán kolínský vrchní státní návladní Hamm, takže vlastně bylo zbytečné, aby „obžalovanému“ stáli ještě po boku tři zdatní obhájci Stapper z Düsseldorfu, Gammersbach z Kolína a Fleischhauer z Kleve.

Bylo vyslechnuto 167 svědků a znalců. Všechna dosavadní důvodná podezření proti Buschoffovi se plně potvrdila. Bylo však překvapující, že dr. Steiner, který jak známo ještě večer toho nešťastného dne mrtvolu ohledával a s určitostí v posudku i před soudem v Kleve prohlašoval, že v nalezeném těle nebyla ani zdaleka všechna krev a dítě tedy muselo být každopádně zabito na jiném místě, během nynějšího soudního jednání svůj posudek odvolal. Dr. Bauer a dr. Nünninghofen zpočátku zastávali opačný názor. Pod hlavou dítěte našli malou krvavou skvrnu, jejíž původ dr. Steiner označil jako důsledek opětného krvácení. Po vyteklé krvi nebylo ani stopy a oba lékaři rovněž ne našli žádné krevní stříkance. Nicméně Steinerovu pozměněnému názoru se dostalo výrazné podpory od znalců, kteří ovšem to hlavní, tedy krev v Küppersově stodole, vůbec neviděli! – Byli to tajný zdravotní rada a profesor bonnské univerzity dr. Trendelenburg, prof. dr. Köster (Bonn), tajný rada Pelmann (Bonn) a zdravotní rada Kirchgässer (Koblenz). Všichni s naprostou jistotou (!) prohlásili, že krve – kterou sami ani nezahlédli – bylo prý dost k tvrzení, že k zabití dítěte došlo ve stodole, tedy že místo nálezu bylo současně místem činu. Proti tak velmi učeným kolegům stál starý venkovský lékař zcela izolovaně se svým názorem. Dr. Steiner, strachující se odpovědnosti, spojené s přísedním svědectvím, byl zviklán v tom, co přece s takovou jistotou dříve konstatoval, nakonec svůj názor odvolal a podřídil se respektovaným kolegům.

Proti tomu až komicky vypadá „posudek“ profesora Nöldekeho ze Štrasburku o rituální vraždě. Na dotaz přiznal, že „v zákonech Talmudu je velmi těžké se orientovat“. Nöldeke sice dal najevo, že celý Talmud nečetl, protože je velice rozsáhlý, ale bez ohledu na to klidně prohlásil: „Pokud vím, není v Talmudu naprosto žádné nabádání k rituální vraždě“. Odhlédneme-li od protimluvu v jeho vlastních slovech, pan profesor zde „odborně“ posuzuje to, co přece nikdo nepopírá, že totiž Talmud krvavou praxi nepředepisuje! Nemůže však přesto být u Židů častá? Nemůže ji učit nějaká jiná židovská kniha? A nemůže snad být předávána a udržována ústní tradicí? Ví vůbec

pan profesor o nesporných skutečnostech? Má tušení o Židy spáchané a plně také do-
znané vraždě kněze v Damašku, abychom zůstali jen v našem století? Proti takovým a
podobným skutečnostem váží všechny knihy světa méně než pouhé pírkó podle staré
zásady, která nepřipouští výjimku: *Contra factum non valet argumentum* (Skutečnost
dokazuje víc než všechny argumenty).⁴⁰

Státní zástupce Baumgardt ustavičně tvrdil, že podle polohy místa prý svědek Möl-
ders nemohl vidět, jak z Buschoffova domu jakási paže někoho vtáhla dovnitř. Vrchní
státní zástupce poté zpochybnil hodnověrnost hlavního svědka a na závěr jeho výsle-
chu požadoval prohlídku místa v Xantenu. Celý soudní dvůr se tam z Kleve odebral;
ověření na místě však dokonale potvrdilo Möldersovu výpověď, jak prohlásil i sám
státní zástupce.

Začaly projevy stran. Zpočátku se chopil slova vrchní státní zástupce, ale ani ve snu
nepomyslel na vznesení obžaloby proti Buschoffovi, nýbrž místo toho pronesl velmi
obratnou a skvělou obhajovací řeč. Důvody, o něž se jeho dedukce opírá, jsou však
více než chatrné, protože stojí v přímém rozporu s výpověďmi nejdůležitějších a nej-
hodnověrnějších svědků, naprosto vyvracejícími vývody pana Hamma jako nic neříka-
jící a ohromující i auditorium v soudní síni. Nyní si ověříme opodstatněnost jeho argu-
mentace pro Buschoffovu nevinu. Jako axiom pan státní zástupce tvrdil, že místo nále-
zu je současně místem činu, tedy že vražda byla spáchána v Küppersově stodole, a sice
již dopoledne mezi desátou a jedenáctou hodinou. Jestliže bychom se toho posledního

⁴⁰ Zde je na místě ocitovat doslovné znění dopisu, který prof. Rohling zaslal soudnímu dvoru v Kleve
během přelíčení. Zní následovně:

Královskému trestnímu soudu v Kleve.

Slavný soudní tribunále!

Známý štrasburský profesor dr. Nöldeke s odvoláním na moji osobu předložil vašemu fóru
znalecký posudek o rituální vraždě. Svědomí a čest mně nutí proti takovému posudku vznést protest.
Profesor Nöldeke nazývá lehkovážností, když se stále znovu opakuje, že Židé potřebují k rituálním
účelům křesťanskou krev. Tvrdí, že se „značnou jistotou“ lze říci, že v Talmudu o tom není nic ob-
saženo; podle jeho názoru tomu nic nenásvědčuje ani v Sefer halkutim nebo v Zoharu. Podle pana
Nöldekeho prý Delitzsch toto obvinění z používání krve co nejrozhodněji vyvrátil a můj starý přítel
Bickell to měl také prohlásit za podvod.

Považuji za podivné, že profesor Nöldeke obviňuje jinak smýšlející z lehkovážnosti, zatímco
sám si pro sebe nárokuje pouze „značnou jistotu“. Pokud jde o Delitzsche, psal velice zaujatě o pro-
cesu Rohling/Bloch, aniž by k tomu měl oprávnění ze strany zúčastněných. Co se týče Bickella, tak
ten rituální vraždu n i k d y neprohlásil za podvod, nýbrž byl se mnou vždy zajedno v tom, že
historie tuto obžalobu plně potvrzuje, protože informuje o početných vraždách tohoto druhu, které
byly kriminalisticky posouzeny a konstatovány.

Také Eisenmenger poukazuje na tyto skutečnosti. Jestliže není možné dějinná fakta popřít, je
pochopitelné, že i vzdor vykastrování jistých rabínských spisů se v nich místy najdou texty, nasvěd-
čující rituální vraždě a obsahující náarážky, které přes veškerou opatrnost redakce mluví ve světle
historických daností zcela jasnou řečí. Proto zde prohlašuji, že také ve vykastrovaných vydáních
Talmudu jsou místa, této věci nasvědčující, kdežto Sefer halkutim a Zohar o ní mluví mnohem urči-
těji jak jsem prokázal ve svém spise *Die Polemik und das Menschenopfer des Rabbinismus*
(Paderborn 1883). Poté, co bylo moje nejpevnější přesvědčení úředně před soudem pranýřováno
jako lehkovážnost, považuji za svou povinnost dát soudnímu dvoru na vědomí následující: před
Věčným soudcem nemohu jinak a prohlašuji, že obvinění z vraždy pro krev jsou oprávněná!

V plné účtě kanonikus dr. theol. et phil. A. Rohling,

profesor hebrejských starožitností

na c. k. německé univerzitě v Praze.

Praha, 10. července 1892

nepřidrželi, pak se klade otázka: Kde dítě zůstalo až do odpoledne? Potom by ovšem odpověď mohla znít pouze: u Buschoffa, kam bylo podle shodné výpovědi hlavních svědků násilně vtaženo. Protože se však k takovému logickému závěru naprosto nechtělo dojít, pak ovšem muselo být dítě zavražděno asi o půl jedenácté a poté položeno do stodoly. Avšak naprosto spolehlivá a věrohodná svědkyně Dora Mollová vypovídá, že kolem poledne třikrát procházela nevelkou a dostatečně osvětlenou stodolou, aniž by tam nějaké dítě viděla, zatímco tentýž večer v šest hodin jí leželo mrtvé dítě přímo v cestě tak nápadně, že do něj narazila nohou!

Za druhé Hamm suverénně tvrdil, že všechna prolitá krev dítěte byla u mrtvoly. Kromě obou soudních lékařů to prý museli odborně konstatovat čtyři učené znalci. Ale přesto zde tvrdíme, že mimo jakoukoli pochybnost je pravdou pravý opak a že starý dr. Steiner mohl klidně zůstat u toho, co na vlastní oči viděl. Svědčí pro nás výše zmíněná otázka, zda Mölders mohl spatřit vtažení dítěte do židovského domu, jež byla kladně vyřešena soudní obhlídkou na místě v Xantenu. Dále se opíráme o posudky samotných znalců. Dr. Kirchgässer uvedl, že chlapec měl asi dvě a půl libry krve (jeho odhad je nízký, ostatní uvádějí víc), z nichž při vykrvácení zůstalo v těle asi půl libry. U mrtvoly by se tedy musely nalézt dvě libry neboli litr krve. Vezměme i tento příliš nízký údaj za správný. Podle spolehlivých odhadů činilo množství krve na oděvu a ve stodole čtvrt litru. A i když budeme předpokládat, že jí bylo dvakrát tolik, tedy jeden litr, pak by muselo přinejmenším ještě půl litru vytéci na zem stodoly. – Jak známo, v Xantenu se našla pouze krvavá skvrna o velikosti $30 \times 18 \text{ cm} = 540 \text{ cm}^2$. Udělali jsme následující experiment: Na mlat, jehož půda byla stejně tak hliněná jako v Xantenu, jsme pomalu vylili půl litru čerstvého kravského mléka, které v tomto případě mělo zastupovat čerstvou lidskou krev. Postupně vznikla nepravidelně kruhová louže o největším průměru 160 cm. Střední průměr tu činil 65 cm, což obnáší plochu $4\,225 \text{ cm}^2$; na půdě stodoly v Xantenu by tedy musel být osmkrát větší krevní koláč než krevní stopa (pouze 540 cm^2), která tam byla skutečně nalezena. A protože navíc, jak jsme si již výše řekli, byla odhadnutá čísla příliš nízká, musela by být ve skutečnosti kaluž krve ještě větší. Proto nepochybujeme o tom, že byla naprosto správná první výpověď dr. Steinera, kterou učinil s naprostou jistotou během mnoha výslechů i vyšetřování za celý rok a také ji jako přísežný znalec před porotním soudem v Kleve se vši určitostí opakoval. Tedy jinak řečeno, že u dítěte nalezené stopy krve zdaleka nepředstavují všechnu prolitou krev, a že naopak její větší část mu byla někde odebrána. A proto musela být vražda spáchána jinde než ve stodole, což je mimo každou pochybnost už ze svědectví Dory Mollové. Místo nálezu tedy není místem činu, čímž také padá hlavní argument státního zástupce Hamma jako jediný důkaz Buschoffovy nevinny. Soudní prohlídka místa v Xantenu potvrdila Möldersovu výpověď do té míry, že i vrchní státní zástupce se nakonec vyjádřil takto: „Shrnu-li všechno, pak musím konstatovat, že Möldersova výpověď je nezvratná. Pokud by nebyli jiní svědci ve prospěch obžalovaného, pak bych ani na okamžik neváhal na základě řečeného svědectví žádat výrok ‚vinen‘ proti Buschoffovi. ... Nejdůležitějším a nejpříznivějším momentem pro Buschoffovu nevinu je však důkaz alibi.“ Nic jiného již vrchní státní zástupce po ruce nemá. Jenže zpočátku zde nebyl ani důkaz alibi pro Buschoffa, protože první takový pokus se nezdařil. Tu se náhle objevil pro Buschoffa jako anděl spásy jeho soused Ullenboom. Tvrdil, že byl u Buschoffa v čase, kdy jej jinak nikdo neviděl. Kdo však je Ullenboom? Ještě předtím tento muž řekl „dám na to krk, není-li

Buschoff pachatelem“ a označil jeho dům za doupě vrahů. Podle výpovědi důvěryhodných svědků, např. starosty Kaisera z Gochu, je Ullenboom lhář a žvanil; v Gochu kradl, což sám také přiznal. Rovněž kriminálnímu komisaři Wolffovi se jevil jako lhář, takže jej nechal duchovním napomenout, aby mluvil pouze pravdu. Při soudním jednání v Kleve se jeden z porotců cítil být nucen soudnímu dvoru sdělit, že se čistě náhodou s Ullenboomem setkal a ten že s ním mluvil jako „poloviční blázen“. Také v průběhu soudního přelíčení působil Ullenboom přímo žalostným dojmem. S důvěryhodným svědkem se dostával do tak viditelných rozporů, až se předseda soudu viděl nucen prohlásit, že jeden z nich musí být křivopřísežník. Právem všichni o Ullenboomově svědectví pochybovali, jenom vrchní státní zástupce jej považoval za „nepodezřelého“ svědka. Celý důkaz alibi se tedy opírá o Ullenbooma, a pouze prokázání alibi může podle samotného vrchního státního zástupce potvrdit Buschoffovu nevinu. – A jen proto se má věřit, že je nevinný!

Je ostatně velmi zajímavé porovnat, jak se ten samý státní zástupce choval k jinému vyslýchanému svědkovi, proti němuž sice nebyly žádné špatné věci jako proti Ullenboomovi, ale na neštěstí svou výpovědí přitížil Buschoffovi. Tím svědkem je již zmiňovaný Mallmann. „Nejnevěrohodnějším ze všech svědků je Mallmann, podivný muž, který mluví vždy překotně, nikdy ve svých tvrzeních nemá pevný bod, a navíc je natolik ovládnut zjitřenou fantazií, že se považuje za povoláného podpořit obžalobu proti Buschoffovi.“ Když tedy někdo „potvrzuje obžalobu“, pak je jako svědek automaticky podezřelý a nedostatečný! Komentáře netřeba!

Pokud jde o motiv činu, je vrchní státní zástupce náhledu, že otázka po existenci nebo neexistenci rituální vraždy naprosto nepatří do rámce soudního jednání; je pro něj pouze „otázkou akademickou“.

Vrchní státní zástupce ukončil svůj plaidoyer slovy: „Neříkám pouze, že není prokázáno Buschoffovo pachatelství a že je tím pro nedostatek důkazů osvobozen; jsem rovněž názoru, že pachatelem nebyl a je nevinný.“ Všechny soudní stenografické záznamy zde shodně mají: „Vzrušení a hluk v sále.“ – *Qui nimis probat, nihil probat.* – Kdo chce toho až příliš prokázat, tomu se nakonec nevěří vůbec nic.

Po vrchním státním zástupci vystoupil se stejnou horlivostí státní zástupce Baumgardt jako „obhájce“ obžalovaného. Teprve poté přišli na řadu se sáhodlouhými vývody skuteční obhájci. Všichni pečlivě postupovali směrem, vyznačeným vrchním státním zástupcem, aniž by uvedli něco podstatně jiného než obvyklá přehánění, jak je tomu u obhájců zvykem. Tak např. advokát Gammersbach řekl, že devítidenní zkoumání důkazů během soudního jednání v Kleve přineslo pouze důkaz nevinu obžalovaného. (!) Tentýž pan Gammersbach se rozvláčně zabýval otázkou po rituální vraždě, přestože vrchní státní zástupce usoudil, že ta do soudního jednání vůbec nepatří. Obhájce nám tím jen odhalil celou rozpačitost a smutnou předpojatost soudního dvora, když řekl, že je stejně jako královský státní zástupce přesvědčen, že takové obvinění nemá absolutně žádný podklad a řeč o nějaké rituální vraždě považuje za čirý nesmysl.

Porotcům pak byla položena otázka, která znamenala doslova katastrofu pro celou tragédii v Kleve. Zněla totiž: „Je Adolf Buschoff vinen, že v Xantenu 29. června 1891 úmyslně zabil chlapce Jeana Hegemanna a že toto zabití spáchal po úvaze?“ – Porotce hrabě Loë požadoval věcné rozdělení otázky tak, aby se porotci mohli vyslovit také o napomáhání k činu nebo podněcování k němu. Předseda soudu žádost zamítl, protože prý státní návladní k tomu žádnou příslušnou otázku nepoložil! „Máte pouze právo

zodpovědět vám položenou otázku po vraždě. Jste-li názoru, že zde neexistuje vražda, nýbrž pouze napomáhání nebo týrání s následkem smrti, musíte se vyslovit pro zproštění obžaloby, protože vám žádná jiná otázka nebyla položena...“ – Verdikt porotců proto **musel** znít „nevinen“ a Buschoff byl okamžitě propuštěn na svobodu.

Skutečnost, že státní zastupitelství navzdory žádosti hraběte Loë přinutilo porotce k zodpovězení jediné otázky, vyvolala ve všech kruzích – a zvláště juristických – nejvyšší pobouření. Nehodláme zde podrobněji komentovat poslední a rozhodující zá-
ludný tah ve prospěch Buschoffa, a necháme promluvit kompetentní recenzenty, pro-
fesionální právníky. V již zde několikrát zmiňovaném Oberwinderově procesu v Berlíně vyjádřil prezident soudního dvora nepokrytě svůj údiv nad tím, že porotcům v Kle-
ve nebyla položena žádná doplňující otázka, a právník dr. Schwind ve veřejném přelí-
čení prohlásil:

„Z námitky hraběte Loë vyplývá, že přinejmenším část porotců byla názoru, že se tím Buschoff nepřípustně zvýhodňuje. V takovém případě je povinnos-
tí státního návladního požádat o položení doplňující otázky, pokud tak
neučiní sám předseda soudu.“

Podle názoru dr. Schwinda se taková otázka musela v tomto případě státnímu ná-
vladnímu sama přímo vnucovat! A protože důkaz alibi byl jen zdánlivě jistý a podle
všeho Buschoff sám nevedl vražedný nůž, muselo by být tím důkladněji vyšetřeno, zda
se neprovinil napomáháním. K tomu by např. stačilo, aby své obydlí dal k dispozici
pachateli, ať už jím byl někdo z jeho druhů v domácnosti nebo snad nějaký cizí Žid,
jak byl také podle výpovědí všech – i židovských – svědků skutečně viděn toho dne
v Xantenu a speciálně v blízkosti Buschoffova domu. Pokud by státní zastupitelství
chtělo tento aspekt zahrnout do okruhu svého vyšetřování, pak by také muselo akcep-
tovat jasné výpovědi nejdůvěryhodnějších svědků Mölderse a Heistera, kteří na vlastní
oči viděli násilné vtažení dítěte do Buschoffova domu a nepotřebovalo by je za každou
cenu diskreditovat. – V Oberwinderově procesu, kde státní zástupce seděl na lavici
svědků, byl přisedícím Curtiusem přímo dotázán, proč nepoložil také doplňující otázku
po napomáhání. Jako první a hlavní důvod uvedl, že se toho zdržel z ohledu na svého
představeného, vrchního státního zástupce Hamma – velmi charakteristické pro zcela
nepochopitelný postoj státního zastupitelství! Jak silně se chybovalo jak v závěru, tak
již hned při začátku klevského procesu, to nám dosvědčují slova advokáta dr. Sch-
winda, který v Oberwinderově procesu prohlásil: „Je přece samozřejmé, že když dojde
k vraždě, musí se na místo dostavit sám státní zástupce. Nelze tedy nijak ospravedl-
nit, že místo sebe poslal přisedícího, který mu byl svěřen na zaškolení.“ – To nám již
samo o sobě stačí! Proto zde pomineme další, stejně tak závažné výtky, které pak ještě
dr. Schwind proti státnímu zástupci vznesl.

Je smutné, že zatím co pro Žida Buschoffa se namáhali dva státní zástupci, tři ob-
hájci, šest soudních znalců atd., ze strany soudního dvora se neozval ani jediný hlas
pro nevinnou oběť, ubohého malého Jeana Hegemanna, a vůbec už se soud nezabýval
velmi mnoha závažnými momenty proti obžalovanému. Abychom plně pochopili,
proč se tak stalo, museli bychom nahlédnout za kulisy, museli bychom nejprve znát
všechna akta vleklého a chaotického předběžného vyšetřování. Jak se věc navenek je-
ví, zůstává záhadná, ba chtělo by se říci až děsivá jednomyslnost, s níž se směřovalo
k jedinému cíli, tj. očistit Žida Buschoffa i přes všechny přítěžující momenty. Podívá-

me-li se pozorně, pak je zcela zřejmé, že hlavním důvodem tak křiklavě nešťastného a bezvýsledného vedení procesu byl ničím neodůvodněný předpoklad, že něco jako „rituální vražda“ u Židů nemůže být a proto vůbec ani neexistuje. My zastáváme opačné stanovisko, protože jsme z dosud uvedených zpráv této knihy i z početných nezvratných svědectví dějin zcela jistě poznali, že taková vražda mnohokrát byla a je nadále až do posledních let u Židů, kteří užívají křesťanskou krev k jistým „religiózním“ aktům, neberou k jejímu získání sebemenší ohledy a nelekají se žádných obětí ani rizika smrti. Viděli jsme také, že v tom vynikají právě ti nejzbožnější Židé a rabíni, jako například v Damašku. Z tohoto pohledu nám případ Buschoff nabízí zcela jiný obrázek. Stačí nám jen stavět na základě skutečně hodnověrných svědků a narazíme na nespočetné protimluvy ze strany obžalovaného, které se státnímu zastupitelství přes veškeré úsilí nepodařilo potlačit. Paní Buschoffová kolem desáté hodiny vtahuje dítě do domu – viděli to nejspolehlivější svědci. Dítěti jsou zacpána ústa, aby nemohlo křičet a pak je ukryto do sklepa. – Dora Mollová kolem poledne ve stodole ještě nic nenachází. Odpoledne, při vhodné příležitosti, je spáchána vražda členem Buschoffovy rodiny, údajně nemocnou paní Buschoffovou, cizím Židem nebo samotným Buschoffem, pokud se jeho alibi nepovažuje za průkazné. Většina krve byla zachycena; Hermína Buschoffová nese do Küppersovy stodoly v pytli mrtvolku pod zástěrou v oděvu již potřísněném krví – viděl to svědek Mallmann. Poté, co Hermína mrtvé dítě pohodila nebo položila na zem, vytéká z hrozné rány, ze zcela proříznutého hrdla ještě trochu krve a zanechává na plevách stopy, které jsou tam pak nalezeny. Je také možné, že fanatičtí vrazi přinesli sami trochu vzácné tekutiny v lahvičce a u mrtvoly ji vylili; kdyby se tam vůbec žádná krev nenašla, bylo by to nápadné a podezření by muselo padnout na Židy. – Zvláštní chování Buschoffa i několika členů jeho rodiny podle výpovědí svědků má rovněž v tomto rámci své přirozené vysvětlení. Předpokládejme, že by se u Buschoffa vykonala okamžitě důkladná a řádná domovní prohlídka státním zástupcem, až mnohem později objevený zlověstný pytel by byl hned nalezen, členové Buschoffovy rodiny by byli dopraveni do samovazby a podrobeni ostrým výslechům ohledně svého konání toho dne namísto toho, aby zůstali celé tři měsíce na svobodě, kdy mezitím mohli všechny stopy zamést. Představme si dále, že by tak znamenitý právník jako vrchní státní zástupce Hamm tyto i další usvědčující momenty shromažďoval a sledoval se stejnou horlivostí, s jakou ve skutečnosti hájil Buschoffovu nevinu, a že by pak konečně byla porotcům položena otázka, zda Buschoff přinejmenším o činu věděl (srv. jeho nápadné chování a odpověď synu Sigismundovi) – kdo by potom ještě mohl pochybovat, že by výsledek procesu byl jiný?

Proč se tedy tak nepostupovalo? – Advokát Schwind v Oberwinderově procesu řekl:

„Je jisté, že se postupovalo proti elementárním kriminalistickým zásadám a že se dělalo všechno kvůli nejlepšímu výsledku pro Buschoffa. ... Celý postup pana státního návladního jak v přípravném vyšetřování, tak i v hlavním líčení ukazuje, že **státní zastupitelství hrálo roli obhájce**.“

Dr. Schwind tím vyjádřil veřejné mínění, jak se odráželo především v tisku. Ovšem listy, stojící ve službách Židovstva, freneticky jásaly nad osvobozením Buschoffa a předháněly se ve sprostých výpadech proti jinak smýšlejícím. Avšak i přesto noviny všech stran, nejen konzervativní a ultramontánní⁴¹ jako „Reichsbote“ a „Germania“,

⁴¹ Velmi odpudivou výjimku představuje list „Köln. Volkszeitung“, neboli „Kölner Handelsblatt“, jak si říká, který se podílel na finanční sbírce k odškodnění „nevinného“ Buschoffa.

nýbrž i „Köln. Zeitung“ a dokonce samotné „Frankfurter Zeitung“ se shodují v tom, že proces Buschoff vykazoval tolik abnormalit, jako dosud žádný jiný proces v Prusku, známý v širokých kruzích. Mnoho hlasů také požadovalo anulování procesu.

Proč není proces s Buschoffem revidován, kde je příčina, že se zdlouhavě sledují jiné stopy, o nichž je veřejnost předem přesvědčena, že povedou do ztracena? V aféře Luča byl Žid porotou třikrát shledán vinným, byl také třikrát odsouzen k smrti, ale ve Vídni se bezdůvodně „revidovalo“ tak dlouho, až odsouzený unikl spravedlnosti bez trestu. V Xantenu byl důvod k revizi více než dostatečný, ale Buschoff byl již jednou osvobozen a zůstal na svobodě. Nevvolává to snad nutně dojem, že Žid musí za všech okolností vyjít z věci beztrestně?

12. kapitola

Židovský obchod s křesťanskou krví

Zatím jsme si zde podrobněji ukázali nejdůležitější z početných případů, kdy byli Židy zavražděni křesťané, a to za podivných, více či méně podobných okolností.

Že při tom nejde jenom o nějaký ohavný čin fanatického jedince, nýbrž o vypracovaný systém, ukazuje již samotná přízračná postava židovského obchodníka s krví. Ti z „nejzbožnějších a nejhorlivějších Židů“, kteří neměli příležitost nebo odvalu zmocnit se krve zabitím křesťana, si ji kupují jako každé jiné zboží! A že Židé obchod s křesťanskou krví provozují, je nesporná skutečnost.

K poznání krvavé židovské praxe budeme předně vycházet z nejdůležitějšího a nepopíratelného zdroje, uloženého v papežském archivu, tedy z akt trientského procesu, která svého času papežská komise prohlásila za zcela průkazná.

Jak si ještě vzpomínáme, byl malý Šimon zavražděn v domě starého Žida Samuela a za jeho spoluúčasti. Samuel, stejně jako další viníci, zločin plně přiznal. O obchodu s krví vypověděl podle vatikánských dokladů následující:

„Mezi Židy, a zvláště mezi moudrými a zkušenými, se mluví o tom, že krev křesťanského chlapce je velice prospěšná pro spásu jejich duše a velice horlivě o ní usilují. „Před asi čtyřmi roky,“ řekl Samuel, „jsem v Trientu za čtyři dukáty získal malou skleněnou lahvičku (asi palec širokou) od Žida Bära, který podle řeči pocházel ze Saska a měl u sebe pověřovací list, jímž se dosvědčovalo, že svůj obchod provozuje legálně a tedy že jeho zboží je pravé. Ve zmíněném pověřovacím listu stálo hebrejsky psáno, že „co má Bär u sebe, je v pořádku!“ List byl podepsán „Moses de Saxonia, vrchní rabín Židů.“ – Bär uchovával práškovou krev v pocínované nádobě, uzavřené bílým voskem. Ve voskové vrstvě byla otištěna hebrejská slova: „Moses, vrchní rabín Židů.“ Samuel pak pod ně napsal své jméno „Samuel z Trientu“ na důkaz, že také on je přesvědčen o spolehlivosti obchodníka.“

Jiný Žid jménem Angelo v Trientu doznal, že asi před čtyřmi lety koupil za poctivé čtyři liry sušenou krev nežidovského chlapce velikosti fazole od jistého Isaaka z Dolního Německa v biskupství Kolín nad Rýnem z města Neuß. Isaak byl asi třicetiletý

muž střední postavy s vousem a v černém klobouku. Nosil nádobku s krví zavázanou do sukna, a samotná krev byla ve formě prášku. Zmíněný Isaak pak z Trientu pokračoval dále na Benátky.

Když Angelo přišel do Trientu, bydlel u svého strýce; bylo to v zimě před křesťanskými Vánoce. Před příchodem do Trientu žil sedm let u svého strýce Enselina Lazzariho v Castel Gaverdi (Brescia). Lazzari kvůli krvi udržoval trvalou korespondenci se Židem Rizardem v Brixenu. Rizardo mu psal, že koupil krev a nabízí mu ji; později mu (Angelovi) strýc řekl, že se již o věc (krev) postaral. Během sedmiletého pobytu u strýce se tam vždy v předvečer Velikonoc pekly macesy a Enselino jako pán domu přidával do těsta trochu zmíněné krve, jak to káže dobrý mrav.

Mimořádně zajímavá je také výpověď Žida Tobiasa, v trientských soudních spisech označeného za lékaře resp. chirurga, že toho léta (1475) bylo třeba obstarat si zcela čerstvou krev, protože byl hebrejský jubilejní rok. V takovém případě se není možné spokojit se sušenou krví, která je na prodej (!), nýbrž „je třeba mít úplně novou krev z křesťanského chlapce. Její zbytek se pak suší na prášek a každý rok se jí trochu přidává do macesů“. Na dotaz Tobias uvedl, že se křesťanská krev nepřidává pouze do macesů, ale že se také přimíchává do velikonočního vína.

Když byl lékař Tobias dále dotázán, zda již dříve krev použil, chtěl nejprve zapírat, ale poté přiznal, že před čtyřmi nebo pěti lety koupil za jeden rýnský zlatý od židovského obchodníka Abrahama sušenou krev o velikosti ořechu. Abraham, který nosil své zboží v červené nádobě, mu zaručil její pravost. Tobias dále prohlásil, že krev předal Samuelovi, protože sám neměl pec na macesy. Než přišel Abraham do Trientu, dostával macesy od Samuela, který jej ujistil, že jsou připravované tak, jak mají být, a on tomu rozuměl v tom smyslu, že je do nich přimíchána křesťanská krev. Kam odešel Abraham z Trientu, Tobias nevěděl; domníval se, že asi do Feltra nebo Bassana.

A konečně vypověděl Tobias také o tajemném „vznešeném“ Židovi z ostrova Kréty, který se před asi šesti nebo sedmi lety zdržoval v Benátkách právě v době, kdy tam dorazil císař Bedřich III. v doprovodu velkého hejna Židů. Ti se připojili k průvodu císaře, aby si v Benátkách opatřili neproclené zboží, které pak naložené na císařské povozy propašovali přes hranice! Tobias tehdy slyšel od benátských Židů, že tam byl také židovský velkoobchodník, který měl u sebe mnoho krve křesťanského chlapce a prodával ji. Zmíněný Žid oficiálně obchodoval s cukrem a proto měl přezdívku „cukerný Žid“. Jistý Joseph Forbes mu (Tobiasovi) řekl, že chce od cizince krev koupit, a pokud ví, koupilo ji i mnoho dalších Židů; on sám ale ne. Tobias dále vypověděl, že zmíněného krétského Žida zná podle vidění velmi dobře, ale ne jeho jméno a bydliště. Kdyby dotyčného uviděl, okamžitě by ho poznal. Byl starý asi čtyřicet až padesát let, měl černý vous a nosil černý klobouk i černý plášť podle řecké módy až na paty. Mimořádně čilé kontakty s ním udržoval všude známý Žid Hossar z Kolína, usedlý v Benátkách.

Zcela totožné, přestože na navzájem nezávisle učiněné, jsou i výpovědi starého Mosese v Trientu. Když se soudce osmdesátiletého muže ptal, odkud si opatřuje potřebnou křesťanskou krev, stařec odpověděl, že posledních deset let se tím nemusel zabývat. Již nebyl hlavou rodiny (která se o to musí postarat) a bydlel u svého vnuka Samuela. Ale dříve, po celých třicet let, kdy ještě žil ve Speyeru, vždy obdržel trochu krve od alsaského Žida Isaaka Rotpocha. Předtím žil v Kolíně a tam si obstarával krev od místního Žida, jehož jméno si již nepamatuje. Ještě dříve, je tomu již padesát let, bydlel v Mohuči. Tam bral krev od Žida Sveschinta z Kolína a užíval jí uvedeným způsobem.

bem (přimíchal do velikonočního vína). Na otázku, jak na všech těch různých místech věděl, že skutečně dostane krev křesťanského chlapce, rovněž i Moses odpověděl, že to potvrzoval pověřovací list vrchnosti. Bylo to tím důležitější, že do obchodu ne vždy přicházela čistá a nesmíšená křesťanská krev. Rabín Moldavo, který se obrátil na křesťanství, ve své knize z roku 1803 říká, že se křesťanská krev zachytává do lněných nebo bavlněných hadříků. Ty se pak rozkrájí, spálí na popel, naplní se jím pečlivě zapечатé lahvičky a ukládají se v pokladnici synagogy. V této formě také přicházejí do obchodu. Obchodníci s krví ji pak za velmi vysokou cenu prodávají těm souvěrcům, kteří nemají příležitost sami si křesťanského chlapce rituálně porazit. (!)

Zvláště bohatá na vraždy křesťanů byla druhá polovina patnáctého století, tedy doba, do níž spadá smrt blahoslaveného Šimona z Trientu. Postiženy jimi byly zvláště Benátky a okolní kraje. V této oblasti byly jen v roce 1480 zavražděny tři křesťanské děti. Podle všeho tam tehdy bylo také hlavní sídlo obchodu s krví. Onen odporný Žid z Kréty, velkoobchodník s krví, o němž byla řeč výše, pobýval právě tehdy v Benátkách. Ohavný obchod byl značně usnadněn, ba přímo podporován zvýhodňováním, které benátská vláda Židům poskytovala z finančně-politických důvodů. Když se však vraždy množily a soudní vyšetřování rozptýlilo všechny pochybnosti o vině Židů, začalo se proti nim postupovat ostřeji i v Benátkách. Všichni Židé byli z benátského území vyhnáni, aby se zamezilo projevům strašlivého fanatismu.

Krvavý židovský zločin se bez sebemenších pochybností udržel až do našeho století, ale pravděpodobně také i obchod s křesťanskou krví. Rabín Moldavo v roce 1803 mluví o tomto děsivém obyčeji jako o stále ještě existujícím. – V damašském procesu (1840) je velice příznačný výrok rakouského vicekonzula Merlata, který byl pravděpodobně sám Žid. O vině obžalovaných Židů byl přesvědčen i on. Francouzskému hraběti Ratti-Mentonovi napsal, že podezírá z viny jistého Žida jménem Isaak Picciotto, „protože provozuje podivné kšefty; možná chce obchodovat s krví a prodávat ji do ostatních zemí“. – Pro ilustraci řečeného případu uvádějí procesní akta z Damašku také následující pozoruhodnou skutečnost: Celnímu úřadu v Damašku přišla bednička pro jistého Žida. Podle předpisu byl vyzván ji otevřít. Žid se zdráhal a nabízel sto, pak dvě stě, tři sta, tisíc a nakonec deset tisíc piastrů, bude-li si moci bedničku odnést neotevřenou. Celní úředník však zůstal neoblomný, sám bedničku otevřel a našel v ní láhev s krví. Nato Žid prohlásil, že u nich je prý obyčejem uchovávat krev svých velkorabinů i dalších významných osobností. Celní úředník se s jeho odpovědí spokojil a nechal Žida odcestovat do Jeruzaléma. – Po delší době však zmíněný hrabě Ratti-Menton nechal případ přešetřit. Celní úředník mezitím již zemřel, ale jeho nástupce si vzpomněl, že tím podezřelým Židem nejspíš byl Aron Stambuli z Damašku, který roku 1840 zavraždil sluhu kapucínského pátera Tomáše a krev použil k bohoslužebným účelům. Nelze se ubránit podezření, že se v o b o u případech jednalo o totéž, tedy o křesťanskou krev, a že Aron Stambuli jí zásoboval zbožné věřící, resp. že s ní obchodoval, protože jinak by se Žid vzácně, ale nebezpečné tekutiny raději vzdal.

Tolik tedy o krvavém židovském obchodu.

13. kapitola

Odhalení konvertovaného rabína o židovských krvavých zločinech – mnich Theophitus

Bavorský zemský poslanec, farář dr. Frank, napsal brožuru s názvem „Církev a Židé“, ⁴² která měla být vysloveně obranným spisem pro Židy. Shromáždil tam zajímavý a poučný materiál, a my z této strany vítáme přiznání, že věřit na vraždění křesťanů Židy pro krev je v podstatě oprávněné. Různé, velmi pozoruhodné okolnosti mohou tuto víru jen posílit. Ano, i obhájce Židů dokonce říká: „Přiznáváme, že nějaké rituální vraždy byly ze strany Židů skutečně spáchány.“ Jinak ovšem tzv. „studie“ dr. Franka trpí nedostatkem důslednosti, který je u tak vzdělaného muže přímo zarážející. Čteme-li pasáže a citáty, jež spisovatel uvádí, pak stejným nebo spíše ještě větším právem dojdeme k opačným závěrům, než jaké jsou nám tam předkládány. A právě to katolický farář dr. Deckert svojí skvělou argumentací udělal. ⁴³ V obranném spisku dr. Frank říká,

„že mnoho Židů (?), kteří opustili židovské náboženství a vstoupili do katolické církve, bralo své dřívější souvěrce pod ochranu proti těžkému obvinění z rituální vraždy. V novější době byl mezi takovými konvertity ze židovství vážený a zbožný katedrální kazatel dr. Veith ve Vídni, který roku 1840 z kazatelny s krucifixem v ruce slavnostně přísahal, že obžaloba Židů kvůli rituální vraždě je chybná a nespravedlivá“.

Frank dále uvádí prof. Molitora, který se k prohlášení katedrálního kazatele Veitha bezpodmínečně přidal a ujišťoval, že nikdy ústně, písemně ani jiným způsobem od Židů nepostřehl nic, co by mohlo opravňovat obvinění z užívání lidské krve k nějakému religióznímu nebo obřadnému účelu; naopak prý ví, jak velmi přísně je Židům zákonem zakázáno jakékoli užívání krve.

Dáváme dr. Frankovi plně za pravdu, že klade váhu na svědectví takových Židů, kteří se obrátili na křesťanství. Jen škoda pro něj, že jeho hlavní svědek je naprosto bezcenný, protože proslulé a často citované Veithovo prohlášení je jen čirá smyšlenka. To prostě není pravda a bylo to ve „Vídeňských církevních novinách“ ⁴⁴ ještě za Veithova života na jeho osobní podnět dementováno! Dr. Deckert to nazývá hanebnou lží, s níž poprvé vyrukoval Žid Itzig ve svém „Pitavalu“, a odvolává se tam na dr. Sebastiana Brunnera jako ještě žijícího svědka, ⁴⁵ který je „nehoráznost zmíněné lži připraven písemně prokázat každému Semitovi i filosemitovi“.

Pokud jde o dalšího prožidovského svědka, profesora Molitora, na nějž se Frank odvolává, pak nás profesor Rohling stejně tak slavnostně a úspěšně, ale s mnohem větší autoritou ujišťuje o pravém opaku! Není otázkou, komu z těchto dvou věřit. Molitor vyslovil svůj názor před padesáti lety; od té doby studium i znalosti hebrejských knih výrazně pokročily. A pokud jde o znalost Talmudu a hebrejských religiózních obyčejů, sotva se najde křesťanský učenec, který by v tom předčil kanonika pražské katedrály a

⁴² V originále *Die Kirche und die Juden*; pozn. překl.

⁴³ Ve výtečném spisu *Může být katolík antisemitou?*, Dresden bei Glöb.

⁴⁴ V originále „Wiener Kirchenzeitung“; pozn. překl.

⁴⁵ Mezitím již zemřelého.

řádného profesora hebrejských starožitností na tamní univerzitě, dr. theol. a phil. Augusta Rohlinga. Na tom nic nezmění ani záplava neuvěřitelně špinavých pomluv a urážek, vrhaných prožidovskou stranou na velice zasloužilého a neohroženého bojovníka proti zhoubnému působení Židovstva. Profesor Rohling v několika odborných spisech prokázal skutečnost krvavého obyčeje u Židů. Připomeňme si třeba jeho výše citovaný dopis soudnímu dvoru v Kleve ohledně xantenského procesu, který končí slovy: „... před Věčným soudcem nemohu jinak a prohlašuji, že obvinění (Židů) z vraždy pro krev jsou oprávněná!“ Upřímný, ale mylný Molitorův názor nelze proti tomu brát vážněji v úvahu.

I když tedy Frank ani svědectvími konvertovaných Židů proti pravdivosti obvinění z krvavých vražd vůbec nic nedokazuje, přesto je mu třeba dát za pravdu, že se obecně právě na tato svědectví klade velká váha. Je totiž zřejmé, že jmenovitě obrácení Židé – a zvláště byli-li to rabíni – nám mohou dát nejlepší informace o zvycích a obyčejích svých dřívějších souvěrců. Samozřejmě požadujeme, aby byli slyšeni i ti obrácení Židé, kteří nám potvrzují, že jejich souvěrci přece jen požívají lidskou krev s pověřčivým záměrem. Zavrhnout jejich svědectví by bylo jednostranné, nedůsledné, slovem nesmyslné. – Proč by měla být bez dalšího považována za nevěrohodná? A proč by měli své bratry neprávem pomlouvat? K ničemu takovému zde není naprosto žádný důvod. Naopak je známo, jak ke křesťanství obrácení Židé se svým kmenem nadále velice sympatizují a s jakým zápalem se dál snaží hájit proti obviněním své dřívější společnosti ve víře.

Připusťme, že ten nebo onen upřímně konvertovaný a důvěryhodný Žid ujišťuje, že krvavá obvinění jeho dřívějších souvěrců jsou falešná, že jde o čistou pomluvu; přesto ani tím nelze otřást naším přesvědčením o opaku. Pouze nám totiž říkají a přísahají, že o n i sami nic nevědí o užívání křesťanské krve u Židů. Ale z toho ještě zdaleka nevyplývá, že takový mrav vůbec neexistuje! – Ten je totiž ze samotné povahy, jak si později ještě podrobněji ukážeme, zahalen hlubokým tajemstvím. V mnohých krajích se ohavný obyčej dědí a předává jen v několika rodinách jako tajné učení.

Tím je vysvětleno, proč mnoho Židů skutečně o krvavém učení nic neví, a možná že i mnohý rabín naší doby do něj není zasvěcen. Podle našeho názoru zde nemáme co dělat s kultem, jenž by jako takový z a s a d n ě patřil k novožidovskému náboženství a byl by podle mínění Židů nezbytný k věčné spáse, nýbrž spíše jde o obyčej, který má vést k vyššímu stupni religiózní dokonalosti a větší jistotě spásy, na čemž participuje pouze určitý počet vyvolených a zasvěcených.⁴⁶

Nelze po nás žádat, abychom v této otázce kladli nějakou váhu na ujišťování Židů a rabínů, lpících na své víře; při vznesení hrozných výtek souvěrcům ze strany gójů by měli raději nahlédnout do své uznávané religiózní knihy, Talmudu, kde se totiž říká, že gój, tedy křesťan, má být obelháván a podváděn.

Zdaleka nejpodrobněji informuje o krvavé židovské praxi mnich Theophitus, před svým obrácením rabín v moldavském knížectví a proto zvaný rabín Moldavo; pod tímto jménem je také obvykle citován. Jako třicetiletý se stal křesťanem a přestoupil do řeckokatolické církve. Později vstoupil do kláštera a roku 1803 napsal v moldavštině (tj. rumunštině) knížku s titulem „Záhada hebrejského náboženství“. Dílo bylo přeloženo do řečtiny a arabštiny, ale jako tolik jiných, Židům nepohodlných spisů, zcela

⁴⁶ Právě z těchto kruhů se ovšem rekrutuje tajná elita a vůdčí skupina celého Židovstva; pozn. editora.

zmizelo z knižního trhu. Zachovalo se nám díky Francouzi Laurentovi, který je do své knihy „Relation historique des affaires de Syrie depuis 1840-1842“ vložil jako důležité vysvětlení k procesu v Damašku. Roku 1883 byla kniha vytištěna v Itálii a tím je znovu všeobecně dostupná.

Dejme tedy slovo obrácenému rabínovi:

„Mnozí autoři píší o Hebrejcích a jejich bludech, ale nikde nenacházím zmíněno barbarské tajemství, které Židé mají. A promluví-li přece někdo o něm, pak jen říká, že Židé křesťany vraždí a zachycují jejich krev; avšak nikde se nedozvídáme, co s krví dělají. Pouze chachamové, rabíni, otcové rodin znají toto tajemství a ústně je předávají svým synům. Se strašnými klatbami jim však hned ukládají mlčení a povinnost nikdy tajemství nevyzradit.

Mohou je však svěřit pouze jedinému ze svých synů, totiž tomu, kterého považují za nejschopnějšího; vštěpují jim, že tak později mají i oni učinit se svými syny. Nikdy nesmí být toto tajemství vyzraženo křesťanovi, dokonce ani ve chvíli nejvyššího nebezpečí. Raději se má ztratit vlastní krev a život, než něco z toho prozradit.

Já však, jenž jsem z milosti Boží přijal svatý křest, jsem byl rabínem a učitelem mezi Hebreji, poznal jsem jich mystéria a až po den svého křtu jsem je tajil, chci nyní křesťany s nimi seznámit dobrými důkazy a svědectvími. Bylo mi třináct let, když mě otec mezi čtyřma očima hluboce zasvětil do tajemství zákona. Kázal mi stále znovu a znovu o nenávisti ke křesťanům, která je Bohem přikázána, a také že je mu milé, aby se křesťané zabíjeli a jejich krev zachycovala pro krvavé obyčejy. Poté mne otec objal a pokračoval: „Můj synu, zapřísahám tě při všech sférách nebes i země, chovej vždy toto tajemství ve svém srdci, neříkej o něm nikomu ze svých bratrů či sester, ani své matce nebo budoucí manželce, slovem nikomu živoucímu a zvláště ne ženám. A budeš-li mít jednou jako já jedenáct synů, nesděl tajemství všem, nýbrž pouze jedinému, kterého budeš považovat za nejchytřejšího a ze všech nejschopnějšího uchovat naše tajemství tak, jako to dělám teď já s tebou. Musíš také dbát na to, zda takový syn je věrný a horlivý ve víře.“ Na závěr mi otec ještě řekl: „Necht' země odmítne přijmout tvé mrtvé tělo, ať tě raději vyvrhne ze svého klína, můj synu, jestli někdy naše krvavé tajemství vyzradíš, lhostejno v jakém čase nebo za jakkoli hroživých okolností. Smíš ho sdělit pouze jednomu jedinému synovi tak, jako ti je říkám já. A to všechno platí i pro případ, že bys ses stal křesťanem nebo že bys se k prozrazení cítil být zavázán ve vlastním zájmu či z nějakého jiného důvodu. Střež se svému otci kdy říci, že jsi vyzradil Boží tajemství, které jsem ti dnes sdělil. Moje kletba by v tu chvíli padla na tvou hlavu, pronásledovala by tě po celý život až do smrti, a to i na věčnost.“

Teď však se mi dostalo jiného otce v našem Pánu Ježíši Kristu, i jiné matky v katolické Církvi, a chci hlasitě zvěstovat pravdu podle slov moudrého Siracha: „Bojuj až do smrti za spravedlnost.“

Rabín Moldavo sám říká, že za odhalení tajemství je jeho život v nebezpečí, ale že pevně důvěřuje v Krista, a končí slovy:

„Mojí nadějí je Věčný Otec, mým útočištěm věčný Syn, mojí silou je věčný Duch, buď čest a chvála Nejsvětější Trojici.“

Kdo již ví, jak židovská mysl odedávna a většinou i dnes pevně lpí na religiózních i pověřivých myšlenkách, a jaký strach mají Židé zvláště z klatby, ten také pochopí, že za takových ochranných opatření může být krvavé tajemství uchováváno. Něco podobného najdeme rovněž u některých starokřesťanských sekt, které své zčásti hanebné obyčeje halily do takového tajemství, že o nich dodnes nemáme jasno. Dále si připomeňme různé tajemné kulty zednářstva. – S Moldavovými sděleními o tajném předávání krvavého obyčeje se až překvapivě shoduje Angelova výpověď v trientském procesu, který podle papežských dokumentů prohlásil:

„Starší a přední Židé to mezi sebou uchovávali jako tajemství, jež si sdělují výhradně navzájem, takže přechází z otce na syna (ex successione).“

Jsou případy, kdy Židé raději obětovali svůj život, než aby přiznali vraždu křesťana, z níž byli usvědčeni, jako např. rabín Rafael Levy. A z takové věrnosti i všemožných omezení, na něž je sdělení tajemství vázáno, již samo sebou vyplývá, že se mnoha Židům po celý život o něm nedostalo buď žádné, nebo jen nejisté vědomosti. Jsme rovněž přesvědčeni, že i v mnoha židovských rodinách vymizela přesná znalost krvavého obyčeje, tedy v rodinách, které zasvěcenci již nemohou považovat za „věrné a horlivé ve víře“. Mezi Židy jsou jistě i tací, kterým je ohavností pouhá myšlenka na tak hroznou pověru. Že však kromě toho mezi ortodoxními znalost a praktikování krvavého obyčeje ještě trvají, že Židé i dnes rituálně porážejí křesťanské děti, o tom již nemůže pochybovat žádný nezaufatý znalec příslušných skutečností a písemných dokladů. – I kdybychom odhlédli od všeho ostatního, pak pouhé procesní spisy z Damašku k tomu podávají dokonalý důkaz. Vzdor všem preventivním opatřením i klatbám rabínů mnoho Židů krvavé tajemství podrobně prozradilo, zvláště když jim šlo o život.

14. kapitola

Proč Židé dychtí po křesťanské krvi?

I. Z nenávisti ke křesťanům – II. Z pověřivosti

I.

„I když Žid,“ říká rabín Moldavo, „v nějakém spisu občas naznačí barbarské tajemství, přesto nikde nenacházím sdělení, co Židé s krví dělají.“ A právě na otázku, z jakého důvodu vlastně Židé zabíjejí křesťany, nám bývalý rabín dává jasnou a podrobnou odpověď. „Já, který jsem sám byl chachamem a rabínem, tedy učitelem a znám všechna tajemství Židů, která jsem dříve držel v přísné tajnosti, když jsem ještě byl mistrem (v Izraeli)“ píše ve své výše zmíněné knize, „chci je teď k prospěchu křesťanů odhalit s příslušnými důkazy poté, co jsem se milostí Boží křtem odřekl židovské lstivosti.“

Prvním důvodem, proč Židé užívají křesťanskou krev, je nenávist ke křesťanům. V ní vychovávají své potomstvo a její jed mu vštěpují již od dětství. Židé skutečně věří, že nenávist ke křesťanům je jim přikázána Bohem a že je mu zabíjení křesťanů příjemné. Zvláštním způsobem tedy naplňují slova božského Spasitele o pravdě: „Kdo vás zabíjí, věří, že koná Bohu milou službu.“

Moldavo pak dále podrobně mluví o nenávisti ke křesťanům, která se Židům stala druhou přirozeností. Na jedné straně jsme přesvědčeni, že ne každý Žid je naplněn takovou nenávistí, jak ji Moldavo líčí, že máme také upřímné, přátelsky a čestně smýšlející Židy (ponechme stranou, kolik procent z celého Židovstva představují). Na druhé straně je však samozřejmé a jisté jako matematický vzorec, že planoucí nenávist ke křesťanům je prastarým dědictvím židovského národa, že i nyní ještě existuje a bude dál trvat. Talmud ji káže ve všech možných variacích a dělá z ní přímo povinnost, a ani v současné době neschází výroky a důkazy, že smýšlení Židů zůstalo obecně stejné. To je třeba mít stále před očima, máme-li správně pochopit Moldavova sdělení o židovské nenávisti ke křesťanům. Co nám říká, je ovšem tvrdé; ale jako bývalý rabín může o tom mluvit nejlépe. Upozorňuje nás na výrok rabína Salomo: „I tomu nejmenšímu hadovi je třeba rozdrtit hlavu.“ – Z toho vyplývá, že je třeba zabít křesťany, a to i ty nejlepší, protože jsou všichni hady. A proto existuje zákon, že každý Žid musí během svého života zabít jednoho křesťana, chce-li dosáhnout věčné spásy. Zde máme zjevně co dělat s výplodem nejhoršího fanatismu jednotlivého rabína; je jen sotva myslitelné, že by Židé měli takový všeobecně platný zákon.⁴⁷ – Čteme-li však předpisy Talmudu, je lehce představitelné, že fanatické hlavy snadno k takové zvrátnosti dojdou.

Moldavo dále říká: „Židé se mohou navenek chovat ke křesťanům přátelsky, v hloubi srdce však k nim musejí chovat divokou nenávist a ten nejhlubší odpor. K potvrzení tak bezbožné zásady falšují i Písmo svaté, aby to vyhovovalo jejich zvráceným představám. – Tak např. k pasáži knihy Exodus: ‚Nebudeš jísti maso, z něhož žrala divá zvíř, nýbrž je předhodiš psům‘ má bezbožný chacham Salomo následující vysvětlení: ‚Bůh ústy Mojžíše přikázal takové maso prodávat křesťanům, neboť Mojžíš tam, kde mluví o psech, zlořečí křesťanům, aby bylo zřejmé, že psi jsou lepší rasa nežli křesťané.‘“

Moldavo nám také ze své dřívější praxe rabína sděluje mnoho řečnických obrátů a frází, jimiž Židé projevují svou nenávist a opovržení ke křesťanům, a které jsou zčásti známy i z jiných pramenů, takže tím spíše můžeme jeho slovům věřit. Náš konvertita píše:

„Naše (křesťanské) kostely jsou jimi nazývány nečistými místy; rabíni jim říkají stoky a prasečí chlívky. Křesťané jsou dále nazýváni rouhačskými modláři, křesťanští chlapci ohavnými červy a křesťanské dívky pijavicemi. Židé říkají, že křesťanští kněží obětují modlám jen bezcenné dary. Když křesťané slaví Vánoce a Tři krále, neotvírají Židé po celou tu dobu své knihy, celou noc hrají v synagoze karty a rouhají se při tom Kristu, jeho sv. Matce, světcům i křesťanům; oběma těmito nocím říkají ‚noci zaslepených‘. A skutečně jsou to noci temnosti a zaslepení, ale pro ty, kdo své oči zavírají před pravým světlem! Rouhání, kterých se v tom čase v synagogách dopouštějí, jsou opravdu hrozná. Nemohu je zde napsat, abych jimi nepošpinil tyto stránky; děsí mě již pouhé pomyšlení na ně a nemohu nic jiného, než prosit Boha o odpuštění.“

Mohlo by se nám třeba namítat, že u nás v Německu přece Židé o vánoční a tříkrálové noci karty ve své synagoze nehrají. Religiózní obyčeje Židů jsou však nesmírně

⁴⁷ Přesto je v Talmudu, svaté a závazné knize Židovstva zásada, že „slovo rabína je slovem Božím“; pozn. editora.

rozdílné nejen podle zemí a krajů, nýbrž se liší i v jednotlivých městech. Do religiózních praktik Židů se vloudil hotový chaos pověr. Svévole a nezkrotná fantazie „neomylných“ rabínů v té věci dokázala neuvěřitelné věci. A čím více se jde na jih, čím nižší je stupeň kultury právě daného lidu, v němž Židé žijí, tím horší jsou i jejich obyčeje, a když nám exrabín z Moldavie líčí tak svérázné věci, není v tom nic nevěrohodného. Ještě si připomeneme obyčej, který se nachází i zde na severu. Když je někdo pohřbíváný, dává se mu do rakve několik kamenů a truchlící pozůstalí pak střídavě mumlají modlitbu, v níž se mj. říká: „Potká-li tě Ježíš z Nazaretu“, odpověď: „Kamenuj jej!“; „Potká-li tě Maria“, odpověď: „Kamenuj ji!“, atd. Ve městech snad již bylo od takového obyčeje upuštěno, ale nelze posuzovat celé Židovstvo podle několika od víry odpadlých městských Židů, zvláště když se ostentativně počítají k tzv. osvíceným. Nic by nebylo chybnější než právě to.⁴⁸

Poslyšme dále, co nám exrabín Moldavo říká o nenávisti vůči křesťanům, která je skutečně podstatnou součástí novožidovské mravouky a podněcuje Židy ke krvavým zločinům.

„Židé učí své děti takovým klatbám a proklínáním (křesťanů a jejich obyčejů) již od malička. Do jisté míry je nasávají již s mateřským mlékem. Lze přímo říci, že slabikářem židovských dětí je kniha rouhání proti Kristu, jeho svaté Matce i křesťanům obecně. Jdou-li Židé kolem kostela nebo jej pouze zdáli vidí, jsou povinni říkat: ‚Prokleto budiž toto nečisté sídlo nečistých, ohavné obydlí ohavných.‘ Talmud pro takový případ předpisuje, že kdyby Žid z roztržitosti zapomněl zmíněnou kletbu vyslovit a později by si na ni vzpomněl, musí se vrátit a napravit to, pokud již není vzdálen víc než deset kroků; je-li již od kostela dál, může kletbu vyslovit, aniž by se vrátil. – Potká-li Žid křesťanský pohřební průvod, musí říci: ‚To je jeden, kéž jsou to zítra dva.‘ – Slovem, nenávist ke křesťanům zavádí Židy až k víře, že jenom oni tvoří lidské pokolení a ti druzí že nejsou lidmi.

Prosím ty, kdo moji knihu čtou, aby si nemysleli, že to píši ze zloby a rozhořčení proti svému národu. Dělam to naopak z lásky k našemu Pánu Ježíši Kristu, jenž se ve svém nesmírném milosrdenství dotkl mého srdce, svou milostí osvětlil můj rozum a dal mi sílu odřeknout se židovské proradnosti; každým dnem volám ke svému božskému Spasiteli slovy proroka Jeremiáše: ‚Kdo poskytne mé hlavě vodu a očím vláhu slzí, abych mohl oplakat hříchy svého lidu?‘ Národ, kdysi tak milovaný Pánem, požehnaný milostí i svatostí a povýšený k svrchovanosti, nyní rozptýlen bloudí a je vzdor tomu zatvrzelý, umíněný a propadlý hroznému korupci. Žid je skutečně zkorumpovaný, zarputilý, potměšilý a záludný. A vskutku, když k němu zavítá křesťan, Žid jej přijme velmi zdvořile a přátelsky. Jakmile však (křesťan) jeho dům opustí, je Žid přísně zavázán říci: ‚Na hlavu tohoto křesťana, na jeho dům i rodinu nechť přijdou všechny nemoci, neštěstí a strážně, které pro mou rodinu jsou nebo budou určeny.‘

Na závěr bych chtěl ještě ukázat a vysvětlit, proč o takových věcech mluvím. Sledují tím dvojí záměr: 1) Aby sami Židé, je-li jim v s e m i křesťany vytýkána lstivost, činili pokání namísto setrvávání ve zlu, aby se odřekli bludů a obrátili se

⁴⁸ O tom se může každý snadno sám přesvědčit návštěvou libovolného židovského hřbitova. Pozůstalí tam na hroby svých blízkých nebo obecně pro Židovstvo významných osob dávají hrst kamínků; samozřejmě s nepravdivým „vysvětlením“ obyčeje Nežidům; pozn. editora.

na křesťanskou víru; tím dostaneme vyznavače Ježíše Krista na cestu spásy, kterou jsem se vydal i já. 2) Když sami křesťané vidí bedný stav Židů, jejich pomýlenost a hrozící jim soud Boží spravedlnosti, neměli by se tím jen pohoršovat, ale být také Bohu vděční, že je ochránil zatvrzelosti v hříchu, že nejsou jako Židé.“

Moldavova slova o předepsané nenávisti Židů ke křesťanům neříkají znalci Talmudu nic nového. Jejich význam spočívá v tom, že nám již známé bývalý mistr Izraele tak podrobně a otevřeně potvrzuje. Jeho výpovědi také nejsou nijak zarážející; prostě nám ukazují, jak se učení Talmudu uvádí do praxe.

Dále si ještě podrobněji řekneme, že nenávistné a krvežíznivé učení Talmudu tvoří základ krvavých židovských obyčejů. A že je řečená nenávist skutečně tou hlavní silou, pohánějící k vraždění křesťanů, se nechá prokázat z dlouhé řady spáchaných židovských zločinů. Stačí si jen připomenout, jak Židé při mučení malého Šimona z Trientu prozpěvovali: „Tak jsme to udělali s Ježíšem, Bohočlověkem; nechť tak dopadnou všichni naši nepřátelé,“ a v pozdějším procesu Žid Vitale vypověděl, že chlapce probodali jehlami a roztáhli mu paže na připomínku ukřižování Ježíše. A když byl Vitale dotázán, co tím myslel, odpověděl, že tak učinili z opovržení a výsměchu Ježíši, Bohu křesťanů. Židé rovněž každoročně (v tomto smyslu, tedy z nenávisti) obnovují památku Kristova utrpení přidáváním krve křesťanského chlapce do macesů.

II.

Druhý důvod, proč jsou Židé tak dychtiví křesťanské krve, spočívá v jejím užívání k p o v ě ř č i v ý m účelům. Bývalý rabín Moldavo mluví o tomto bodu jen stručně, ale tím podrobněji o motivu obyčeje židovského užívání krve k údajné spáse duše. Dáváme mu slovo:

„Druhý motiv pro užívání krve je v pověře Židů. Oddávají se magii a kabbale, čarodějnictví a všemožným pověřčivým obyčejům i d'ábelským praktikám, při nichž užívají křesťanskou krev. Lze v tom vidět Boží prokletí, jemuž židovský národ propadl a byl zavržen pro zatvrzelost srdce, s níž odmítá Krista, našeho Pána, popírá Jež a nechce uznat za Mesiáše. Řečené prokletí ohlásil Bůh již v knize Deuteronomium slovy: ‚Pán tě raní egyptskými vředy, svrabem a prašivinou, které nebudeš moci vyléčit... Pán tě raní... až po temeno zlými vředy, které nebudeš moci vyléčit...‘ (verše 27 a 35 v 28. kapitole citované knihy). Choroby a prokletí na židovský národ skutečně dopadly. Když hanební chachamové takové nemocné navštíví a podávají jim lék, pokropí je křesťanskou krví a tím je chtějí vyléčit. Kromě toho na Židech spočívá ještě jiné prokletí, které jejich předci v přítomnosti Piláta na sebe samé přivolali: ‚Jeho krev na nás a na naše děti!‘ Jak těžce na nich spočívá sebeprokletí! Nešťastný národ!“

Tolik bývalý rabín, jenž stejně výmluvně dává najevo jak nadšení pro nalezenou křesťanskou pravdu, tak i hořkou lítost nad zaslepením a zchátralostí svého národa. – Jako zvláště výstižná nám připadá jeho poslední poznámka, že pověřčivá a divoká touha jeho bývalých souvěrců po křesťanské krvi, která jim (obzvlášť ve středověku) tak často vynesla tvrdé pronásledování i smrt, je právě důsledkem a trestem za osudové přání, aby Kristova krev padla na ně a na jejich děti! A jako tehdy prolití Kristovy krve považovali za štěstí a dychtivě se ho domáhali, zatímco se jim stalo vinou a zkázou, stejně tak i nyní stále ještě baží po křesťanské krvi v pošetilé víře, že jim slouží

k prospěchu těla i duše, ale ve skutečnosti z nich dělá zločince a jen tím hlouběji je strhává do zkázy.

Stejně tak jako obecně spočívá pověra v tom, že se jistým věcem přiznává mimořádná, nadpřirozená moc, připisují i rabíni křesťanské krvi tajemnou sílu, jmenovitě že může sloužit jako lék při určitých chorobách. Jiný konvertovaný Žid, Samuel Friedrich Brentz, nám ve své knize „Svlečená kůže židovského hada“⁴⁹ uvádí velmi zajímavý příklad takové pověřivé praxe. Píše tam:

„Když Židovka nemůže při porodu vydržet velkou bolest, rabín nebo jiný vynikající člen obce vezme kus čistého pergamenu, odřízne z něj tři lístky a popíše je. Jeden jí vloží do úst, druhý na hlavu a třetí na pravou ruku; hned poté žena snadno porodí. Ale jakým inkoustem se na zmíněné lístky píše? To se pečlivě tají. Já však vím z naprosto věrohodného a absolutně spolehlivého pramene, že Židé občas kupují nebo kradou křesťanské děti a pak jim odebírají krev, a tou se také na lístky píše. A jak také s jistotou vím, nepovažují to za hřích.“

A přestože sám Eisenmenger nepovažuje toto svědectví za absolutně spolehlivé, máme je podle všeho pozoruhodně potvrzené z novější doby výše zmíněným případem ve Vratislavi z roku 1888, kde nastávající rabín vlákal do svého domu sedmiletého chlapce, způsobil mu několik řezných ran a pak krev pečlivě zachytil na savý papír. Podle vlastního přiznání se tím snažil zbavit hříchů a poté, co se převzetím jeho hříchů stala chlapcova krev rovněž hříšnou, zahrabal ji na hřbitově, protože nesměla zůstat v blízkosti lidí.

Antonius Bonfinius ve svém díle „Uherská soudní kronika“⁵⁰ kde píše o zavraždění chlapce Židy, uvádí čtyři důvody, které je podněcují k takové hanebnosti a mají své kořeny především v pověřivém přesvědčení o léčivé síle křesťanské krve:

„Za prvé (Židé) věří, že křesťanská krev, užitá při obřízce, může zastavit krvácení. Za druhé soudí, že do jídla přidaná a požitá krev vyvolává velkou vzájemnou lásku (asi jako nápoje lásky, které v dřívějších stoletích hrály tak velkou roli). Za třetí pak říkají, že podle vlastních zkušeností židovských mužů i žen, trpících krvácením, byli vyléčeni vypitím křesťanské krve. A konečně za čtvrté je podle nich křesťanská krev bohuľibou obětí.“

Posledně řečené je vyšší, religiözní motiv, o němž bude řeč v následující kapitole.

15. kapitola

Křesťanská krev jako židovská svátostina

III.

Jestliže jsme již výše viděli, že se křesťanská krev užívá jako kouzelný lék na různé nemoci, za nápoj lásky atd., pak to bylo pouze její p o d r u ž n é využití. Hlavní a nejvyšší důvod, proč si mnoho ortodoxních Židů křesťanské krve cení tak vysoko, že na

⁴⁹ V originále *Abgestreifter jüdischer Schlangenbalg*; pozn. překl.

⁵⁰ V originále *Fasti hungarici*; pozn. překl.

její získání obětují i majetek a riskují život, je z jejich hlediska *religiózní*. Domnívají se tím konat akt nejvyšší zbožnosti, jímž se jejich duše očišťuje, jenž je bohubíby a je samé může uchránit před věčným zatracením. Nám již dobře známý rabín Moldavo o tom podává nejpřesnější informace. Dodejme hned také, že podle jeho vlastní dřívější praxe se užívá při *šesti* příležitostech s předepsanými slavnostními obřady, a to při sňatku, obřízce, úmrtí ortodoxního Žida, při Dni pokání, při svátku Pesah (v mace-sech a víně) a konečně během svátku Purim.

Moldavo to zpočátku popisuje jen všeobecně, a pak pokračuje:

„... Když jsme si osvětlili třetí důvod, proč Židé zabíjejí křesťany a shromažďují a užívají jejich krev, můžeme přejít k hlavní a rozhodující myšlence, již cho-vají především chachamové neboli rabíni, že totiž Ježíš Kristus, syn Marie z Na-zaretu, kterého jejich otcové odsoudili na kříž, by přece jen mohl být ten skutečný Mesiáš, tak dlouho toužebně očekávaný patriarchy a proroky... Svůj názor totiž čerpají ze slov proroka Jeremiáše: „... Děste se nad tím, nebesa, ustrňte nesmírnou hrůzou, praví Hospodin, dvojí zlo spáchal můj lid: Opustili mne, zdroj živých vod, a vytesali si cisterny rozpukané, jež vodu neudrží“ (2,12-13). – Toto proroctví je rabínům dobře známé. Velekněží Annáš a Kaifáš je znali rovněž; dobře věděli, že Kristus, kterého odsoudili k smrti záchranou Barabáše, je skutečný Mesiáš. A bezbožní rabíni stejně tak dobře znají smysl oné pasáže Pisma, avšak ve své hrdosti a zatvrdlosti srdce nechtějí v Krista uvěřit. Proto si vymysleli nová přikázání, podle nichž se chtějí spasit krví křesťanů.“

A opravdu, věřícímu Židovi, který lpí na Starém zákonu s jeho proroky, se musí přímo vtírat myšlenka, že Ježíš Kristus je tím zvěstovaným Mesiášem. Odkazujeme v té věci např. na učení o čase příchodu Mesiáše u proroků Daniela a Agea. V jeho důsledku ve století kolem Kristova narození zavládlo horečné očekávání nadcházejícího Spasitele. Je samozřejmé, že se toho snažili využít ambiciózní podvodníci; v té době se postupně vynořilo nejméně třicet mesiášů a získali si početné stoupence, kdežto předtím nikoho nenapadlo prohlásit se za mesiáše, a také ne ani dlouho později. Připomeňme si ještě, že v té době byla židovská říše navždy zničena, národ rozehnán a rozptýlen do všech částí světa, chrám ležel v troskách, že celý tisíciletý kult navždy ustal a uvažme k tomu ještě mocný Kristův vliv na světové dějiny, jímž začala nová éra nejen pro Židovstvo, nýbrž i pro pohanstvo. – A pomyslíme-li navíc, jak svět přemáhající síla křesťanství působí po staletí i dnes ve všech částech světa, pak pochopíme, že mnozí Bible znalí a myslící Židé byli a jsou po všechny časy silně trýzněni pochybností, že by Ježíš Nazaretský přece jen mohl být Mesiášem. Pak jim ovšem hrozí věčné zatracení. Rabíni se takových pochybností svých věřících obávali natolik, že jim v prvních křesťanských stoletích zakazovali třeba jen diskutovat s křesťany o čase příchodu Mesiáše. Snažili se v duších svých poddaných vyhloubit nepřekročitelnou propast mezi křesťanstvím a židovstvím, a to především plamennou nenávistí a opovržením, kterou svým věřícím systematicky vštěpovali vůči všemu křesťanskému. Když však na jedné straně během staletí pořád víc mizela naděje na příchod mesiáše, a na druhé straně se Ježíš Nazaretský stále mocněji projevoval jako obroditel národů, jako jediný skutečný Spasitel v celých světových dějinách, sílilo právě u vírou nejhorlivějších a nejlepších Židů pokušení, aby i oni u Něj hledali svou spásu. Rabíni ve snaze zabránit masovému přestupu na křesťanství a tím zániku vlastní moci i postavení přišli na beznadějně zoufalou myšlenku, vytvořit svým po spáse toužícím věřícím nějakým způsobem účast na

Kristu, aby již necítili potřebu přestoupit ze židovství na křesťanství. A jako prostředek k tomu si vymysleli požívání křesťanské krve, a to na jistý způsob svátostiny.

Nesporně šílená a rozporná myšlenka! Kdo však ví, jaké množství šílených teorií a protimluvů rabíni Židům předkládají v „uznávaném religiózním zdroji“, ⁵¹ nebude se sebe méně divit ani opovázlivosti takové ideje.

Jak se rabíni snaží nějak uspořádat své podivné učení o křesťanské krvi, o tom ať nejdříve promluví *Civiltà Cattolica*, jezuity vydávaný časopis uznávaného vědeckého významu, který přinesl řadu výstižných a velice pozoruhodných studií o novožidovském náboženství. Článek, podle nějž zde citujeme, se týká procesu v Trientu a s absolutní jistotou z něj vyplývá, že Židé chlapce zavraždili kvůli krvi na oslavu svátku Pesah. Židé se tehdy shodně vyjádřili v tom smyslu, že křesťanskou krev potřebují ke spáse svých duší. *Civiltà Cattolica* píše takto:

„Přirozeně se tušilo, že by jim krev mohla být k něčemu užitečná. Ale že by Židům měla sloužit ke spáse jejich duší, *saluti animarum ipsorum Judaeorum*, na takovou myšlenku by žádný křesťan jistě nepřišel. A opravdu je také mimořádně těžké vmyslet se do takové židovské představy. Užívání krve v jídlech, nápojích nebo při obřízce má být spásou pro židovskou duši! Jakže? Není snad v očích Židů křesťanská krev něčím mimořádně ohavným? A není křesťanství podle jejich názoru náboženství ještě horší než modlářství a mohamedánství? Jak potom může krev, a to jmenovitě křesťanská krev, nějak pomáhat spáse jejich duší? Jak je možné, aby ji považovali za tak léčivou, že pro její získání po staletí všude vystavovali největšímu nebezpečí své majetky i životy jenom proto, aby jí mohli jíst v chlebě, pít ve víně či užívat při obřízce?

Abychom na tuto otázku mohli dát co možná přesnou odpověď, musíme mít na paměti především známou kletbu: „Jeho krev na nás a na naše děti.“ Tato slova se naplňují na bloudícím, nevěřícím lidu a budou se naplňovat až do konce času v tom smyslu, že na něm totiž spočívá Boží prokletí. Nikdo však dosud nepomyslel na to, že je talmudisté naplňují ještě v jiném smyslu, a sice o Velikonocích a při obřízce.

Ortodoxní Židé užívají při obřízce křesťanskou krev jako tisící lék na rány, jak sami tvrdí – ve skutečnosti je to však převážně spirituální, duchovní lék. Vždyť kdyby to byl pouze materiální lék, proč by se stejně tak dobře nemohla k tomu brát krev nekřesťana? Tím se snadno dojde k myšlence o vážných pochybách Židů, zda se Mesiáš přece jen již nezjevil. V této tísní si talmudisté z Babylonu vzpomněli na tradici pravé, svaté synagogy (předkřesťanské), a aby zajistili věčnou spásu svým souvěrcům prostřednictvím krve božského Spasitele, vymysleli pro Velikonoce a obřízku krvavý obřad, užívání křesťanské krve.

Až do naší doby, ale spolehlivě přinejmenším do 15. století Židé podle Samuelova vysvětlení v Trientu učili, že krev z křesťanského chlapce je prospěšná k spáse židovské duše. A protože je krev tak užitečná, musí být odebrána dítěti mladšímu sedmi let, tj. nevinnému dítěti mužského pohlaví, neboť podle starohebrejské tradice musel být také Spasitel nevinný a mužského pohlaví.⁵²

⁵¹ Tak před několika lety nazvali Talmud oficiální představitelé „německých“ rabínů v Berlíně!

⁵² Tyto podmínky se však často zdaleka nedodržovaly, protože mnohdy bylo těžké nebo přímo nemožné je splnit. Spokojovali se tedy prostě i křesťanskou krví starších osob, obzvláště ženských, jak

Stručně řečeno, hlavním účelem, který Židé sledují při svém krvavém rituálu, není opovržení a nenávist ke Kristu, jeho utrpení a křesťanskému náboženství, nýbrž spása vlastní duše, které chtějí dosáhnout užíváním křesťanské krve o Velikonocích a při obřizce. Duchovní léčivá síla vzniká druhem a způsobem odebrání krve; takové je přinejmenším učení kabbaly a Talmudu. V praxi babylónské země byl předpis, že se musela krev dítěti odebrat až poté, co bylo upraveno do pozice, v níž také zemřel Kristus (tj. s roztaženými pažemi, ve formě kříže). Teprve v důsledku této okolnosti, ne samotným rituálem, se došlo k proceduře opovrhování a vysmívání se Ježíši.

Židé ostatně mají sami od sebe sklony k pohrdání Kristem. Avšak pobízet je k němu není hlavním účelem jejich krvavého rituálu. Kdyby tomu tak bylo, pak by přece nemělo smysl dávat přednost krvi dítěte před dospělým, a dále je zde skutečnost, že se užívá speciálně o Velikonocích a obřizce, ne však při každé libovolné příležitosti. Jakýkoli věk oběti, každá doba a možnost by byly vhodné ke krvavému rituálu, pokud by jeho hlavním účelem bylo opovrhování a urážení Krista a křesťanství namísto spásy židovských duší. A konečně kdyby zesměšňování Kristova utrpení bylo účelem krvavého obřadu, proč by Židé krev oběti tak pečlivě uchovávali a prodávali za velké peníze, místo aby ji prostě vyhodili „na výsměch a důkaz opovržení“? Je tedy jasné, že velikonoční a obřizkový krvavý rituál Židů je všeobecným zákonem, jímž je svědomí všech Židů zavázáno užívat krev křesťanského dítěte a zachránit tím svou duši, a pak ovšem až v druhé řadě obřadu využít k opovrhování Kristem a křesťanským náboženstvím“

Tolik časopis „Civiltà Cattolica“. V zásadě můžeme s jeho vývody plně souhlasit, jenom ne tam, kde říká, že krvavý rituál je „všeobecný“ zákon, zavazující ve svědomí „všechny“ Židy. K nám tomu chybí přinejmenším nepochybný důkaz. Je sice pravda, že zvláště ve středověku byly vraždy křesťanů a užívání jejich krve mezi Židy v Orientě i na Západě, v Německu, Itálii a dalších zemích tak nesmírně rozšířené, až to budí dojem, že byl tehdy praktikován všemi Židy. Pokud se však mluví o všeobecném, všechny zavazujícím zákonu, pak by přísně vzato musel být prokazatelný ze židovských spisů; tam se však v takové podobě nenachází.

„Civiltà Cattolica“ ve svých závěrech uvádí ještě jeden rozpor. Říká totiž, že na jedné straně se Židé při zabíjení oběti vysmívají Kristu, a na druhé straně že užitím krve chtějí na Něm mít jistou účast. Že by se dvě tak zásadně si odporující myšlenky mohly vyskytovat v jedné a téže židovské hlavě, je prostě skutečnost, potvrzená historií, a to jmenovitě výpověďmi Židů v Trientu a Damašku. Jediné vysvětlení to má v kletbě zaslíbení, jímž bylo tak často kdysi vyvolenému národu pohroženo a jemuž i osudově propadl: „Budete vidět a neuvidíte, budete slyšet a neuslyšíte.“

Myšlenkový pochod Židů při této religiózní praktice pro nás nadále zůstává záhadný. Zvláště není jasné, jak se má požitím krve křesťanských dětí dosáhnout účastenství na Kristu; ani tím se „Civiltà Cattolica“ hlouběji nezabývá. Pokusíme se zde jít alespoň trochu více na podstatu věci. Krev oběti hrála ve starozákonních obřadních zákonech velkou roli a byla užívána při nejrozličnějších příležitostech. Nechalo by se o tom uvést množství příslušných pasáží. Bude však jednodušší vyslechnout si svatého Pavla, který v listu svým bývalým souvěrcům, Židům, zdůrazňuje význam krve v iz-

ukazují početné případy v dějinách. Rovněž tak však historie ukazuje, že se podle možností vždy dávala přednost zabíjení malých chlapců.

raelitském kultu tak lakonicky a ostře, jak asi nikde jinde. Svatý Pavel nás může velmi dobře poučit; byl přece sám „zákoníkem“ a před obrácením i horlivým stoupencem starožidovské víry, která se zvrhla v tak divoký fanatismus, že proti učedníkům Pána „sopčila pomstychtivostí a krvelačností“, jak ukazují Skutky apoštolské. V jejich 9. kapitole (verš 16-22) apoštol píše: „Když Mojžíš předložil lidu všechna přikázání zákona, vzal krev býka a kozla s vodou, purpurem a yzopem, a postříkal jím knihu i všechen lid, a pravil: ‚Toto je krev smlouvy, kterou s vámi Bůh uzavřel‘. Také stan i všechny nádoby k bohoslužbě postříkal rovněž krví. A krví se všechno očistilo podle zákona a **bez prolití krve není odpuštění**.“

Prolití krve je tedy výrazem viny a jejího usmíření, a má ve Starém zákonu přinejmenším symbolický a zvláště pak ohledně všechny hříchy na sebe beroucího Mesiáše i smiřující a očišťující sílu. Kdo hřeší, přináší smírnou oběť, třeba beránka; kněz symbolicky přejímá od kajícího hříchy a klade je na hlavu zvířete, jež je potom poraženo a jeho krev prolita.

Kde však je smírná krev postkřesťanských Židů? – Naprosto jim chybí. Již nemají chrám, kněžstvo ani oběti. Nikdo neskrápí oltář o smilování prosící obětní krví. Avšak bez „prolití krve není odpuštění“ říká sv. Pavel výslovně, mluvíc ze židovského nazírání.

A přesto je první a nejsilnější potřebou po spáse toužící duše smazání hříchu, od něhož se nemůže volně cítit žádný člověk, chce-li být upřímný. Tato potřeba je i u izraelitů po Kristu stejně tak živá jako před ním; touží po účinném prostředku k smazání hříchu, po náhradě za starou krvavou smírnou oběť. Věčná, nesmírná a světová oběť byla také na vršku u Jeruzaléma krvavě přinesena zabitím našeho Pána Krista a prolitím Jeho krve.

Jestliže tedy Židé, jak nám sděluje rabín Moldavo, chovají potají obavu, že by Kristus přece jen mohl být jejich Mesiášem, pak by se také museli snažit participovat na Jeho krvi. Znali velmi dobře knihy a názory Nového zákona, ale především Listy svého bývalého zákoníka Pavla. Ten v nich na mnoha místech podrobně prokazuje, že všichni křesťané jsou součástí duchovního těla, jehož je Kristus hlavou, a že toto tělo je živeno Kristovým tělem v eucharistii. „... jestli však Kristus nevstal z mrtvých, plná jest víra vaše, neboť jste dosud v hříších svých.“⁵³ Podle slov samotného Pána jím proudí životní síla hlavou i údy jako vinným kmenem a odnožemi. Když tedy, řekli si staří rabíni, nemůžeme být účastni samotné smírné krve Kristovy, sáhneme alespoň po údu jeho těla, po křesťanovi, odebereme mu krev a tím se nám dostane podílu i na Kristu, na samotné hlavě. Takto považují Židé křesťanskou krev za posvátný kultovní předmět, jímž se jejich duše účastní odpuštění hříchů a milosti; nahlízejí na ni jako na svátost, jak výslovně říká exrabín Moldavo, nebo jako na svátostinu, jak bychom raději řekli my.

Nechybí případy, kdy se Židé spokojili odebráním trochy krve křesťanovi, aniž by jej zabili; ale většinou, nebo téměř vždy, pokud se jim dostal do moci, snažili se mu odebrat všechnu krev, protože jí potřebovali hodně a byla jim nesmírně vzácná. To se přirozeně mohlo stát jen zabitím křesťana, páchaným na nejružnější způsoby. Lze se potom divit, že Židé v takových případech při svém vášnivém a fanatickém temperamentu povolili také uzdu nenávisti ke křesťanům, a že později měli i předpis, aby křesťan umíral v mukách tak, jako první křesťanská oběť, jako sám náš Pán Kristus? Lze

⁵³ Srv. 1. Kor. 10,17; Efez. 4,15-16; Kol. 2,18; Efez 1,23 a 2,21-22.

se tomu podívat, víme-li, že svévolní a fanatičtí rabíni, z nichž je každý „neomylný“, byli ve svých religiózních předpisech jistým způsobem legitimizováni Talmudem? Nemůžeme se pak ani příliš divit, že jedním a tím samým aktem, tj. hrozným ubitím křesťana, dávali výraz své nenávisti ke křesťanství a současně se snažili získat si účastenství na Kristu pro případ, že by měl být Mesiášem. Navíc musíme konstatovat, že přes všechny tyto aspekty občas zabili křesťana nebo jiného góje také z p o u h é nenávisti, kterou Talmud káže proti všem Nežidům.

Velice pozoruhodnou náhradou za lidskou oběť Židů se zdá být obětování opice, o které píše více autorů, mezi nimi výslovně i Antonius Margarita, konvertovaný syn vrchního rabína. Říká, že staří zákoníci (rabíni) navrhovali poražení opice, protože „se nejvíce podobá člověku“. V pozadí je však zjevně i zde myšlenka, že nejdokonalejší je konec konců lidská oběť.

16. kapitola

V jakých případech slouží křesťanská krev za svátost:

1) při sňatku, 2) při obřízce

Poté, co jsme si ukázali, jak přišli Židé na myšlenku, že potřebují křesťanskou krev na podporu či zajištění spásy své duše, podívejme se nyní, za jakých okolností nebo příležitostí krev užívají. Jak jsme již výše slyšeli, obrácený rabín Moldavo vypočítává šest důvodů a uvádí nám k tomu také podrobné vysvětlení.

1) Na prvním místě je to s ň a t e k . „Když Židé uzavírají manželství,“ píše Moldavo, „připravují se na ně přísným čtyřladvacetidenním půstem; až do západu slunce se nepije ani kapka vody. Jakmile slunce zapadne, přijde rabín. Vezme na tvrdo uvařené vejce a po oloupání je rozdělí na dvě části; poté na ně nenasype sůl, nýbrž zvláštní popel, o němž si hned řekneme podrobněji, a pak podá ženichovi a nevěstě po jedné polovině. Zatímco ti svou část vejce pojídají, říká rabín modlitbu, která má zhruba následující smysl: ‚Nechť manželé dostanou sílu k zabíjení křesťanů nebo alespoň schopnost je vždy klamat a obohacovat se jejich poklady i potem jejich práce.‘

Pokud jde o zmíněný popel, je nám jistě divné, proč se sype na vejce místo soli. Tajemství je vysvětlitelné tím, že zde popel nezastupuje sůl; ve skutečnosti není ničím jiným, než křesťanskou krví v jiné formě. Krev, která byla za hrozných muk odebrána co možná malému křesťanskému dítěti, je nejprve používána do nekvašených chlebů. Se zbytkem se pak namáčí větší či menší kusy plátěné nebo bavlněné látky. Poté se cáry rozkrájí a spálí; popel se pečlivě sbírá a dává do dobře zapečetěných lahviček, ukládaných v pokladnici synagogy. Lahvičky jsou určeny pro rabíny, kteří pak jejich obsah buď sami používají, nebo je posílají do těch zemí a krajů, kde Židé křesťanskou krev nemají ať už pro zdatnost a bdělost místní policie, nebo kvůli nedůvěře samotných křesťanů, kteří se nenechají Židy polapit, jak se bohužel již tak často stalo. Ostatně není od místa poznámka, že čerstvá krev je nezbytná pouze pro nekvašené chleby, ale i zde, pokud není k dispozici, zcela postačí i zmíněný popel. Čerstvá krev je však vždy lepší.“

2) Při obřízce. „Když Židé osmý den po narození obřezávají své děti, přichází rabín a vezme do nádobky trochu vína nejlepšího druhu. Přimíchá do něj kapku křesťanské krve nebo trochu již zmíněného popelu; také nechá skanout do nádobky pár kapek krve obřezávaného dítěte. A jakmile se krev dobře promísí, bere rabín dítě na ruku, ponoří prst do tekutiny, vloží mu jej do úst a při tom říká: ‚Pravil jsem ti, hochu, že tvůj život je v tvé krvi.‘ Během obřadu tedy rabín dítěti dvakrát říká, že jeho život je v jeho krvi, a jako důvod toho uvádí, že také prorok Ezechiel (16,6) po dvakrát pravil: ‚... Tu jsem šel kolem tebe a uviděl jsem tě, jak se třepeš ve vlastní krvi, a řekl jsem ti, když jsi ležela ve vlastní krvi: Žij! Řekl jsem ti, když jsi ležela ve své krvi: Žij!‘ Jsou zde dvě možnosti. Jednak chce prorok mluvit o krvi křesťana, jež vysvobodila duše svatých patriarchů, kteří již nepokřtěni vodou byli v předpekli; v tom případě by byli Židé zachráněni krví křesťana, křtěného vodou, přestože oni sami (tj. Židé) křest nepřijali. A to je také jeden z důvodů, proč se křesťanům odebírá krev za hrozného utrpení, značící utrpení Krista. Na druhé straně chce prorok mluvit o krvi obřezávaného a pak bude židovské dítě zachráněno z moci kapek své vlastní krve, kterou rabín přimíchal do vína s křesťanskou krví.“

Židé zásadně popírají, že by pili krev ve vínu nebo že vůbec krev požívají, s poukazem na zákaz požívání krve, který je ovšem jak v Bibli, tak i v rozporuplném Talmudu. Že však byl takový zákaz již před dávnými časy opuštěn a že se pití vína s krví naopak stalo trvalým obřadem při obřízce, o tom nás – vedle mnoha jiných důkazů – informuje Antonius Margarita a jeho svědectví je závažné. Byl totiž synem vrchního rabína z Řezna a jako takový býval v synagoze tak říkajíc jako doma, byl přítomný všem religiózním počínům a vykonával nejružnější služby, pro které je stanoveno spolupůsobení chlapců. Po přestoupení ke křesťanství pak Margarita v knize „Celá židovská víra“ vylíčil názorně a objektivně všechny židovské náboženské obyčeje. Ohledně obřízky tam říká, že rabín bral do úst trochu obřízkové krve a pak ji vyplivl do poháru s vínem. „Tím pak třikrát stříkne na dítě a říká mu: Žij ve své krvi. – Tato a ještě mnohá jiná slova cituje nad dítětem ze 16. kapitoly proroka Ezechiela. Poté dá napít všem mladým hochům.“ Chlapci tedy pijí víno, v němž je zamíchána krev, což zde budiž pouze konstatováno. Zákaz požívání krve již není Židy dodržován! Zmíněný zákaz je jistě nedokáže odradit od požívání velmi vzácné křesťanské krve. Proč však Margarita nezmiňuje křesťanskou krev při obřízce, o tom si povíme až na jiném místě.

Výpovědi exrabína Moldava nám rovněž potvrzují papežská akta o trientském procesu. Žid Angelo přiznal, že si Židé opatřují křesťanskou krev a suší ji na prášek; při obřízce svých dětí ji pak sypou na ránu. Zvláště pozoruhodná je Angelova výpověď, že krev odebraná křesťanskému chlapci, aniž by byl zabit, není pro židovské obřady tak dobrá! Aby správně působila, musí být chlapec mučen a trýzněn, a krev musí být během takové hrůznosti odebrána tak, aby oběť na to zemřela. Angelo ovšem mluví také o náhradě za křesťanskou krev, o tzv. „dračí krvi“, což je rovněž prášková krev spolu s dalším lékem, který je znamenitě vhodný na tišení krvácení a hojení ran. Zde lze již snadno přijít na myšlenku, že se prášek ze zmíněné křesťanské krve užívá vedle dalšího jako přirozený lék. Pokud by se věc chápala pouze takto, potom by zde ovšem byly nesmyslné dané podmínky: musel by to být malý chlapec, musel by zemřít v mukách, resp. že by to musel být vůbec nějaký křesťan; pak by přece nebylo jasné, proč by prá-

šek z nějaké jiné krve nemohl být stejně tak dobrý! Je zde tedy nepochybně tajuplná myšlenka Židů o nadpřirozené moci křesťanské krve, tudíž religiózní motiv.

Způsob užití krve je u Angela a Moldava zásadně rozdílný: podle jednoho se jako prášek sype na rány, podle druhého se pije ve víně. Ale právě to jen zvyšuje hodnotu jejich svědectví; leží totiž mezi nimi více než čtyři století. Není tedy divu, že způsob užívání krve se při svévolnosti židovských obřadů mezitím změnil. Na druhé straně taková rozdílnost svědčí o tom, že Moldavo své znalosti nečerpá z Angelových výpovědí, nýbrž že mluví z vlastních zkušeností. A tím více padá na váhu, že oba říkají s naprostou jistotou souhlasně to samé, že totiž Židé při obřízce užívají krev zabitého křesťanského chlapce, a to jak před čtyřmi sty lety, tak i na začátku našeho století.

Kvůli možnosti srovnání ještě uvádíme sdělení již zde zmiňovaného kronikáře Antonia Bonfinia, který píše: „(Židovský) stařec, dotázán na mučidlech, co je podněcuje k hroznému zločinu (vraždě křesťanů), uvedl... na prvním místě jako důvod, že podle učení svých předků křesťanská krev, přikládána na obřízkové rány, má moc krvácení zastavit.“ Bonfinius to píše v souvislosti se zločinem, spáchaném roku 1494 v uherské Trnavě.

17. kapitola

Užívání křesťanské krve: 3) o Dni smíření, 4) při pohřbu, 5) o svátku Purim

3. Jako třetí příležitost, při níž se užívá křesťanská krev, uvádí exrabín Moldavo svátek pokání a půstu, kterým si Židé připomínají poslední a definitivní zkázu svého chrámu a města (Jeruzaléma). „Židé používají křesťanskou krev také 9. července,“ píše Moldavo, „kdy chodí bosi a oplakávají zničení chrámu císařem Titem. S krví nakládají dvojím způsobem: jednak ji rozlévají ve svých templech; často však nemají k tomu účelu čerstvou krev a ta se také na to užívá méně. Kromě toho ji rovněž sušenou sypou na vejce jako třeba při sňatku. Toho dne musí všichni Židé jíst na tvrdo vařená vejce, kořeněná popelem z krve.“

4. Za čtvrtou příležitost udává Moldavo následující: „Když zemře Žid, přijde chacham, vezme vaječný bílek, smíchá jej s troškou křesťanské krve nebo jejího prášku a poté směs vloží na tělo zemřelého se slovy z proroka Ezechiela: ‚Vylévám na tebe čistou krev na smytí všech nečistot.‘ Jde o zfalšovaný text, protože Ezechiel mluví o čisté vodě, ne o čisté krvi! Těmito slovy se chce Židovi namluvit, že zemřelý nepochybně přijde do nebe.“

Zde tedy máme zbavení se hříchů skrze křesťanskou krev, a to po smrti. – V novější době se tato myšlenka, kterou Židé skrývají do nejrůznějších obřadů, dostala na světlo veřejnosti u příležitosti již zde zmiňovaného atentátu rabínského kandidáta Bernsteina na křesťanského chlapce ve Vratislavi roku 1888. Jeho údaje dokonale zapadají do všech až dosud zde objasněných židovských představ o účincích křesťanské krve a jsou nezvratným důkazem, že se tato pečlivě skrývaná, ale tím spíše nevykořenitelná pseudoreligiózní myšlenka v jistých kruzích židovského národa dědí až do našich časů. Bernstein vychází z představy, „že podle Bible i Talmudu mohou být nejtěžší hříchy usmířeny pouze lidskou krví“. – „Musel jsem si opatřit upotřebitel-

nou krev člověka, který byl ještě bez hříchu.“ Tak to vypověděl pětadvacetiletý budoucí rabín roku 1888 v Prusku! Člověk si jen s hrůzou představuje, k jak děsným hrůzným činům, z nichž jen nemnohé vyjdou na světlo, poháněla taková myšlenka fanatické Židy v dřívějších stoletích zvláště v nekulturních zemích, kde jim v cestě nestála bdělá policie.

Pro obyčej užívání křesťanské krve při úmrtí Žida nacházíme ještě další zajímavé svědectví, které dr. E. Bischoff uvádí z tzv. „Wetzlarských příspěvků“. ⁵⁴ Výpovědi obviněného a usvědčeného Žida, ještě potvrzené svědky, vyzněly v tom smyslu, že z pověření několika jiných Židů koupil od tuláka křesťanské dítě. Židé potom dítě ve sklepe svého domu v jeho přítomnosti zavraždili. Krev byla zaslána rabínovi do Frankfurtu a trochu z ní si obviněný uschoval v brku ptačího pera. Mrtvola byla ukryta do řezanky. Obžalovaný také popsal religiózní vraždu v Bingenu; i odtamtud dostal krev. On sám v Ilsau zabil dítě a tajně je pohřbil, a do všech podrobností přiznal i další vraždu dítěte. Přesné údaje o všech vedlejších okolnostech osobách i místech dodávají výpovědi pečeť pravdy. O rituální vraždě všeobecně se obžalovaný vyjádřil následovně: Když se Židé zmocní křesťanského dítěte, nařínou mu všechny cévy a nechávají krev vytékat tak dlouho, až zemře. Při tom říkají: „Pochválen buď Bůh, jenž jsi nám toho dopřál.“ Židé totiž v upomínku na anděla, který za časů faraóna usmrtil v noci všechny prvorozence s výjimkou domů, které měly veřejně postříkané nebo natřené beránčí krví, potírají také zemřelým oba spánky křesťanskou krví. Budou-li totiž vzkříšení při posledním soudu potřeni křesťanskou krví, pak jim bude Bůh milostivý a ušetří je.

Takže i zde nacházíme víru v napravující a Boha usmírující moc křesťanské krve pro Židy.

5. Pátou příležitostí k užívání křesťanské krve Židy je svátek Purim.

„Slaví tento svátek,“ říká obrácený rabín Moldavo, „na připomínku osvobození z rukou Amana skrze Ester a Mardochaje. Purim připadá na 14. únor podle starého letopočtu. Při této příležitosti se Židé snaží dostat do své moci co nejvíce křesťanů, především však dětí. Během sváteční noci je vraždí s představou, že zabíjejí Amana. Jakmile je tělo poraženého dítěte pověšeno, posmívají se mu, jako by to byl skutečný Aman. S krví oběti pak rabíni připravují jistý druh medového koláče ve formě trojúhelníku, který však není určen Židům, nýbrž pro spřátelené křesťany. Zde je nezbytné poznamenat, že k tomu není nutné získat krev během krutého trýznění oběti. Takové pečivo se rozděluje předním židovským rodinám, jež je pak musejí darovat křesťanům jako vzácnou delikatesu, zvanou ‚purimový chléb‘. ⁵⁵

Na krvi, kterou Židé o svátku Purim i při jiných příležitostech prolévají, tedy dobře vidíme, jak se naplnilo Jeremiášovo proroctví, kde se říká: „Na tvých křídlech lpí krev ubohých, nevinných bytostí“, a Ezechiel ještě jasněji praví: „Vy, kteří se krví sytíte a proléváte ji...“ – V noci o svátku Purim se sotva najde Žid, který by se neopil a nevyváděl ztřeštěností. (Purim je totiž karnevalem Hebrejců; oddávají se nezřízené radosti a celou noc hýří. Židé (svým požíváním krve) naplňují slova proroka: „Pán tě raní šílenstvím, slepotou a zmatením ducha; v poledním jasu budeš tápat jako slepec ve tmě a nenajdeš svou cestu.“ A ten den ve své

⁵⁴ Ve své knize *Die Juden und das Christenblut* (Židé a křesťanská krev).

⁵⁵ Židé, žijící výhradně na venkově, darují dodnes spřáteleným křesťanům své macesy.

klamně představě kradou Židé křesťanské děti, kdekoli se jich mohou zmocnit. Poté je drží zavřené až do velikonočních svátků, jež následují krátce po svátku Purim, načež je zabíjejí divokým, barbarským způsobem a poté zachytávají jejich krev. Část z ní používají na nekvašené chleby (macesy) a zbytek uschovávají pro jiné příležitosti, kdykoli je jim v průběhu roku potřebná. Již jsem uvedl, jak krví napouštějí útržky bavlněné látky a spalují je na popel. Ten se pak uchovává v zapečetěných lahvičkách, deponovaných v pokladnici synagogy, a také je často posílají do vzdálených míst nebo je předávají rabínům, kteří krev potřebují ke svým kultovním obřadům.⁵⁶

Jak již bylo řečeno, o svátku Purim potřebují Židé křesťanskou krev pouze k přípravě tzv. „sladkých chlebů“. A k tomu stačí zabít jednoho jediného křesťana v upomínku na Amana. Jestliže o svátku Purim křesťanská krev slouží jen k přípravě „sladkého chleba“ a nemusí být k tomu účelu odebírána oběti za hrozného trýznění, potom se u nekvašených chlebů, macesů, má věc zcela jinak. Pro ně musí být krev získána za nepředstavitelného utrpení oběti tak, jak je Židé připravili našemu Spasiteli. A právě proto také oběťují děti během svátku nekvašených chlebů.

Zakončíme naše pojednání o svátku Purim vysvětlením, proč Židé „sladkým chlebům“ dávají trojúhelníkovou formu. Je pro mne sice bolestné odhalovat všechny ohavné zločiny svého národa, ale chci následovat radu Spasitele: „Neskrývejte tajemství.“ Židé volí formu trojúhelníku na výsměch Nejsvětější Trojici, jak v Ni věří a vzývají Ji křesťané. A tím, že zmíněný chléb dávají darem křesťanům, děsivě se rouhají tomuto tajemství a prosí Boha, aby pokořil ty, kdož v Nejsvětější Trojici věří.

Musím ještě podotknout, že Židé dávají přednost zabíjení dětí, protože jsou ve své nevinosti věrným obrazem Krista. Oběťují děti v čase Velikonoc, aby tím dokonaleji mohli napodobit Kristovo utrpení, který byl také nevinný a nedotčený hříchem. Právem tedy prorok Jeremiáš říká: „Ve svém národě jsem našel lidi, kteří napínají své sítě na lapání ptáků.“ – Za své krvavé činy vůči křesťanům byli Židé vyhnáni z mnoha zemí, jako např. ze Španělska i dalších krajin, čímž se na nich naplnilo slovo proroka Ezechiela: „Bude vás pronásledovat krev.““

Potud Moldavo, jehož prosté, téměř naivní vypočtení však nese pečeť pravdy.

18. kapitola

6) a hlavně užívání křesťanské krve: při židovském svátku Pesah

Nejrozšířenější je užívání křesťanské krve o hlavním svátku Židů, o Pesahu. Nelze vůbec pochybovat o tom, že je požívání křesťanské krve při této příležitosti širokými vrstvami Židovstva považováno za předepsané, a že je také až dodnes Židy užívána, to prokázal nejjasněji proces v Damašku.

⁵⁶ Srv. kapitolu „Židovský obchod s křesťanskou krví“ a speciálně výpovědi z akt trientského procesu.

Exrabín Moldavo konstatuje tuto skutečnost stručnými, ale závažnými slovy, aniž by však zacházel do podrobností.

„Dalším krvavým svátkem jsou nekvašené chleby. Při této slavnosti musí všichni Židé jíst nekvašený chléb, a jisté množství z něj pečou rabíni s křesťanskou krví. Všichni, velcí i malí, mladí i staří, a dokonce i děti, kterým teprve vyrostly první zoubky, z něj musejí pojíst alespoň kousek velký jako oliva.“

Podrobnosti o velikonočním rituálu, které zde postrádáme, najdeme dalekosáhle odhalené díky trientskému procesu. Soudní akta ve vatikánském archivu nám k tomu poskytují zajímavé a zcela autentické vysvětlení. Nabízejí nám důležitý doplněk k Moldavovi sdělením, že se také o Velikonocích užívá křesťanská krev ve víně. Takový obyčej v průběhu staletí vymizel a později byla křesťanská krev přidávána už jen do chlebě; důvody toho není těžké uhadnout.

Trientský kníže-biskup dosadil za prezidenta soudního dvora svého místodržícího, doktora práv Johanna von Sales. Ten ještě před výslechem svědků přišel na šťastnou myšlenku vyslechnout si napřed již dávno konvertovaného Žida, a to s nejlepším výsledkem. Místodržící se zeptal Johanna von Feltro, jak se nyní obrácený Žid jmenoval, zda je pravda, že Židé zabíjeli křesťanské děti a požívali jejich krev. Poté, co Feltro odpřísáhl na Písmo, že bude mluvit jen pravdu, místodržiteli uvedl, že jeho otec Sacheto mu svého času prozradil, jak před čtyřiceti lety bydlel v Tunghutu (Tongernu?) v dolním Německu a že tam o Velikonocích několik Židů usmrtilo malého chlapce k užití jeho krve. Věc vyšla najevo, všichni Židé byli uvězněni, ale někteří – mezi nimi i jeho otec – uprchli. Pětačtyřicet Židů bylo tehdy upáleno, aniž by přiznali, kdo z nich dítě zavraždil. Když se místodržící Trientu konvertity Johanna von Feltro dotázal, zda on sám jako Žid také takovou krev požíval, ten mu jen opatrně odpověděl, že se necítí schopen o tom něco říkat. Naproti tomu však přiznal, že jeho otec Sacheto po celý život o Velikonocích a rovněž první i druhý den po nich bral před večeří křesťanskou krev, přimíchal ji do svého poháru s vínem a pak jí postříkal stůl při současném proklínání víry v Krista. Johannes dále vypověděl, že jeho otec také řečenou krev přidával do těsta a z něj před Velikonocemi připravoval pečivo. Později o Velikonocích pak Židé pečivo jedli. Proč se tak dělo, to Johann nevěděl, ale prohlásil, že i ostatní dělali totéž a on sám o tom slyšel, ale že takové věci byly mezi nimi drženy v přísné tajnosti. Citovaná sdělení konvertovaného Žida byla plně potvrzena následujícími soudními výpověďmi z vraždy obžalovaných Židů.

Nejprve byl vyslýchán mladý muž jménem Israel, který po počátečním zapírání přiznal následující.

O velikonočním týdnu, dva nebo tři dny před čtvrtkem, pobýval v trientské synagoze značný počet Židů. Po ranní modlitbě bylo konstatováno, že nelze připravit obvyklé pečivo, které se jí na Velikonoce, protože nebyla k dispozici krev křesťanského chlapce. Navrhlo se, že ten, kdo jim jej obstará k odebrání krve, má dostat 100 dukátů. Israel poté vypovídal o únosu a zavraždění chlapce Šimona. Během pozdějšího výslechu mu byla položena otázka, proč se vlastně Židé domnívají, že potřebují křesťanskou krev. Odpověděl, že pokud nepřipravují velikonoční pečivo s křesťanskou krví, pak, jak se říká, oni sami ostatním páchnou. Rohling to vysvětluje tak, že podle rabínského pojetí věci musíme především myslet na morální zápach, tedy na mravní nedostatek kvůli nedbání rabínského zákona. Neznalý, prostý lid si to mohl snad vykládat i jako skutečný zápach. Israel dále vypověděl, že obyčej užívání křesťanské krve v ma-

cesech naznačuje, jak Mojžíš na Boží příkaz nechal veřejně židovských domů potříti krví, když Židé ještě byli v egyptském zajetí. Na dotaz, co se říká při zabíjení chlapce a odebrání krve, přišlo následující vysvětlení: „Toto se dělá Bohu křesťanů, který není pravým Bohem; přijdou nás však osvobodit muži na koních a velbloudech.“ Tím způsobem se často naznačuje příchod Mesiáše.

Israelův otec, starý Samuel, v jehož domě byl malý Šimon zavražděn, učinil rovněž důležitá přiznání. Byl dotázán, jak Židé vůbec přišli na rituální porážení křesťanů. Prohlásil, že takový obyčej existoval již před dlouhou řadou let; jak je vlastně starý, to naprosto nedokáže udat. Když ještě křesťanská víra nedospěla k takové moci a postavení, učení Židé v Babylónii nebo v sousedních zemích se radili a dohodli, že krev zabitého křesťanského chlapce velice prospěje spáse jejich duše. Přesto je však bez užitku, není-li krev chlapci při zabíjení odebrána stejným způsobem, jakým byl zabit Ježíš, kterého křesťané uctívají jako Boha.

Dále by musel být chlapec mladší sedmi let. Žena není tak vhodná k oběti, tj. k získání krve, i kdyby ještě neměla sedm let. A protože se toto všechno koná k opovržení a výsměchu Kristu, je vhodné, aby se krev odebírala dítěti mužského, ne ženského pohlaví.

A jak je krev používána? Na to dává odpověď Samuel:

„Večer před velikonočním svátkem (židovským Pesahem) se připravuje těsto na macesy. Pak vezme otec rodiny krev křesťanského chlapce a zadělá ji do těsta více nebo méně podle toho, kolik jí má k dispozici; stačí i množství o velikosti zrnka čočky. Někdy otec připravuje směs v přítomnosti lidí, kteří těsto hnětli, pokud jsou ovšem spolehliví; jinak to dělá sám, aby při tom nebyl nikým sledován.“

Soudní dvůr se také Samuela zeptal, jak on sám loni připravoval nekvašené chleby. Odpověděl, že těsto vypracoval spolu se svým sluhou. Letos do něj přimíchal krev v přítomnosti svého kuchaře Bonaventury, i když to obvykle dělá potají sám. Macesy by ostatně mohly připravovat nejen muži, ale i ženy.

Samuel poté podal přesné a zajímavé vyličení obřadu, jímž se svátek Pesah slaví s použitím křesťanské krve. Velikonoční večer se před večeří postaví otec domu do čela stolu, vezme pohár s vínem, přimíchá do něj krev křesťanského chlapce a postaví jej před sebe. Rovněž ostatní členové rodiny mají před sebou poháry s vínem. Pak otec rodiny položí do středu stolu nádobu se třemi macesy, do nichž je zapečena křesťanská krev; v nádobce je také trochu pokrmu, který chtějí při hostině jíst. Na to otec namočí prst ve svém poháru a pak vínem s přimíšenou krví postříká všechno, co na stole leží a říká při tom hebrejská slova: „Krev, žaby, ohavnosti, komáři, mor a smrt prvorozenců.“ (I když tato slova nejsou v textu výpovědi úplná, přesto se nepochybně vztahují na deset ran egyptských.) Poté otec rodiny říká: „Prosíme Boha, aby všechny tyto pohromy seslal na nepřátele židovské víry.“ Podle Samuelovy výpovědi jimi myslí křesťany. Pak otec bere macesy, láme je a každému z nich podává kousek. Na to otec rodiny pohár vypije; ostatní rovněž vypijí své víno, zasednou ke stolu a večeře začíná. Totéž se opakuje i následující, druhý den velikonočních svátků.

Významní znalci historie a starožitností dřívějších dob i současnosti věnovali svou pozornost religiózním obyčejům Židů. Někteří z nich je přesně popsali, zvláště velikonoční rituál, mezi nimi jmenovitě obrácený Žid Paolo Medici ve svém díle „Rituály a obyčeje Hebrejců“. Pro srovnání zde podle Rohlinga uvádíme jeho popis židovského velikonočního svátku. Říká, že se večer připraví stůl, na nějž se doprostřed postaví za-

krytý koš (v Samuelových dobách nádoba) se třemi macesy. Podle rabínského předpisu musejí toho večera všichni vypít pohár vína. Předtím se požehná celá tabule a pak každý vypije svůj pohár vína. Na to vezme otec domu tři chleby (macesy), láme je, každému podává kus a zvýšeným hlasem zvolá: „Toto je chléb žalu a zármutku, který jedli naši otcové v Egyptě,“ a pak v hebrejštině připomíná příběh zajetí a deseti ran; při zmínce o nich vylévá trochu vína. (Za Samuelových časů tak činil s vínem pouze otec a vyslovil klatbu podle schéma o deseti ranách.) Potom otec recituje 6. verš 78. žalmu: „... aby o tom vědělo budoucí pokolení, synové, kteří se zrodí. Ti to budou dále vyprávět svým synům...“, a aby zdůraznil vylití kletby speciálně na křesťany, jde jeden ze stolovníků při otcových slovech k oknu s pohárem kleteb a vylévá jej na ulici.

Paolo Medici popisuje velikonoční rituál tak, jak byl obvyklý koncem 17. století. Okamžitě vidíme, že je v zásadě stejný jako v 15. století, jak nám jej vylíčil Samuel. Vyprávějí nám jej rovněž i další znalci starožitností jako třeba Francouzi Basnage, Buxtorf a Bartolucci; jen o krvi neříkají nic. U Basnageho se tomu lze nejméně co divit, protože své dílo psal na obranu Židů, a dokonce tam až nesmyslně popírá vraždu v Trientu. Buxtorf a Bartolucci recenzují jen křesťanům přístupné knihy Židů, v nichž se o krvavém rituálu nenachází nic spolehlivého. Paolo Medici uvádí, že ve třech macesech, stavěných v košíku na stůl, „je přimícháno trochu prášku z dobře pálené cihly na připomínku egyptské otročiny“, a další, Leon Modena, také říká, že se pohár staví na stůl jako připomínka dřiny v egyptských cihelnách.

Rohling soudí, že „cihelným prachem“, který se při velikonočním svátku Židů podle znalců starožitností Paola Medici a Leona Modeny užívá, se rozumí sušená křesťanská krev. Oba ji nezmínili snad proto, že o ní neměli přesnou vědomost; vždyť zdaleka ne všichni Židé jsou zasvěceni do tajemství, nýbrž pouze ti nejspolehlivější, mimořádně osvědčení ve víře. Je ovšem také velice dobře možné, že zde byly ještě další zvláštní důvody k mlčení o choulostivém tajemství. Medici byl konvertita a až příliš často se stávalo, že fanatičtí Židé odpadlíkovi všemožně usilovali o život; může být, že stejně tak mlčel z ohledu na své bývalé souvěrce, jako ze strachu z nich.

Z akt trientského procesu tu ještě dodejme některé zajímavé podrobnosti o „rituálu“ při porážení křesťanského dítěte a požívání krve. Samuel byl dotázán, zda Židé věří, že krev do podoby kříže zabitého křesťanského chlapce musí být získána v určitém den. Odpověděl, že chlapec může být zabit kterýkoli den a připraven o krev, ale že krev je lepší a Bohu jako oběť příjemnější, když se to stane kolem Velikonoc. Zde máme výslovné vysvětlení skutečnosti, že tak nápadně mnoho, ba přímo většina vražd křesťanů je Židy spáchána v období Velikonoc. – Trientští Židé vyrvali křesťanskému chlapci maso z tváří i nohou a probodali ho jehlicemi. Také na to byl Samuel dotazován. Řekl, že se tak stalo proto, aby křesťané při nalezení mrtvoly nepřišli na myšlenku, že čin spáchali Židé za účelem získání krve. Proto zasadili oběti rány na tvářích a nohou (tedy neprořízli jí hrdlo podle starého židovského mravu při porážce); jinak bylo možné krev dostat z každé části těla. Dítě bylo probodáno jehlicemi na znamení opovržení k tomu, jehož křesťané nazývají Bohem. – Také byly namísto meče (nože) použity kleště, aby křesťané při nalezení mrtvoly nedošli tak snadno k podezření, že pachateli byli Židé a chtěli získat krev. Když se před dvěma lety ztratil chlapec a později byl nalezen mrtvý, biskup prohlásil, že by se mělo zjistit, zda bylo maso oběti rozřezáno; pak by se mohlo mít za to, že to udělali Židé kvůli získání krve.

Rituální porážka křesťanského chlapce o Velikonocích se děje za podrobných a složitých obřadů, jež mají dalekosáhlý symbolický význam; přinejmenším tomu tak bylo v době trientské oběti i kolem 15. století, kdy pobíjení křesťanských chlapců bylo Židy zvláště horlivě pácháno. Žid Angelo z Trientu vypověděl, že při mučení zranil chlapci pravou tvář, protože Mojžíš několikrát žádal propuštění Hebrejců před tváří faraóna. Poranění pravé nohy znamená, že faraóna a Egyptany, kteří Židy na útěku pronásledovali, potkalo cestou neštěstí. Pak se chlapec na židovský způsob obřezává. Probodání různých částí těla zase symbolizovalo, že egyptský národ musí být tloučen po celém těle. Požívání macesů s křesťanskou krví naznačuje, že moc i samotné tělo Bohočlověka Ježíše jsou smrtí tak naprosto zničeny, jako je strávena křesťanská krev v macesech jejich požitím. Moses zvaný Starý rovněž nezávisle na ostatních – avšak v plné shodě s nimi – dosvědčil, že se ve velikonočním víně pije křesťanská krev a že krev křesťanského chlapce je pro otce židovských rodin „mimořádně potřebná“. Kdo ji vůbec nemá, je mu sice prominuto, ale je chválen a platí za pevného ve víře ten, kdo krve užívá co nejvíce. Když byl Moses upozorněn, že před Kristem přece Židé neměli krve křesťanů zapotřebí, protože tehdy ještě žádní nebyli, odpověděl, že v té době podle Mojžíšova zákona každý otec rodiny musel postříkat domovní práh krví neposkvrněného beránka; jeho místo nyní zaujala krev nevinného křesťanského chlapce. Moses také stejně jako Samuel řekl, že krev musí být z méně než sedmiletého dítěte mužského pohlaví. Krev z pouhého pouštění žilou není dobrá; chlapec by musel být trýzněn a zemřít v mukách, protože Ježíš byl také muž a zemřel na kříži v bolestech a potupě.

*

Výše uvedené výpovědi trientských Židů, mající mimo jakoukoli pochybnost historickou hodnověrnost, jsou ve všem podstatném potvrzeny Moldavovými slovy a dodávají jim tím pečeť pravdy. Ještě si zde uvedeme věty, jimiž bývalý rabín a pozdější horlivý křesťan končí svá odhalení.

„Řekl jsem již, že Židé zabíjejí křesťany ze tří důvodů: za prvé z fanatické nenávisti, kterou vůči nim chovají. Za druhé z pověřčivých motivů, jako jsou kouzla a kabbala, protože vědí, že se ďábel raduje z prolité lidské a zvláště křesťanské krve. A konečně za třetí ze zbožných religiózních pohnutek, jelikož po celém světě rozptýlení Židé již nemají kněze z pokolení Áronova, neboť nikde ve světě není jediný Žid, který by byl bohulibým knězem, ani již nemají chrám, kde by mohli přinášet Bohu milé oběti, protože jim jejich zákon zakazuje obětovat kdekoli jinde a Šalamounův chrám je již dávno pobořený. A kdyby i snad byl Áronovým potomstvem někdo uznán za kněze, stejně by mimo chrám nemohl obětovat.

Ze všech těchto důvodů dospěli nakonec Židé k barbarskému obyčeji rituální vraždy v tušení, že Ježíš, Syn Marie z Nazaretu, by mohl být jimi očekávaným Mesiášem; proto užíváním křesťanské krve doufají ve spásu svých duší. Z toho důvodu ji užívají při obřízce jako symbolického křtu. Proto ve vlastním zájmu napodobují tutéž svátost křesťanů. Jejich nekvašený chléb (macesy) je parodií svátosti oltářní, při úmrtí parodují poslední pomazání (vkládáním lístku s křesťanskou krví na zemřelého), a při oplakávání zkázy Jeruzaléma napodobují svátost pokání. – Tímto jsem odhalil všechny mně známé tajné obyčeje, jak je Židé s velkou horlivostí praktikují a drží v tajnosti, i jak jsem je i já sám zachovával, dokud jsem byl Žid.“

Tím končí rabín Moldavo, nebo lépe řečeno mnich Theophitus. Není žádný rozumný důvod o jeho výpovědích pochybovat. Muž jako rabín a zasvěcenec zcela jistě mohl nejlépe znát tajné náboženství Židů a také projevil čestný úmysl nám to podle svého nejlepšího vědomí a svědomí sdělit. Naprosto mu v tom neodporuje, ani co je známo o spisech a kultu Židů; on jenom víc věděl a také z toho víc prozradil. Až jednou z příšeří ghetta pronikne neopatrností paprsek světla a zdaří se soudní proces, v němž bude stržena rouška tajemství nad krvavými praktikami pověřčivých Židů i jejich vražedných činech, pak se také v hlavních rysech potvrdí sdělení konvertovaného rabína. Ohledně podrobností musíme mít stále na paměti, že se mnohokrát měnily podle doby i místa. Celé Židovstvo prodělalo proměnu, ale ve všem podstatném zůstalo stále stejné, a tedy i jeho protikřesťanský fanatismus. A stejně jako se shodují závěry z Trientu tři století před Moldavem s jeho odhaleními, kryjí se i s výsledkem soudního jednání roku 1840 v Damašku. Ostatně i kdybychom o Moldavovi a jeho odhaleních nevěděli, přesto by absolutně hodnověrná soudní svědectví z Trientu a Damašku každého myslícího a nezaujatého muže přivedla k bezpečnému přesvědčení, že Židé zabíjejí křesťany a jejich krev užívají k religiózním účelům.

19. kapitola

Rabín Abu-el-Afieh, další rabíni, Židé z Damašku a ostatní svědectví konvertitů

O zavraždění kapucínského pátera Tomáše židovskými sourozenci Arari a jejich spřeženci jsme si již výše řekli (kap. 6). Také soudní přelíčení s pachateli nám podává přesné objasnění o způsobu získávání krve a jejího užití. Jejich výpovědi jsou o to závažnější, že zde významnou roli hráli rabín i vrchní rabín, a jejich výpovědi při důkladném a nestranném soudním procesu s vyjádřeními početných svědků se navzájem tak dokonale shodují, že není možné o ničem sebemeně pochybovat.

Především nás bude zajímat rabín Abu-el-Afieh, který kvůli omilostnění nejenže všechno otevřeně přiznal, ale pod jménem Mohamed Effendi také přestoupil na islámskou víru. Dokud byl Židem a rabínem, nesměl podle svého přesvědčení nic prozradit o tajemstvích židovského náboženství; proto konvertoval. Ryze talmudská zchytralost! Nicméně i přes vynucené obrácení na islám jsou jeho sdělení nepopíratelná již z toho prostého důvodu, že je máme potvrzena celou řadou ostatních, plně se shodujících svědků. Mohamed Effendi napsal vyšetřujícímu soudci šerifu-pašovi dlouhý, pro obráceného Žida ovšem charakteristický dopis, který zde uvádíme v doslovném znění.

„Mám tu čest vyličit Vaší Excelenci, podle příkazu, okolnosti vraždy pátera Tomáše. Protože jsem si již zabezpečil život vírou ve všemocného Boha a jeho proroka Mohameda – k němuž se obracím pokornými modlitbami –, cítím se povinen vyznat pravdu.

Chacham Jakob-el-Antabi mi před deseti nebo dvanácti dny řekl, že potřebuje krev k vyplnění religiózních předpisů. Dále prohlásil, že o tom hovořil s bratry Arariovými, měl od nich dostat v té věci příslib, a také že je nezbytná moje přítomnost. Odpověděl jsem, že se krve

děsím. „Je nezbytné, abyste u toho byli,“ řekl mi na to, „stejně jako Moses Saloniki a Josef Legnado, i když chcete zůstat mimo.“ Protože jsem si sám nedokázal představit, že by byl Arari s takovým návrhem srozuměný, souhlasil jsem. Ale ve středu prvního března, když jsem se pozdě odpoledne vydal do synagogy, potkal jsem na ulici Davida Arariho, který mně řekl: „Pojď, potřebuji tě.“ – „Jdu se modlit,“ odpověděl jsem, „potom přijdu,“ – „Pojď se mnou hned,“ trval na svém, „chci ti něco povědět.“ Poté mi sdělil, že páter Tomáš je v jeho domě a že jej hodlají v noci zabít. Zeptal jsem se, zda sám chacham vybral tu osobu nebo pouze požadoval krev k vyplnění religiálních předpisů. „Je to osoba, která nám prostě padla do rukou,“ řekl Arari, „Ničeho se neboj, o to se už postaráme my.“ Šel jsem tedy k němu a oni tam seděli v zařízeném pokoji; byl tam i páter Tomáš, spoutaný a umlčený roubíkem. Po západu slunce pátera přenesli do prázdné místnosti (dřevníku). David mu prořízl hrdlo, ale protože to nedokázal dokončit, chopil se věci Aaron. Krev byla zachycována do měděného umyvadla a přelita do láhve z bílého skla; poté mně řekl: „Vezmi to a odnes hned chachamu Jakobu-el-Antabimu.“ Vzal jsem tedy láhev a šel k chachamovi. Nalezl jsem jej v předním dvoře, kde již na mě čekal; když mě uviděl, odebral se do knihovny a já za ním. „Tady máte, co jste žádal,“ řekl jsem mu. Vzal láhev, postavil ji za knihy, a já jsem šel domů. Nevím, jak se naložilo s mrtvolou a šatstvem pátera, protože když jsem odcházel, ještě se s tím nic neudělalo. Když jsem se však znovu viděl s Davidem i jeho bratry a řekl jsem jim, že tato věc nám připraví horké chvíle v důsledku pátrání, protože jsme si vybrali právě jeho (pátera), odpověděli mi: „Nic se nemůže odhalit, protože šatstvo bylo spáleno tak, že již po něm nezůstalo ani stopy, a zbytky těla sloužící postupně naházejí do stoky. „A kromě toho,“ dodal ještě, „mám velice dobrý úkryt, kam se dá tělo zatím položit a postupně je tam odnášet. Buď klidný a vzmuž se.“

Pokud jde o páterova sluhu, Bůh je mi svědkem, že o tom nemám žádnou vědomost; jen jsem se ve čtvrtek před polednem znovu viděl s Davidem, Isaakem a Josefem Ararim před malým výčepem. Isaak se ptal Davida, jak ta věc (!) dopadla. „Nemysli na to,“ řekl David, „ten druhý je už také odstraněný.“ Poté se dál mezi sebou tiše bavili. Opustil jsem je a šel si za svými záležitostmi. Mám čest Vaší Excelenci ujistit, že jsem se s takovými veličinami jenom sotva stýkal, a že Arariové patří právě k takovým. Často pořádali hostiny a večírky, jichž jsem se neúčastnil.

Pokud jde o krev – k čemu jinému by mohla Židům posloužit, než k oslavě Velikonoc, jak jsem již ústně vysvětlil? Kolikrát již vláda Židy přistihla při podobném konání? Je to zřejmé z jejich knihy s titulem Sadat Adarhut, která uvádí mnohé takové případy ohledně Židů. Autor ovšem tyto obžaloby označuje za pomluvy a zdůrazňuje způsob, jakým se proti Židům v takových případech postupovalo.

To je všechno, co ohledně pátera a jeho osudu vím. A já, nyní Váš otrok, vzývám Boha a jeho proroka, Boha, který mi dal víru v našeho pána, Mohameda. Prosím Vaší Excelenci o slitování kvůli všemocnému Bohu.

Mohamed-Effendi.“

Znovu připomínáme výpovědi, jež ústně učinil exrabín Abu-el-Afieh o užívání krve: „Krev, která se dává do nekvašeného chleba, není obvykle pro každého, nýbrž jen pro

některé ve víře horlivé osoby. Ohledně jejího užívání do nekvašených chlebů bych chtěl uvést, že chacham Jacob-el-Antabi den před Velikonocemi zůstává u chlebové pece. Tam mu „věřící“ posílají mouku, z níž se chléb peče; on sám hněte těsto, aniž by se vědělo, že do něj přimíchal krev, a poté se chléb posílá těm, kterým patřila mouka.“ Dále prohlásil, že zmíněný chléb nebyl určen jen pro Židy v Damašku, nýbrž i pro Bagdád. Samotná osoba oběti byla vrahům lhostejná; chtěli jenom zabít nějakého křesťana. Exrabín byl dále dotázán, zda se může jíst krev v macesech, když Židům platí za nečistou; šlo by tedy o rozpor. Exrabín pouze odpověděl, že Bohu je příjemná pouze dvojí krev, a to pašijová a obřizková. Vrchní rabín Jakob to potvrdil. Když byl ještě dotázán, jak může být Židům požívání krve dovoleno, exrabín odpověděl, že to je tajemstvím vrchních rabínů, kteří také věděli, jak se musí krev používat. Z mnoha dalších podrobných svědectví a přiznání Židů si zde uvedeme následující.

Židovský sluha Murad-el-Fathal, vyslýchaný francouzským konzulem, na dotaz, co se dělá s krví, odpověděl: „Slouží k slavnosti macesů.“ – „Odkud to víš?“ – „Slyšel jsem říkat, že se krev užívá do macesů.“

Isaak Arari vypověděl: „Zabili jsme pátera kvůli krvi, kterou jsme pak v láhvi předali rabínu Abu-el-Afiehovi. Věc byla nezbytná pro religiózní účel, protože ji potřebujeme k splnění svých religiózních povinností.“ – „K čemu slouží krev ve vašem náboženství?“ – „Dává se do našich macesů.“ – „Rozděluje se krev věřícím?“ – „To jistě ne; dává se vrchnímu rabínovi.“⁵⁷

David Arari a Isaak Arari, vyslýchaní odděleně, rovněž shodně vypověděli, že pátera zabili kvůli krvi, kterou měli zapotřebí ke své oslavě svátku. David dále vypověděl, jak mu chacham Jakob sdělil, že musí mít krev pro Pesah; bude k tomu vhodný i páter Tomáš.

Jak vidno, svědectví mnicha Moldava i trientského procesu zde nacházejí v polovině devatenáctého století své nezvratné potvrzení.

Na židovském užívání krve se podílejí hlavně rabíni. A právě rabíni, a to nejen konvertovaní, ale i ti, kteří zůstali ve své víře, nám o tom podali co nejpřesnější zprávy, počínaje rabínem Joppinem v Lincolnu (1255) až po rabínského kandidáta Bernsteina před několika lety. A s nimi se shodují i ostatní, kteří nebyli rabíny. Výše jsme si již zmínili bývalého Žida Friedricha Samuela Brentze, který ve své knize „Svlečená kůže židovského hada“ líčí, jak se křesťanská krev užívá při porodních bolestech, a dále Johanna von Feltro v trientském procesu.

Užívání krve rovněž výslovně dosvědčuje na křesťanství obrácený židovský znalec práva Haham, který říká:

„Takové vraždy jako roku 1840 v Damašku jsou ovšem příkázány, ale toto tajemství není zapsáno a také není všem známo, nýbrž smí být zasvěcencem sděleno pouze jedinému synovi. Tak jsem se to dozvěděl od svého otce.“

Zbývá nám ještě svědectví ženy, jejíž výpověď je považována za tak důležitou a věrohodnou, že ji Francouz Achille Laurent převzal do své knihy „Relation historique... etc.“ o procesu v Damašku. Židovka Ben-Nudová se obrátila na křesťanství a přijala jméno Katharina. Častokrát vyprávěla o obyčejích své dřívější víry významným mužům, mezi nimiž byl např. francouzský hrabě Durfort Civrac a také úředník pruského konzulátu v Allepu, který ji navštívil v Lattakiehu.

⁵⁷ Srv. případ ve „Wetzlarische Beiträge“, kde podle výpovědi Židů byla krev zaslána rabínovi do Frankfurtu.

Nyní si její výpovědi stručně shrneme. Již ve věku šesti nebo sedmi let byla Ben-Nudová svědkem hanebného činu, který se jí nesmazatelně vtiskl do paměti, ale jehož důvod jí byl jasný až později. Bydlela tehdy u tety v Antiochii a jednoho dne tam objevila dvě děti, přivázané za nohy ke stropu. S hrůzou utíkala za tetou a vyprávěla jí o tom, ale ta odpověděla, že se tak dětem stalo z trestu za neposlušnost a okamžitě ji pod nějakou záminkou poslala do města. Když se Ben-Nudová vrátila, pověšené děti již zmizely, ale zato našla několik nádob s krví.

O osm let později již bydlela Ben-Nudová v Tripolisu a znovu u svých příbuzných. Tam se jí otřesnou událostí dostalo jednou pro vždy vysvětlení hrozného zážitku z dětství. Nyní měla asi čtrnáct nebo patnáct let a byla tedy již zcela dospělá, jak je tomu u všech dívek v Orientu. Z terasy viděla, jak Židé na malý dvorek u tripoliské synagogy přilákali starého muže, křesťana, který s nimi byl v častém obchodním styku, a hostili jej kávou a kořalkou. Když se stařec začal plně věnovat předloženým nápojům, náhle mu pět Židů zacpalo ústa hadrem, svázali jej a za palce u nohou hlavou dolů pověsili na pomerančovník. V tak hroznou situaci zůstal ubožák od 9 do 12 hodin. Stalo se to proto, řekla Ben-Nudová, aby ústy a nosem odtékla z těla voda a krev tím zůstala zcela čistá, neboť je to nezbytné pro účel, k němuž se užívá. Když byl ubohý stařec již blízko smrti, prořízli mu Židé hrdlo košeráckým nožem a tělo nechali viset tak dlouho, až z něj vytekla všechna krev do nastavené nádoby; poté hodili mrtvolu do moře.

O tři roky později přišla Ben-Nudová do Lattakiehu, kde se proti své vůli musela provdat za bratrance, s nímž pak žila v nešťastném manželství. V místě byly jen tři nebo čtyři židovské rodiny a proto tam pouze zřídka přicházel rabín rituálně porážet. Rodina Ben-Nudové lpěla na religiózních předpisech tak přísně, že v jednom roce nejedla téměř žádné maso, protože nebylo rituálně připraveno. Naproti tomu každý rok přicházely v čase Velikonoc z Aleppa nekvašené chleby, velikonoční macesy. Podle výpovědi Ben-Nudové jich byly dva druhy, zvané *mossa* a *mossa gezira*. (Podle Rohlinga znamená *gezira* v syrštině řezat, ořezávat; mimo to v přeneseném významu dekretovat, předpisovat, takže *mossa gezira* značí tolik co zákonné macesy, tj. zákonem předepsané.) *Mossa gezira*, které se navenek nelišily od obyčejných *mossa*, obsahovaly křesťanskou krev, nicméně v tak nepatrném množství, že nebyla poznatelná ani podle barvy, ani podle chuti. Židé v tom kraji jedli macesy o Velikonocích a ještě po šest následujících dní. Po obyčejných macesech *mossa* sáhli jen v nouzi, když neměli *mossa gezira*.

Ben-Nudová pak dále informuje: O předvelikonoční noci téměř všechny židovské rodiny (v tom kraji) přibíjejí za křídla zaživa kohouta na zeď a trýzní na všechny možné způsoby. Každý z přítomných jej bodá jehlou na výsměch Kristovu utrpení za hlučného smíchu a posměšků. Ben-Nudová vypráví, že roku 1839 byla sama přítomná tak ohavné scéně. Se svým mužem Chalumem tehdy bydlela v domě jistého Beliara v Lattakiehu, a když do místa náhodou zavítal rabín, obětoval se kohout. Zabití křesťana místo kohouta by samozřejmě mnohem více odpovídalo přání Židů. Při takových příležitostech projevují i jinak zdrženliví a bázlivi Židé nejdivočejší fanatismus a krutost. Potud konvertovaná Židovka Ben-Nudová.

Nezbytně se klade otázka: Když Židé náhradou za křesťana zabíjejí zvíře, proč právě kohouta? O obětování kohouta, jak bylo Židy v Německu praktikováno, vypovídají takové prameny, informující nás o židovských náboženských obyčejích, jako Buxtorf, Antonius Margarita a další: Oběť kohouta se přináší devátého dne prvního měsíce (po-

dle židovského kalendáře) před svátkem Smíření. Po bohoslužbě v synagoze bere každý muž kohouta a každá žena slepici; která je těhotná, kohouta i slepici.⁵⁸ Po návratu domů zabíjí nejprve pán domu svého kohouta za předepsaných obřadů a poté jej oběťují i ostatní. Jako důvod, proč se obětuje právě kohout, nám příslušné prameny říkají, že v babylónštině i v Talmudu se kohout nazývá *g e b e r*; ve starohebrejštině znamená totéž slovo *č l o v ě k*, muž. Při obětování kohouta tedy jeden *g e b e r* na sebe přejímá hříchy jiného *g e b e r a*, „jako by jeden muž na sebe bral hříchy druhého muže“. Podle toho zde tedy zaujímá kohout místo člověka vzhledem k totožnosti jména zcela analogicky jako při „oběti opice“. Buxtorf i Antonius Margarita totiž uvádějí, že židovští zákoníci nařizovali brát k takové oběti opici, „protože je nejpodobnější člověku“. Vidíme tedy, že se i zde u Židů projevuje touha po lidské oběti a lidské krvi, a nemůže-li být ukojena ve skutečnosti, sahá se alespoň po symbolu.

20. kapitola

Židovské náboženské knihy a rituální vražda – Talmud a nenávist ke křesťanům. Projevy takové nenávisti (hanobení hostií v novější době)

Z množství historických skutečností i ze svědectví obrácených i neobrácených Židů a speciálně rabínů jsme konstatovali, že již před mnoha staletími byli často Židy vraždění křesťané a zvláště děti na základě šílené víry, že se užitím a požíváním jejich krve koná bohulibé, záslužné a pro spásu duše nezbytné dílo. Nyní se blíže podíváme na řešení otázky, která si zjevně zasluhuje nejvyšší pozornosti: Je zabíjení křesťanů v š e - o b e c n ý m a v š e m Ž i d ů m předepsaným zákonem, nebo jím přinejmenším dříve byl, takže by jej bylo možné považovat za podstatnou součást novožidovského náboženství?

Jak již bylo zmíněno v úvodu, podle našeho názoru by bylo možné tak závažné obvinění proti celému Židovstvu vznést pouze na základě písemných důkazů a poté je i ospravedlnit, kdyby se předpis vraždy křesťanů nacházel jasně vyslovený v zákoníku, který zavazuje v š e c h n y Židy bez výjimky.

V početných soudních vyšetřováních se přirozeně pátralo, jak asi Židé dospěli k tak barbarskému obyčeji vraždy křesťana, kdo jim jej nařídil a odkud takový předpis pochází, jestliže existuje.

V trientském procesu starý Samuel, hlava tamního Židovstva, na výše zmíněnou otázku poté, co Židé obecně přiznali zabití křesťanského chlapce podle předpisu svého náboženství, odpověděl následovně: Italští Židé o tom nic písemného neměli; zmíněný obyčej se dědil ústně jako tajné učení jen mezi nejpřednějšími a ve víře nejhorlivějšími členy obce. Říká se však – a nejspíše i právem –, že se u Židů za oceánem o tom něco písemného nachází. Samuel znalost užívání krve získal asi před třiceti lety od svého učitele Davida Sprintze, který byl svého času představeným židovských škol v Bamберку a Norimберку. O vzniku krvavého mravu Samuel vypověděl, že před dávnou, velmi dávnou dobou, kdy ještě křesťanství nemělo tak velkou moc, ti nejučenější mezi

⁵⁸ Kohouta i slepici, protože se neví, jakého pohlaví dítě bude; pozn. editora.

Židy (rabíni) v Babylonu i jinde v těch krajích zjistili, že krev zabitého křesťanského chlapce velice napomáhá spáse židovské duše.

Jiný hlavní viník před trientským tribunálem, Moses Starý, k barbarskému obyčeji rovněž vypověděl, že o něm Židé v Itálii nemají nic písemného, že se však učení udržuje mezi učenici a znalci zákona ústní tradicí. Za jak přísných bezpečnostních opatření byla tradice později předávána, slyšíme od obráceného rabína Moldava, který o nich mohl referovat ještě počátkem tohoto století. Otec sděluje tajemství jedinému synovi za slavnostního zapřísahání a hrozných kleteb s cílem odstrašit jej od možného porušení přísahy. Moldavo nám ukazuje věc tak, že úplnou znalost obyčeje užívání křesťanské krve má výhradně otec rodiny, a že naproti tomu všichni ostatní ji nevědomky spolu s ním požívají a tím se na jejím domnělém dobrodiní podílejí. V tom smyslu se nazývá řečený religiózní obyčej „všeobecným zákonem“. Je však třeba vzít také v úvahu, že v té době, tedy na začátku našeho století, již byli Židé natolik rozptýleni a vzájemně se hodně lišili v mnoha náboženských praktikách podle zemí i národů, mezi nimiž žili, že tedy v Moldavském knížectví mohlo za všeobecný zákon platit to, co bylo v jiných zemích jako např. v Německu jen vyvolencům přístupným tajemstvím. Exrabínovi na Dunaji při vši čestnosti a dobré vůli přece jen pro takové konstatování scházel přehled o celém Židovstvu, jak bylo teprve později znovu vytvořeno prostřednictvím *Alliance Israélite*.

V damašském procesu 1840 bývalý rabín Abu-el-Afieh prohlásil, že užívání krve je tajemstvím velkých mudrců, chachamů, tedy nejvyšších rabínů. Máme z toho dojem, že muž asi říká všechno, co ví; o všeobecně závazném předpisu na základě psaného zákona se však nedozvídáme nic. Cituje také knihu, která ovšem podle jeho vlastní výpovědi pro tuto stránku otázky neprokazuje rovněž nic. Dal soudu k dispozici celou svou knihovnu; nejdůležitější knihy byly předloženy vyšetřujícímu komisaři, který pak z nich nechal početné pasáže přeložit konvertovaným rabínem, především z Talmudu, a zvláště části, pojednávající o nenávisti vůči křesťanům. Tím vyšly najevo tak hrozné věci, že Židé byli nesmírně zděšeni vyzrazením svých tajemství. Dotyčná místa z Talmudu uvádíme níže v překladu. Rakouský vicekonzul Merlato proto u soudního dvora požadoval zastavení dalšího překládání hebrejského textu, jelikož „je to pro židovský národ ponižující“; také by se již zaprotokolované překlady neměly vkládat do soudních akt. Avšak vyšetřující soudce šerif-paša to odmítl; všechno bylo do akt zaneseno a tím se dostalo až k nám.

Celé zkoumání všech přeložených pasáží sice otřesným způsobem ukázalo židovskou nenávist ke křesťanům, která se tam stupňuje až k příkazu vraždy, ale zákon o rituálním zabíjení křesťanů jako o b ě t i a požívání jejich krve se nenachází ani tam.

Všechny soudní procesy a vyšetřování k tomuto bodu rovněž nic nového nepřinesly.

Musíme se tedy nejprve přidržet všeobecně uznávaných židovských religiózních pramenů a zákoníků; těmi jsou Bible a Talmud.⁵⁹ V úvahu přirozeně přichází pouze poslední z nich. Konvertovaný Žid Briman, jako spisovatel známý spíše pod jménem

⁵⁹ Je příznačné, že dokonce poté, co hebrejská kultura za Davida a Šalamouna dosáhla svého vrcholu, měla lidská oběť u tehdejších Židů nadále své místo. Právě v období po Šalamounovi se rozšířil ohavný kult obětování Molochovi a spalování obětí v údolí Hinnom nedaleko Jeruzaléma. O odstranění řečeného obyčeje mluví následující pasáž Bible (2 resp. 4 Královská 23,10), kde je řeč o králi Josiášovi, horlivému pro čistotu zákona a starého kultu. „Vyčistil také tophet, který je v údolí synů Hinnomových, aby již nikdo neobětoval ohněm Molochovi své syny a dcery.“

dr. Justus, říká, že se v Talmudu nenachází žádný zákon, který by dovoloval nebo předepisoval zabít křesťana k rituálním účelům. Rohling se zde vyjadřuje opatrněji v tom smyslu, že nyní k dispozici jsou exempláře Talmudu neobsahující nic o užívání krve. Poukazuje na to, že právě v pozdějších edicích Talmudu bylo odstraněno mnohé, co křesťany pohoršovalo; věří však, že pokud se mu naskytne příležitost, jistě v orientálních knihovnách objeví starší náboženské knihy Židů, ještě obsahující předpisy o požívání krve – „za oceánem“ –, kde hrozný mrav vznikl a nejspíš je i dnes většinou praktikován. Přesto ani zde není žádné pravidlo bez výjimky; Rohling nám totiž i v Talmudu odhalil několik pasáží, které na zavraždění křesťana z religiálních motivů přinejmenším ukazují. Na jednom místě se píše doslova:

„Rabín Elieser říká: ‚Je dovoleno zabít Nežida dokonce i o Dni smíření, a připadá-li na šábes, jej (Nežida) probodat.‘ Tu mu odpověděl jeden z žáků: ‚Rebe, řekni raději porazit (místo probodat).‘ Rabín pravil: ‚Ne, protože kdyby měl být poražen, musela by se říkat beracha (děkovná modlitba); probodat lze však bez berachy.‘“

A protože je zde řeč o poražení křesťana při současné děkovné modlitbě, sotva se lze ubránit myšlence, že se opravdu jedná o vraždu s domněle bohulibým záměrem.

Dále Rohling v dopisu⁶⁰ poukazuje na místo v Talmudu (Rethaboth fol. 102b), kde se říká:

„Když někdo (Žid) zemře a zanechá matce nezletilého syna, a dědicové otce (bratři) říkají, že vyrostete u nás, avšak matka namítá: ne, vyrostete u mne, ale tím se mu nedostane způsobilosti, v takovém případě **bude jimi poražen v předvečer velikonočního svátku.**“

Rohling k tomu ještě dodává:

„Zde samotný Talmud říká, jak Židé během pokání o velikonocích porazili malého židovského chlapce, že jej sprovodili ze světa z hamižnosti jeho bratři, aby po něm dědili, ale že samotný obyčej porážení dítěte o velikonocích vyšel nepochybně ze záměru uskutečnit religiální, tedy rituální akt. ... Co Talmud stanovuje o velikonočním porážení Nežidů, dá se odvodit z toho, že je na dotyčném místě naprosto nezavrhne, a na druhé straně se jinde zabíjení Nežidů obecně (aniž by se tam zmiňoval vztah k Velikonocím) označuje za dobré dílo.“

Věc je jasná: Když je podle Talmudu, což absolutně nikdo nemůže popřít, zabití Nežida bohulibým dílem, a když dále – jak jsme právě slyšeli – má podle téhož Talmudu porážení člověka právě o Velikonocích v představách Židů zvláštní rituální cenu, pak je nasnadě, že ti se snaží o Velikonocích rituálně porazit křesťana, kdykoli je jim to možné. Obrovské množství vražd křesťanů ve velikonoční době to potvrzuje více než dostatečně.

To jsou ovšem pozoruhodné pasáže; nicméně zůstává pravdou, že v nám známé podobě Talmud rituální vraždu nenařizuje.

Přesto ještě pořád nejsme s Talmudem hotovi. I když rituální vraždu nepředpisuje, židovského ducha k ní přinejmenším činí vnímavým a stimuluje jej; je jistým způsobem přípravnou školou pro učení o hrozných lidských obětích svou ďábelskou nenávistí a touhou zabíjet, jež vůči křesťanům káže. Svým stoupencům nejenže dovoluje nenávisť ke všem Nežidům, nýbrž z ní dělá doslova závazný předpis. Na otázku po jejím původu

⁶⁰ Redakci „Deutsch-soziale Blätter“ 1891, č. 171.

dává odpověď příznačnou slovní hříčkou, že se zmíněná nenávist odvozuje od hory Sinaj. Hebrejsky se nenávist jmenuje *sina*. „Sinaj,“ říká Talmud, „znamená horu, z níž sestoupila nenávist ke všem národům světa.“ – Židé věří, že mohou holdovat takovým zásadám, aniž by se tím prohřešovali proti zákonu lásky k bližnímu, který je již ve Starém zákonu. Nesmírně si to usnadňují tvrzením, že Nežid není jejich bližním, a když Bůh přikazuje: Nepokradeš, nesesmilníš, nezabiješ atd., dává k tomu Talmud zásadní vysvětlení: „To je řečeno o tvém bratru (Židovi), aby se tím vyloučili ostatní, tj. Nežidé.“ Žid tedy může s klidným svědomím libovolně škodit Nežidovi, neboť je psáno: „Neutiskuj svého druha.“ – „Ale všude,“ dodává znovu Talmud, „kde Mojžíš říká ‚tvůj druh,‘ mluví o modlářích neboli Nežidech.“

Jako důvod tohoto podivného názoru Židů ohledně ostatních lidí udává Talmud následující: Bůh předal z Egypta příslým Židům zemi Kanán s příkazem vyhubit sedm národů, které ji obývali. Byl to Boží trest za jejich modlářství a jiná provinění. Talmud však příkaz vyhubit sedm kanánských národů přenesl na všechny časy a na všechny nežidovské národy. Slova páté knihy Mojžíšovy: „Nevcházej s nimi do společenství“ musela být ovšem chápána pouze na Kanánce, naproti tomu následující slova: „Neměj s nimi slitování“ platí podle Talmudu na všechny nežidovské národy. Svědkem jsou i samotní proroci. Izajáš (27,11) vytýká pohanům, že jsou pošetilým lidem; talmudská moudrost z toho hned vyvozuje závěr: „Jestliže jsou Nežidé zbaveni rozumu, nejsou hodni ani slitování.“ – Židovská nenávist je zvláště zaměřena proti křesťanům a mohamedánům. „Bůh,“ říká ‚proslulý‘ rabín Elieser, „který Egyptany pobil jedním jediným prstem, vyhubí syny Ezaua (křesťany) i syny Izmaela (muslimy) celou pěstí, protože první jsou nepřátelé jeho národa a druzí nepřátele jej samého.“ A že Židé nenávidí křesťany více než modláře, dokazuje následující pasáž Talmudu: „Když někdo pronásleduje Žida, aby jej zabil, nebo mu nalíčí hada, aby jej uštknul, má se (Žid) spíše uchýlit do chrámu modlářů než do chrámu saducejů (tj. křesťanů), protože saduceji popírají Boha, kterého znají, avšak modláři popírají Boha, jehož neznají.“

Rabíni vydávají předpis: „Jestliže se vytáhne gój z jámy, do níž spadl, zachraňuje se člověk pro modlářství.“ – A „Orel“ Maimonides říká rovněž: „Je zakázáno slitovat se nad modlářem; proto vidíme-li jej hynout anebo tonout v řece, nemá se zachraňovat.“ Ale to pořád ještě není všechno. „Spadne-li gój do jámy, má se na ni navalit kámen,“ k čemuž Raschi poznamenává, že je třeba odstranit všechny prostředky, jimiž by se gój mohl dostat z jámy a zachránit se. Talmud má však ještě další pěkný předpis: neostýchá se přímými a jasnými slovy kázat vraždu křesťana.

Jestliže se ještě před čtyřiceti lety významný orientalista domníval, že něco takového není myšleno doslova a bez omezení, pak od té doby již vyšlo z příšeří Talmudu na světlo tolik materiálu, že nyní již žádný myslící člověk nemůže pochybovat o pravdivosti výše uvedeného.

V již zde uváděném kompendiu Talmudu, Šulchan Aruchu, se učí, že když židovský kněz zabije člověka (Žida), není již pak schopen udělovat požehnání, i kdyby k zabití došlo nedopatřením a on sám by poté vykonal pokání. Komentáře motivují toto učení tím, že je nepřístojné udělovat požehnání stejnými rukama, jimiž byl zabit člověk. Přesto k tomu rabín poznamenává, že (židovský kněz) může udělovat požehnání, zabije-li Nežida, i kdyby to učinil záměrně! Vidíme tedy, že zabití Nežida naprosto není hříchem; vidíme ovšem také, že podle Talmudu je dokonce dobrým, bohublým skut-

kem. – Nejvýznamnější ze všech židovských dogmatiků, Orel Maimonides, učí: Jakmile se Židé po příchodu mesiáše znovu chopí moci, kterou kdysi měli v Palestině, mají se všichni Nežidé přinutit k přijetí noachitského zákona a zabít všechny ty, kteří se tomu budou vzpírat. – Na vysvětlení dodáváme, že se i na mnoha jiných místech Talmudu říká, že po příchodu mesiáše všechny národy přijmou židovskou víru, avšak křesťané by se na této milosti neměli podílet, nýbrž mají být naprosto a zcela vyhubeni. Takové vyhlídky tedy dává Talmud křesťanům pro případ, že by na neštěstí upadli pod panství Židů. Zmíněný příkaz je však podle Maimonidova názoru sdělen samotným Mojžíšem, a to na výslovný Boží rozkaz.

Pojďme ještě dál. Talmudští rabíni však nechtějí čekat na mesiáše, nýbrž přikazují, že lze zabít křesťany i před jeho příchodem, kdykoli je to možné. Právo k tomu znovu odvozují od Božího příkazu vyhladit sedm národů Kanánu. Tyto národy, říkají rabíni, zcela nezmizely, nýbrž se jejich zbytky smísily s ostatními národy světa a proto je podle Maimonida jednoduše třeba zabít každého křesťana, kdykoli je to možné, protože ten může být potomkem oněch sedmi národů. „Kdo někoho z nich může zabít a nezabije, porušuje (záporné) přikázání“, říká se tam doslova.

Učený Raymund Martin se opírá hlavně o dvě pasáže, z nichž Židé odvozují nejen právo, ale i povinnost zabít křesťany. První je v komentáři ke knize Exodus. Říká se tam, že i ti faraónovi poddaní, kteří uznávali slovo Boží, „jsou pro Izrael pohoršením“, z čehož je pak v Talmudu vyvozen všeobecný závěr: „Zabij i nejlepššího mezi národy, a i tomu nejznamenitějšímu z hadů rozdrť hlavu.“

Druhé místo, které Martin z Talmudu uvádí, zní následovně: „Pohani, lupiči a pasáci drobného zvířectva se nemají vytahovat ze studny, ani tam svrhávat; kacíři, zrádci a odpadlíci se tam svrhávat mají, ale ne vytahovat ven.“ Že těmi „kacíři“ se především rozumí křesťané, je dostatečně známo a dokázáno.

Talmud ve své krvelačnosti vůči jinověrcům jde tak daleko, že zabití Nežida a především křesťana povyšuje na bohulibé, záslužné dílo, za nějž je určena zvláštní nebeská odměna. Příslušné pasáže nepotřebují žádné vysvětlení; samy mluví dostatečně jasně. „Je dobrým skutkem zabíjet popírače“, říká Maimonides, „totiž stoupence Nazaretského, jež neuznávají ústní učení (Talmud).“ Rabíni dále učí: „Kdo prolíje krev bezbožníka, přináší oběť Bohu.“ – A za „bezbožníky“ jsou označováni speciálně křesťané. Rabín Elieser říká zcela otevřeně: „Bezbožníky se rozumí Ježíš a jeho stoupenci.“ Rabín Jehošua pojem ještě rozšiřuje učením, že se jimi rozumí nejen Ježíš a jeho stoupenci, nýbrž vůbec všichni gójové (Nežidé). I Maimonides přece říká, že přikázání „nezabiješ“ znamená, že se nemá zabít nikdo z Izraele; gójové, kacíři a křesťané však nejsou izraelity a jsou tedy bez právní ochrany vydáni na pospas vražedné ruce Židů.

Po všem zde řečeném by se dalo čekat, že Žid, který se stane křesťanem, propadne hrdelnímu soudu rabínů. Je přece výslovné ustanovení, že odpadlík je hoden smrti. Ale ve své rafinované zchytralosti rozlišují rabíni i zde velice přesně. Žid se smí nechat pokřtít, říkají, za předpokladu, že jeho křest není míněn upřímně, protože když Žid může (křtem) klamat akumy (křesťany), aby si ti mysleli, že je on sám akumem, pak je to dovolené. Avšak ti Židé, kteří se nechají pokřtít a pak se sami smísí s akumy a slouží modlám, jsou rovni těm, kteří hněvají Boha, a takové je třeba svrhnout do jámy a nechat je tam.

Tolik ukázky z Talmudu. A že Židé předpisy svých rabínů a Talmudu v praxi dodržovali, kdykoli jim to bylo možné, o tom by se kromě již zde zmíněných případů vraždění křesťanských dětí daly uvést ještě mnohé příklady z historie.

Přestože strach před světskými soudy i pomstou křesťanských národů Židům nedovoľoval naplno projevit své nepřátelství, i tak často nepromeškali vhodnou příležitost uplatnit v praxi ohavné principy Talmudu o vraždě křesťanů, takže Rohling se mohl tvrdě vyslovit: „Krvelačný charakter rabinismu je faktem světových dějin.“⁶¹ Zašli bychom zde příliš daleko podrobnějším rozváděním⁶¹ a postačí nám pouze připomenout, že to byli Židé, kteří pohanské císaře podněcovali k pronásledování křesťanů a že ve středověku se papežové viděli nuceni zakazovat křesťanům mít židovské lékaře kvůli zjevnému nebezpečí travičství.

Žid Pfefferkorn se roku 1514 na smrtelné posteli vyznal, že jako lékař zabil osm křesťanů otráveným medikamentem. Znameníť kazatel Bernardin z Feltre, jež katolická církev přiřadila k počtu svatých, roku 1489 v Sieně z kazatelny veřejně sdělil, jak židovský lékař v Avignonu před smrtí řekl, že umírá uspokojen, protože falešnými léky zabil několik tisíc křesťanů. Ještě roku 1840 rabín Jakob-al-Antabi v damašském procesu vypověděl, že židovský lékař nesmí ošetřovat Nežida, ledaže by mu tím mohl uškodit.

Je tedy po všem zde řečeném zcela zřejmé, že je to Talmud, který tuto krvelačnou nenávist stále znovu v kruzích Židovstva podněcuje a udržuje. A stejně tak není třeba dokazovat, že je to znovu Talmud, který činí Židy vnímavými pro hroznou myšlenku krvavé vraždy, že do židovských duší vkládá její zárodek a lze jej právem označit za přípravku na krvavý zločin; je tedy za něj odpovědný.

Než ukončíme kapitulu o slepé židovské nenávisti ke všemu křesťanskému, zmíníme zde alespoň stručně ještě jeden z jejích nejodpornějších projevů, a to tím spíše, že se v novější době pozoruhodně rozšířil. Je jím **hanobení hostií**.

Ze středověku, jak známo, nejsou zprávy o něm nijak vzácné. Podle kronikářů roku 1290 v Paříži chudá žena předala židovskému zastavárníkovi hostii, jíž přijala v kostele během Velikonoc, a to za slib, že zdarma dostane zpět svůj jediný slušný oděv, který u něj zastavila. Žid dal průchod své nenávisti probodáním hostie nožem, poté ji přibil na stůl a lil na ni vařící vodu; byl usvědčen a za trest upálen. – V bavorském Deggendorfu koupil roku 1337 Žid od jisté ženy hostii a rovněž ji bodal nožem. Dříve než mohl magistrát věc vyšetřit a potrestat, 29. září toho roku Hartmann z Degenbergu vtáhl v čele rozzuřených rolníků do města a všechny Židy pobili; nesporně tvrdé a nelegální lynčování. V Bruselu roku 1370 zhanobili Židé svátost; svědkem toho je dodnes nádherný oltář v kostele sv. Gudole, který byl tehdy zřízen za pokutu. Podobný případ se odehrál roku 1492 ve španělské Guardii. Ve městě Brandeburgu roku 1510 předal Paul Formius Židům hostii, kterou odcizil z ciboria; Židé hostii bodali a zneuctivali. Braniborským markrabím byli ze zločinu usvědčeni a poté, co mj. ještě přiznali, že před lety sedm malých dětí ubodali k smrti šídly a jehlami, byli 19. července 1510 popraveni.

Židé zůstávají stále stejní po staletí i tisíciletí; ukazuje se to i na těchto ztřeštěných bezbožnostech. Také v naší době jsou po konsekrovaných hostiích přímo posedlí; jen

⁶¹ Zevrubněji o tom viz Bernardin Freimut, *Altjüdische Religionsgeheimnisse und neujüdische Praktiken* (Münster, Russel), str. 100.

jsou i zde jako ve všem od té doby, co od emancipace jejich moc tak nemírně vzrostla, ještě horší a drzejší. Hanobení hostií se nyní dopouštějí plánovitě a ve velkém měřítku v lóžích satanistů.

Sekta satanistů, ctitelů d'ábla, je prastará. Vznikla z učení gnostiků a manichejců, ve středověku se vynořila na nejrůznějších místech a v našem století dosáhla nesmírného rozšíření, většinou po vzoru a s oporou o zednářství. Kdo by si snad myslel, že jde jen o výmysl přebujelé fantazie, toho jednoduše odkazujeme na skutečnost, že satanisté již roku 1889 v Římě veřejně vystoupili, když se 9. června odhaloval pomník Giordana Bruna. V průvodu se objevili s prapory a emblémy d'ábla; papež Lev XIII. si na to později v alokuci postěžoval.

Případy hanobení hostie v novější době byly již dávno známé. Když se zvláště v Paříži stále častěji opakovaly, ustavila se před dvěma lety (1893) společnost právníků, teologů, lékařů a dalších osob ze vzdělaných kruhů, která si dala za cíl toto pochybné řádění odhalovat veřejnosti. Výsledky svého pátrání společnost publikovala a pokračuje v tom v měsíčníku s názvem „Odhalené zednářstvo“.⁶² Z jeho zpráv jasně vyplývá, že duši a vůdci satanistů jsou **Židé**. Nejvyšším aktem jejich satanského kultu je hanobení konsekrované hostie při parodování katolické mše. Satanisté rozlišují bílou a černou mši, která je řadou otřesných rouhačství. Hlavní svátek slaví o Božím těle v deset hodin dopoledne. Černá mše se pokud možno celebruje s posvěceným kalichem, který se satanistům dostal do rukou odcizením z katolického kostela. Během rouhavé mše „bratří“ a „sestry“ satanské lóže probodávají a zneuctívají svatou hostii za všelijakých obřadů a s nesmírnou zuřivostí.

K získávání konsekrovaných hostií existuje v Paříži od roku 1855 ženská lóže, jejíž členky chodí za tím účelem ke svatému přijímání a pak hostie dodávají ostatním lóžím. Jistá lóže se pochlubila, že již probodala a zneuctila tři tisíce hostií. Od roku 1874 jsou zvláště v Paříži používány k obstarání hostie i prosté ženy, tzv. *vendeuses d'hosties*.⁶³ Lóže za hostii platí pět franků. Jazyk a patro zlodějek se připravuje zvláštní látkou, aby se hostie v ústech nerozpustila. Dva členové lóže jsou vždy přítomni v kostele svato-krádežnému přijímání a dohlížejí, zda je jim dodána pravá hostie. Nezřídka jsou hostie také odcizeny z kostela vloupáním. V zimě 1894/95 byly v diecézi Santander vyloupeny čtyři kostely. Hostie byly ukradeny z ciboria, všechno ostatní zůstalo v kostele nedotčené. Celý katolický tisk ve Španělsku komentoval s rozhořčením odporný zločin. V lóžích byly také vynalezeny zvláštní mučící nástroje na hostii, jako např. válcovitá plechovka, na jejíž dno se hostie vloží. Poté se do ní nasune píst s ocelovými hroty a jím se hostie drtí.

Satanský kult je nejvíce rozšířený ve Francii, Americe, Itálii a ve Španělsku. V jeho čele stojí „papež“, známý Žid Adrian Lemmi, sídlící v Římě ve velkolepém a staroslavném paláci Borghese. Na oltáři, kde kdysi papež Pavel V. (Borghese) sloužil mši, nechal Lemmi zřídit záchod. Je tam krucifix s nápisem: „Každý, kdo sem vchází nebo odchází ven, nechť na něj plivne! *Gloria a Satana*“ (Čest Satanovi!)

Tak daleko sahá židovská nenávist v našich časech, v éře emancipace, „svobody“, bratrství se Židovstvem! Od smrti Krista na kříži si nenávist Židů ještě nikdy tolik netroufala. A půjde v tom ještě dál díky lhostejnosti křesťanů, která má vinu na stále ros-

⁶² V originále „La francmaçonnerie démasquée“, vychází v rue François, Paris.

⁶³ Tj. prodavačky hostií.

toucím triumfu Židovstva ve všech oblastech života, o němž zmíněné drzé excesy vydávají na konci 19. století tak výmluvné svědectví.

21. kapitola

Tajné židovské knihy navádějí k rituální vraždě a k užívání krve

Zatímco Talmud pouze razí cestu myšlenkám religiозního porážení lidí, ty jsou již v mnoha tajných židovských knihách otevřeně kázány a předepsány. Podle rabínského učení se náboženské knihy Židů dělí do dvou tříd.

1. *Pešatové knihy*, zvané také *nigleh*, tj. knihy veřejné. Pešat znamená „prosté“. Tato třída zahrnuje všem Židům přístupné religiозní knihy jako Talmud a různé výtahy z něj, především *Šulchan aruch*.

2. *Kabbala*, zvaná také *nistar*, tj. „skrytá“. Reprezentuje prastaré tajné učení Židů, do něhož jsou zasvěcováni pouze vybraní.

Zatímco knihy Pešat nám o religiозní vraždě nepodávají žádné dostačující informace, najdeme je o to vydatněji v kabbale. Ta se čte obtížně a pro svůj obrazný a mystický způsob řeči ještě hůře interpretuje a chápe. Navíc je jen málo známá, takže se v ní i mnozí rabíni nevyznají; přesto se však těší nejvyšší vážnosti, jak je tomu vždy u tajných nauk i v ostatních náboženských společenstvích. Jak uvádí Rohling, ortodoxní Žid považuje kabbalu za mnohem svatější než Pešat. Cituje pasáž z knihy Zohar, kde se říká, že je těžkým hříchem popírat moudrost kabbaly, a na jiném místě téže knihy stojí: „Velkého hříchu se dopouští, kdo popírá moudrost kabbaly a říká, že je pouze Pešat (Talmud, atd.). Lépe by mu bylo, kdyby se vůbec nenarodil.“ – Ano, kabbala podle Zoharu tvoří základ Talmudu: „Rabíni Mišny a Gemary uspořádali svůj Talmud podle tajemství kabbaly.“ Je ovšem třeba nezapomínat, že je to sama kabbala, kdo si přičítá takový význam.

I když tajné učení Židů zůstalo obecně omezeno na úzký okruh, přesto jeho jednotlivé spisy doznaly velmi značného rozšíření, a to především již zmíněná a důležitá kniha Zohar. Rabín Joseph Katz ve své díle z roku 1879 říká, že Zohar do roku 1875 vyšel v 270 vydáních a mnohá z nich i opakovaně.⁶⁴ Katz rovněž uvádí různá místa vydání. A právě tato kniha obsahuje nejohrovnější výzvy k religiозní vraždě, k lidské oběti. Rohling nám ve své knize „Polemika a lidské oběti rabinismu“ odhalil důležité pasáže z tajného židovského učení, které je jinak těžko přístupné a srozumitelné.

První místo, jež si zde uvedeme, je v knize *Sepher Halkuthim*, kterou sepsal Židy za svatého uctívaný rabín Vital († 1620) a kromě jiného byla nově vytištěna v Jeruzalémě v tiskárně, již nechal na své náklady zřídit proslulý Žid Moses Montefiore. Vital se snaží interpretovat velmi obtížnou pasáž v Knize přísloví (30,18-19), kde jsou tři věci označené za podivuhodné a čtvrtá, totiž „cesta muže k panně“⁶⁵ za zcela nepochopi-

⁶⁴ Viz Rohling, *Die Polemik und das Menschenopfer des Rabbinismus*, str. 106.

⁶⁵ Mimořádně řečeno, Vulgata překládá takto: „*Viam viri in adolescentia*, cesta muže k mladosti“. Rohling se přidržuje výše citovaného překladu a interpretuje pasáž mesiánsky v tom smyslu, že ji

telnou. A o poslední z nich Vital říká: „Co tím Písmo myslí? Je nepochopitelné, že panenská krev nečistých, klipoth⁶⁶ (Nežidovek) je přesto nebi tak příjemně vonnou obětí. Ano, prolít nežidovskou panenskou krev je stejně tak posvátnou obětí jako nejvzácnější koření a tedy prostředkem, jak se usmířit s Bohem a přivolat na sebe jeho milost. Písmo zde tedy míní: Je nepochopitelné, že je to osobně nečistá panna a klipa (Nežidovka), ale přesto je prolití její krve tak vzácnou obětí.“ Citát nepotřebuje komentáře; po dvakrát opakuje zcela srozumitelnými slovy, že je Bohu příjemné, když se jako oběť – a tedy religiózní akt – prolévá krev nežidovské panny. Doporučuje tedy lidskou oběť ke cti Boží.

V téže výše citované knize je ještě další místo ohledně vraždy panny. Znovu je tam řeč o klipa (Nežidovce): „Když někdo hodí kamenem a roztříští jí obličej, dostane dceru krále.“ Podle Rohlinga je to narážka na zabití Goliáše Davidovým prakem. Tím je zavraždění Nežidovky vydáváno za dobrý skutek a je za to jako odměna „přislíbena dcera krále“, což Vital označuje za spojení s Bohem, tedy za nadpřirozenou odměnu.

V další knize tajného židovského učení, ve velmi rozšířeném „Zoharu“, se vedle vraždy panny doporučuje jako zvláště záslužné zavraždění panovníka. Stojí tam psáno: „Rabín Jehuda praví: Pojd' a viz, že všude, kde je jejich (Nežidů akumů) panovníkům dána vláda nad Izraelem, není jeho modlitba vyslyšena. Padne-li však panovník (Nežidů), jak jest psáno: ‚zemřel král‘, potom jeho (Izraele) volání vystoupá až k Bohu.“ Rohling k tomu poznamenává: „Toto místo nesporně znamená vraždu panovníka jako religiózní povinnost, protože pod opravdovým zeměpánem akumů, který jako takový přirozeně slouží jejich zájmům a proto s národem rabinismu musí jednat na způsob našich křesťanských předků, nejsou modlitby Izraele vyslyšeny. Modlitby hříšníků zůstávají bez povšimnutí. Izrael se proto domnívá setrvávat v hříchu tak dlouho, dokud nebude odstraněn pravý král akumů; přirozeně pokud je to možné.“

Podle židovského pojetí se celé lidstvo dělí na dva velké polní tábory: Dítka Boží, tj. izraelity, a děti zla, tedy všechny Nežidy a speciálně křesťany. Zlá strana ustavičně bojuje s dobrou. V Zoharu se říká: „V stvoření stojí jedna polovina proti druhé; proto je tam neustále velká válka mezi Metatronem (dobrým, izraelitským knížetem andělů) a jeho zástupcem na straně jedné, a Sammaelem (d'áblem) a jeho smečkou na straně druhé.“ Z toho již samo sebou plyne, že síly strany zla musejí být „oslabovány“. Jak se to má stát, o tom se tajná kniha vyslovuje zcela jasně (ostatně v plném souladu s Talmudem); musí být skrytě i otevřeně veden vyhlazovací boj proti Nežidům, jejichž rozmnožování je nutné zabránit, třeba i vraždou. Je to tedy permanentní religiózní válka, ovšem většinou vedená ze zálohy. Zohar říká, „že do čtvrtého paláce nebe přijdou všichni ti, kteří zabili příslušníka ostatních národů, akumů“, a „Bůh je oděn v purpurovém rouchu, na němž jsou zapsáni a vyobrazeni Židé, kteří usmrtili člověka z ostatních národů, akuma“. A na druhé straně se tam píše: „Duše těch, kteří se snažili prokázat dobro Nežidům, nebudou vzkříšeny k věčnému životu.“

Aby „byla zlá strana oslabena, musí se co možná bránit rozmnožování Nežidů“; proto tajná kniha předkládá hrůzný předpis: „Je pravdou, že se u klipoth (Nežidů) musí

vztahuje na zrození Spasitele z Panny. Pro naše zkoumání je to lhostejné; nám jde pouze o židovský komentář.

⁶⁶ Klipoth se stal důležitým výrazem v tajném židovském učení. Doslova znamená „slupky, plevy“. Podle toho jsou Židé „jádem“ lidstva, tím cenným; naproti tomu Nežidé „plevy“, něco bezcenného, nečitého, co se zahazuje.

usilovat o oddělení pohlaví tím způsobem, že se muži vykastrují a ženy zabijí.“ Dále se tam ještě píše: „Klipa (všechno nežidovské) je temnost; je třeba ji překonat a potlačit buď bouří nebo jemným, tichým hlasem,“ čímž je míněno „bud' násilím, nebo lstivým lichocením“, protože na jiném místě se jednoznačně říká: „Nevěřící, kteří popírají Tóru a proroctví Izraele, je povinností zabít; je-li to možné, zjevně, tedy mečem, a pokud to nejde, způsobí se jim smrt lstí a podvodem. Když např. vidíme, že někdo spadl do studny, v níž je žebřík, tu se (žebřík) vytáhne a řekne: Spěchám sundat svého syna ze střechy, pak ti žebřík vrátím, a podobně.“

Tak jako je přísným přikázáním tajného učení zabít klipoth (Nežidy), je naopak zase zločinem darovat Nežidovi život. Zohar říká: „Kdo ušetří Nežida, který je v smrtelném nebezpečí, má sám zemřít smrtí.“ Zohar dále poučuje, že rabín Josi předpovídá věčnou blaženost jako odměnu za zabití Nežida. Židovští lupiči, říká se tam dále, působili (!) v jistém pohoří. Když tam přišel nějaký člověk, chopili se ho a ptali na jméno. Pokud byl Žid, propustili jej; jestliže však Židem nebyl, zabili ho a tímto činem, říká rabín Josi, si zajistili věčný život. Tentýž Josi jednou viděl na cestě uhořelého ptáka. Řekl svým společníkům, že osud ptáka naznačuje, jak se má nakládat s nežidovskými panovníky a odvolal se na pasáž z proroka Daniela: „Přihlížel jsem (tak dlouho), až bylo zvíře zabito.“ Zohar k tomu zcela jasně říká: „Naše zajetí (současné ‚zajetí‘ Židů mezi národy) potrvá tak dlouho, dokud vládce akumských národů nevyhladíme ze světa.“

Ze všech výše citovaných míst je zřejmé, že v Zoharu předepsaná vražda Nežidů spočívá pouze na religiálních důvodech. Ale nejjasněji to ukazují pasáže, kde se vražda přímo doporučuje jako obětní čin, protože oběť je přece nejvznešenější ze všech religiálních, ze všech kultovních aktů. Takové pasáže jsme si zde uvedli hned na počátku. Další zní: „Kdo prolíje krev bezbožníků, přináší oběť Bohu.“ – A jak známo, za „bezbožníky“ jsou označováni všichni Nežidé, zvláště pak křesťané. Na jiném místě Zoharu se říká: „Nemáme žádnou jinou oběť, než odklizení nečisté strany (Nežidů).“ A dále: „Oltář se nazývá místem porážky. Proč se tak jmenuje? Když lidé nekonají dobře své dílo, obětují je (tj. oltář přijímá lidi jako oběť na smrt). A proto byla dokonalá a úplná Tóra Svatého, budiž pochválen, dána izraelitům, aby jí byli posvěceni k životu světa, aby je zachránila před soudem řečeného oltáře. Předkládá se smírná oběť... a kozel, který se ztotožnil s akumem (Židé, kteří odpadli a přidali se k Nežidům).“ Rohling k této pasáži dodává následující vysvětlení: „Akumové (Nežidé) tedy musejí být zabíjeni; Izrael jen pokud je špatný, tj. když se stane akumem (odpadne od víry), neboť Talmud říká, že Izrael vzdor všem hříchům zůstává dobrý, zachovává-li Talmud v srdci. Pak se rovná ořechu, který má zašpiněnou slupku, ale jádro je bez poskvrny.“ Toto pojetí se plně kryje s rabínským předpisem, že Žid, který odpadne od víry, musí být zabit. Taková exekuce je chápána jako smírná oběť, stejně jako na druhé straně může za takovou oběť posloužit každý nepřítel židovské víry, tedy vůbec každý Nežid.

Podle božího, Mojžíšem oznámeného zákona, musel být v Novém zákonu obětován každý prvorozenec; za prvorozeného osla však byl obětován beránek. Zohar ve své krvelačnosti i tuto oběť příznačně vztahuje na lidi; přirozeně že na Nežidy. Říká o tom: „Osel znamená Nežida. Vykup jej z otroctví beránkem, který je zbloudilou ovečkou Izraele, tj. udělej z něj Žida. Pokud se však nechce dát na pokání, zlom

mu vaz. ... Mají být vymazáni z knihy života, neboť je o nich řečeno: Kdo proti mně zhřešil, bude vyhlazen z mé knihy.“

Nechybí dokonce ani odkaz na nejvhodnější dobu k lidské oběti. Již jsme viděli, že ve všech stoletích byly krvavé zločiny páčány s oblibou kolem Velikonoc. V Zoharu stojí psáno: „O velikonoční noci se dává průchod milosrdenství i přísnosti, s milosrdenstvím k Izraeli a s přísností k národům akumů,“ a na jiném místě jsou akumové nazýváni kvasem, který musí být o Velikonocích „odstraněn“. Výše jsme si i z Talmudu ukázali místo, kde se mluví o poražení malého chlapce svými bratry „v předvečer Velikonoc“.

Tyto ukázky by mohly stačit na důkaz, že se v tzv. tajných knihách Židů učí vražda křesťana z falešných religiálních motivů. Nečiníme z toho závěr, že je takovým kul-tem zavázán celý židovský národ, ale také nechceme, jak již bylo výše poznamenáno, přesvědčení o židovské krvavé praxi opírat pouze o tyto prameny; naše přesvědčení mnohem spíše vychází z evidentních historických skutečností a příslušných výpovědí provinilých Židů. Na druhé straně však také nechceme našim čtenářům zatajovat hlavní obsah výše zmíněných knih, protože vrhá velice zajímavé a příznačné světlo právě na řečené skutečnosti.⁶⁷

22. kapitola

Stanovisko Říma k židovským rituálním vraždám – Židé v kanonickém právu

Pokud jde o posouzení postkřesťanských Židů, jejich zásad, životních zvyklostí a smýšlení o křesťanech, není k tomu nikdo tak kompetentní jako římská Církev. Od prvopočátku křesťanství, od apoštolských časů, musela se Židy počítat. Byla krutě postižena římským pronásledováním v důsledku nenávisti a krvelačnosti Hebrejců, kteří císaře podněcovali proti mladé Církvi. I poté, co křesťanství zvítězilo, musela dál bojovat proti ustavičně hrožícímu židovskému nebezpečí omezujícími zákony, které pa-pežové buď sami vydali, nebo je potvrdili a schválili po jejich přijetí provinčními koncily. Již čtvrtý toledský koncil v roce 633 obsahuje v kánonu 66 následující ustanovení:

„Židům není dovoleno mít křesťanské služebníky, ani na sobě křesťany činit závislými ať už koupí, nebo nějakou štědrostí; jest bezprávím, aby člen Kristova těla byl služebníkem poddaných Antikrista. Kdyby se v budoucnu měli Židé opo-

⁶⁷ Vzhledem k přece jen druhotnému významu uvedených textů pro naše zkoumání nemáme zapotřebí pouštět se do rozvláčných polemik, které jsou s tím vždy spojené. Postačí jen zmínit, že zvláště Delitsch popíral správnost překladu, ale bez viditelného úspěchu proti mnohem důkladnějšímu znalci talmudské hebrejštiny, profesor Rohlingovi. Srv. také *Judenspiegel* dr. Justuse-Brimana (který se prokázal jako velmi významný znalec rabínské literatury, konkrétně str. 98 ad. A 103 ad. (5. vyd.), kde jsou prokázány nejdůležitější pasáže o krvi. Zbývá jen dodat, že až dodnes nebyly nikým vyvráceny. Již samotná zuřivost, s níž se Delitsch vrhá na tak váženého a čestného muže, jako je Rohling – nadává mu do „lhářů a křivopřísežníků“ – je velice špatnou obranou jeho věci. S takovými prostředky nikdo nebojuje za pravdu, o níž je přesvědčen. Ostatně i samotný Strack přiznává existenci krvavé židovské vraždy; popírá pouze její rituální charakter. Pádne odpovědi se mu dostalo v německo-sociálních listech, v prvních sešitech roku 1895.

vážít držet si křesťanského služebníka nebo děvečku, ti jim budou královským rozhodnutím odebráni a osvobozeni.“

Manželství mezi Židy a křesťany zakázal jako první koncil v Chalcedonu roku 388.

V pozdějších stoletích si římský stolec postupně vypracoval vlastní židovské právo.

Řím, do jisté míry stojící na rozhraní mezi Orientem a Occidentem, vždy pozorně bděl nad Židy; hned před nimi chránil křesťany, hned zase – a to velmi často – bránil majetky a životy Židů před neoprávněnými násilnostmi. Papežové učili, že i vůči nim je třeba zachovávat bliženeckou lásku, a to zvláště při častých a krvavých pronásledováních ve středověku. Nicméně velice často si tím byli vinni sami Židé svou lichvou a drzou svévolí; dávali příčinu k lidovým povstáním vražednými útoky na křesťanské děti nebo hanobením hostií. Nezřídka to však byli i ziskuchtiví panovníci, kteří Židy pronásledovali a zmocňovali se jejich bohatství. V takových případech se papežové prokazovali jako nejhorlivější ochránci pronásledovaných. Ale právě z jejich ochranných glejtů, většinou adresovaných vladařům, se dnešní Židé snaží prokazovat, že je tím odmítáno obvinění z krvavých zločinů. My jsme si naproti tomu již prokázali, že takové papežské prohlášení nebylo nikdy vydáno. A i kdyby snad jeden z papežů osobně takové stanovisko zaujal, bylo by zcela anulováno dlouhou řadou ostatních papežských projevů, z čehož nesporně vyplývá, že se v Římě počítalo nejen s pouhou možností, nýbrž se skutečností religiózní vraždy jako s reálně jsoucí. Neexistuje žádná papežská písemnost, která by možnost rituální vraždy přímo popírala.

Nejčastěji zde přicházejí v úvahu hodně zmiňované buly Inocence IV. a Řehoře IX. Inocenc IV. si roku 1247 stěžoval, že mnozí panovníci Židy falešně obviňují, že o Velikonocích jedí srdce zabitého chlapce. Kdykoli se někde najde mrtvola, je vina dávana zlomyslně Židům, a podle takových a mnoha dalších výmyslů pak panovníci postupují krutě proti Židům, aniž by je postavili před soud, usvědčili, a ti by se přiznali. Za těchto okolností si panovníci dovolují proti Bohu i spravedlnosti Židy okrádat, zavírat do vězení a odsuzovat k smrti, takže ti jsou na tom hůře, než jejich předci v Egyptě. Proto se ze strachu před vyhubením obrátili k moudrosti papežského stolce. Papež pak končí slovy: „Nechceme, aby Židé, jejichž obrácení milosrdný Bůh očekává, byli nespravedlivě týráni.“ Vidíme tedy, jak papež Inocenc IV. kárá fakt, že někteří světští vladaři ve své ostudné hamižnosti zneužívají kdejaké pověsti o židovských lidských obětech, aniž by postupovali cestou práva a řádného soudního procesu. Říká snad proto papež, že je naprosto nemyslitelné, aby se Žid takové vraždy dopustil? Jistě ne! Stejně tak málo však může vyloučit možnost, že z fanatismu a nenávisti ke křesťanům by Žid takovou vraždu spáchat mohl. – A byť i papež dále ve svém listu ještě uvádí, že vražda a lidská oběť jsou zakázány Písmem svatým, musel být přesto bezpochyby přesvědčen o tom, že také Židé hřeší proti Písmu a jeho učení. Papež Inocenc znal nenávisti ke křesťanům kypící Talmud a znal jej velice dobře; věděl také, že Židé jej ctí a řídí se jím víc, než Písmem svatým. – O tři roky dříve přikázal Talmud pálit. Jeho skutky tedy ukazují, že Židy rozhodně nepovažoval za zcela neškodné a nevinné. Roku 1244 psal francouzskému králi:

„Co Židé nazývají Talmudem, je pro ně kniha nejvyššího významu a důležitosti; podle objemu je mnohem větší než Bible. Obsahuje jednoznačná rouhání se Bohu, Kristu a Nejsvětější Panně, dále pak nesmyslné povídačky, mámivé slovní hříčky a až neslýchané pošetilosti. Na základě nařízení papeže Řehoře, Našeho předchůdce blahé paměti, kancléř a doktoři pařížské univerzity toto klamavé dílo

i mnoho dalších prozkoumali za účelem důkladného odhalení židovské lstivosti, a pak je nechali veřejně spálit v přítomnosti lidu a duchovenstva. Tak Jsme to seznali z Tvého dopisu. Jakožto katolický král a nejkřesťanštější panovník jsi Nám v tomto ohledu prokázal velice chvalitebnou pomoc, za níž Ti náležitě v Pánu děkujeme. Přesto však škodlivý klam Židů stále ještě neustal a žádný soud je nepřiměl k lepšímu smýšlení. Proto prosíme a zapřísaháme Tvůj Majestát skrze našeho Pána Ježíše Krista, abys jak náleží trestal takové ostudné a ohavné zločiny, jimiž je Stvořitel urážen a křesťanské jméno zneuctíváno. Pokračuj dále na dobré cestě, po níž kráčíš. Přikaz, aby ony špatné knihy včetně komentářů, které učenci odsoudili, a vůbec všechny takové, jež jimi byly prozkoumány a zavrženy, byly v celém Tvém království spáleny všude, kde se jen na ně přijde.“

Podle všeho toho je tedy zcela neoprávněné, když Židé tvrdí, že Inocenc IV. výše zmíněnou bulou – na rozdíl od tolika jiných papežů – prohlásil za nemožné, aby se u Židů vyskytly „rituální“ vraždy.⁶⁸ Navíc je zde ještě podezření, že bula, o níž se opírají ochránci Židů, je podle vši pravděpodobnosti nepravá a jde o slátaninu cizí ruky. Víme sice, že není snadné zpětně prokázat protivníkem vyfabrikovanou písemnost a že je tedy velice pohodlným a až příliš často zneužívaným prostředkem, než aby se taková nepříjemná námitka dala sprovodit ze světa. V našem případě je pochybnost o pravosti buly přesto oprávněná, než abychom ji zde mohli ponechat bez povšimnutí. – V kompletní sbírce všech papežských bul se právě tato nenachází! Kromě toho byla již před čtyřmi stoletími zpochybněna velmi zkušenou římskou stranou. F. Panvino, nejproslulejší právník své doby, kterého papež Sixtus IV. pověřil revizí trientských soudních akt, ve svém znaleckém posudku říká, že buly papeže Řehoře IX. a papeže Inocence zde (při posuzování rituální vraždy) nemohou přicházet v úvahu, protože jednak se zdají být málo hodnověrné a jen sotva padělatelsky nepozměněné, a jednak budeme-li se držet jejich doslovného znění, neříkají nic z toho, co se z nich chce vyčíst. Dále pak koncil ve Vienne je výslovně zamítl a ukázal, že zakazují jen svévolné pomlouvání Židů. Je tedy zcela jasné, končí Panvino, že ti, kteří buly vydali, neměli jimi na mysli nic jiného, než jen zamezit neodůvodněnému pronásledování Židů. – Je opravdu těžko pochopitelné, jak se s ohledem na tak jasné vývody zkušeného římského znalce práva může ještě vůbec tvrdit, že papežové jako takoví zavrhlí možnost rituální vraždy. – Výše zmíněná, v úvahu připadající bula Řehoře IX., tam již byla také náležitě odbyta. Dále se jí nebudeme zabývat, protože se prokázala jako ještě méně věrohodná než pseudoinocentská. S naší otázkou nemá nic společného, protože pouze zapovídá nespravedlivé týrání Židů.

To by tedy bylo všechno, na co se Židé odvolávají, když se snaží uvádět papeže jako své přísežné svědky. Jak se však v Římě skutečně smýšlí o „rituální vraždě“, ukázalo se v případě Tisza-Eszlár. Tři dny před vynesením rozsudku překvapil list „Wiener Tageblatt“ publikum oznámením, že „kardinálské kolegium ve veřejném zasedání prohlásilo, že obvinění z rituální vraždy by byl nesmysl“. Zpráva sama byla přirozeně čirý nesmysl nebo spíše obvyklá židovská lež! Měla však ten kladný důsledek, že přiměla římský tisk k vyjádření o skutečném mínění papežské kurie. Papežský tisk oficiálně prohlásil, že zpráva novin „Wiener Tageblatt“ je pouze opovážlivý židovský vý-

⁶⁸ Bulou Inocence IV. se například snažil „argumentovat“ dr. Auředníček, obhájce Leopolda Hilsnera, usvědčeného a odsouzeného vraha Anežky Hružové v známém polenském procesu; viz Jan Rys, *Hilsneriáda a TGM*, Praha 1939, i stenografovaná soudní akta; pozn. editora.

mysl, a že celé kolegium kardinálů je naopak o existenci židovské rituální vraždy jednomyslně přesvědčeno. Naprosté oprávnění tohoto názoru pak bylo Římem skvěle prokázáno různými publikacemi – dílem přímo z vatikánské tiskárny –, mezi nimiž byl i důkladný kritický článek ve vědeckém italském časopisu, který vždy vyjadřoval názory a hájil práva Apoštolského stolce, v „Civiltà Cattolica“. Oficiální list Vatikánu „Osservatore Romano“ konstatoval, že „Civiltà“ prokázala, že židovské rituální vraždy jsou skutečností. Při této příležitosti také papežský tisk a speciálně „Civiltà“ a „Osservatore“, posudek biskupa dr. Koppa,⁶⁹ jenž se vyslovil v opačném smyslu, vyvrátil jako nevědecký a prokázal, že mu pro takový názor zcela schází potřebná znalost hebrejštiny i novožidovského náboženství.

A nejen to! **Sami papežové uznali skutečnost židovské religiózní vraždy v oficiálních, slavnostně vyhlášených dokumentech!** A sice tím, že v několika případech povolili uctívat mladistvé oběti židovské krvežíznivosti jako světce a blahoslavené s odůvodněním, že byly rituálně poraženy Židy z divoké nenávisti ke Kristu a Jeho svatému náboženství.

Jedno takové povolení udělil papež Sixtus IV. Jak již zde bylo zmíněno, bulou z 20. června 1478 slavnostně potvrdil, že proces v Trientu byl veden bezvadně a že Židé jsou usvědčeni a vinni zabitím křesťanského chlapce, a to z religiózních motivů. Proto přijal papež jméno dítěte do římského martyrologia (oficiálního seznamu světců) a dovolil jeho veřejného uctívání pro diecézi Trient.⁷⁰ Kdo by mohl popřít, že tím papež oficiálně uznal skutečnost židovské rituální vraždy?

Ještě větší význam má zde bula papeže Benedikta XIV. „Beatus Andreas“ z roku 1755.⁷¹ Podnětem k ní byla žádost o svatořečení Židy rituálně zabitého blahoslaveného Andrýska z Rinnu, jehož jméno také papežský výnos nesl. Benedikt XIV. byl jedním z předních učenců své doby; jeho díla a rozhodnutí se těšila nejvyššímu uznání a jsou směrodatná dodnes. Dějiny nám jej ukazují jakožto pronikavého a věcného myslitele, jako muže bez předsudků. Je důležité to zde zdůraznit. Bula „Beatus Andreas“ je důkladným a bystrým pojednáním o otázce, zda nezletilé dítě, mezi tím zavražděné Židy, může být uctíváno jako mučedník. Papež rozlišuje tři třídy mučedníků: 1) „podle vůle a činu“ (*voluntate et opere*), kteří z vědomého rozhodnutí dali svou krev a životy za svaté náboženství, 2) mučedníci pouze „podle vůle“ (*voluntate tantum*), kteří pro své přesvědčení snášejí nejhorší útrapy a jsou připraveni, ba přímo touží obětovat i svůj život, 3) mučedníci „pouze podle skutku“ (*opere tantum*), kteří jsou skutečně zavražděni kvůli Kristu nebo své víře, u nichž se však pro mladistvý věk nedá mluvit o svobodném rozhodnutí vůle. Do poslední kategorie zahrnuje papež děti, zabitě z nenávisti ke Kristu a Jeho náboženství, uvádí některé takové z časů římského pronásledování křesťanů a v téže souvislosti vypočítává celou řadu obětí židovské nenávisti. Následuje jeho výčet v doslovném překladu; o většině zde jmenovaných jsme již mluvili.

„U bolandistů,“ píše papež, „se pod 24. březnem kromě již Námi výše zmíněného sdělení o malém blahoslaveném Šimonovi z Trientu píše, že v diecézi Kolín je uctíván chlapec Johánek, zavražděný Židy z nenávisti ke křes-

⁶⁹ Naproti tomu jiný biskup, který byl skutečný orientalista a vynikající znalec židovsko-talmudské literatury, dr. Konrád Martin, jasně prohlásil, že žádný rozumný člověk nemůže popírat skutečnost židovské rituální vraždy, jak bylo zdůrazněno již v úvodu.

⁷⁰ *Acta sanctorum* k 24. březnu.

⁷¹ *Bullarium Benedicti XIV*, tom. IV. edit. Veneta 1778. Str. 101 ad.

řanskému náboženství. Baillet k témuž datu 24. března píše, že v Paříži je uctíván chlapec Richard, a rovněž v Anglii se takové úctě těší dítě jménem William, jež Židé rovněž zavraždili z nenávisti ke křesťanské víře. – Dále v 18. svazku díla Petera Theophila Raynanda a zvláště v jeho knize „Mučednictví skrze mor“, II. díl, 2. kapitola č. 7 čteme, že za časů španělského krále Ferdinanda ve městě Guardia poblíž Toleda byl Židy zavražděn tříletý chlapec z nenávisti ke Kristu, že i jemu se prokazuje stejná úcta a je zkrátka nazýván „nevinným chlapcem z Guardie“. Totéž dosvědčuje autor o dvojčatech ze Sardinie ve věku tří let jménem Esselius a Canerinus. Dále je ve výše zmíněné „Disceptatio apologetica de martyrio S. Simonis Tridentini“ uvedeno na str. 242 tříleté děvče jménem Uršula, které v Lienzi (italské Loucii), malém, ale starém městě na hranicích tyrolského hrabství bylo Židy ukrutně zavražděno z nenávisti ke Kristu; na místě staré kamenné desky v tamní kapli byla roku 1609 osazena nová s popisem strašlivého zločinu. Na str. 246 ad. je zmiňován chlapec Laurentius, jež v pátém roce života Židé z nenávisti ke křesťanské víře usmrtili a ten je od své kruté smrti až dodnes ve Vicenze a okolí uctíván jako mučedník.“

Jak hroznou obžalobu fanatických a krvežíznivých Židů představuje tento prostý přehled na takovém místě, v oficiálním papežském dokumentu! Ustavičný poukaz na skutečnost, že zločiny byly motivovány „nenávistí ke Kristu, ke křesťanské víře“ jasně ukazuje nejen autorovo přesvědčení, že Židé zabíjejí křesťanské děti, ale také že to dělají z religiálních motivů. Ostatní důkazy zde můžeme ponechat bez povšimnutí. Vezmeme-li ještě v úvahu, že na druhé straně žádný papež nikdy neprohlásil krvavé obvinění proti Židům za nepravdivé, pak zde řečené plně postačuje k našemu přesvědčení, že Řím s existencí židovské „rituální vraždy“ počítá jako s absolutně jistou skutečností.⁷²

*

V úvodu kapitoly jsme již zmínili, že si Řím vypracoval vlastní židovské právo. Bude jen vhodné a prospěšné, když si zde stručně uvedeme alespoň hlavní rysy řečeného **židovského práva**. *Corpus juris canonici* z něj obsahuje celý jeden titul (tit. VI páté knihy dekretálií) a k tomu ještě přistupují koncilní ustanovení, pokud již nejsou pojata do *Corpus juris*. Bohatý materiál nabízejí také kanonici, z nichž si zde zmíníme pouze Reiffenstuela.⁷³ Anaclet Reiffenstuel byl nejvýznamnějším kanonistou své doby. Jeho dílo „Jus canonicum universum“ o pěti foliových svazcích se dočkalo řady vydání na nejrůznějších místech (Mnichov, Řím, Ingolstadt, Antverpy, atd.; poslední bylo dokončeno v Paříži 1870) a je dodnes nepostradatelné.⁷⁴ Ohledně projednání židovské otázky je třeba ještě upozornit, že Reiffenstuel nebyl mužem středověku, nýbrž minulého století,⁷⁵ a protože jeho názory pocházejí z nám tak blízké doby, jsou tím závaž-

⁷² Pokoncilní „katolík“ by se měl přinejmenším zamyslet nad příčinou zcela opačného, fanaticky filosemitského postoje současné vatikánské sekty. Aby mu to uniklo, je k tomu třeba mimořádného úsilí, jinak řečeno, je z Božího dopuštění zaslepený.

⁷³ Viz rovněž Cardin. de Luca, *Theatrum veritatis et justitiae*, pod hesly „Hebraei“ a „Judaei“. Srovnej k tomu: Alfons z Liguori, *Theologia moral.*, Lib. II. Tract. i. kapitola 42.

⁷⁴ Naše citáty vycházejí z ingolstadtského vydání 1738.

⁷⁵ Tj. 18. století; pozn. překl.

nější. Ostatně autor mluví tak jasnou a přesvědčivou řečí, že jakékoli vysvětlivky by jen dojem z jeho díla oslabily. Ukážeme si zde z něj pouze to nejdůležitější.

Kardinální otázkou je, zda Židé mají vůbec být trpěni v křesťanském státě. Reiffenstuel soudí (sv. V. str. 210), že proti tomu sice mluví závažné důvody: „Bezbožnost, lichva, bezpráví, nenávist Židů a jejich ustavičné a ohavné zlořečení Kristu i křesťanskému náboženství působí velké škody Církvi i státu (tehdy jako dnes!). ... Proto také byli z různých křesťanských říší vyháněni, například ze Španělska, z Belgie a Francie.“ Autor je přesto náhledu, že kde již jednou Židé jsou, mají tam být ponecháni; poté, co tam byli přijati a zajištěna jim ochrana, neměli by být vyháněni bez dalšího, tedy bez spravedlivého a zákonného důvodu. (Č. 7.) Ovšem právě silné přibývání Židovstva je nebezpečné a zhoubné (tehdy jako dnes!); proto „bylo zcela zbožné od katolických knížat, když pro sebe, své poddané i pro čest Krista a jeho náboženství přijali vynikající opatření v tom smyslu, že Židé nebyli přijímáni tam, kde dosud ještě nebyli, aby se tam tento národ nevplížil ve zhoubném a nebezpečném množství. ... A přestože to není absolutní zákaz přijímání Židů, ti by to neměli mít v budoucnosti alespoň usnadněné.“ (Č. 6.)

Nesmějí-li být Židé bez spravedlivých důvodů vyháněni, jsou zde na druhé straně uváděny důvody, proč se tak stát může (č. 8), „jestliže ze soužití s nimi vzroste pro křesťany nebezpečí pro tělo i duši, nebo když se Židé dopustí spiknutí či ohavných zločinů proti víře a věřícím“.

Číslo 9 (str. 211) zní: „I když sice jednou přijatí Židé již nemají být vyháněni, přesto může a musí být obchod, pohyb a způsob života akceptovaných Židů justici střežen a držen v příslušných mezích tak, aby se nemohli dopouštět ničeho, co by mohlo způsobit náboženství posměch a státu škodu nebo nebezpečí. To je všeobecně přijímaná doktrína, která je také všude prakticky prováděna.“⁷⁶ Důvod spočívá v tom, že jinak by náboženství ani stát nebyly dostatečně chráněny před zlobou a nenávistí Židů ke Kristu a jeho náboženství, tedy před nenávistí, která je tak veliká, že se ani nedá popsat.“

Dále se tam podrobně probírá řada jednotlivých ustanovení, např. aby Židé nebydleli s křesťany v jednom domě, aby křesťané nesloužili Židům jako čeledíni nebo děvečky, a neúčastnili se ani jejich hostin. Křesťané nemají užívat služeb židovských lékařů, atd. Že je zakázáno manželství se Židy, tam vůbec není zmíněno, protože v té době by nikoho ani nenapadlo na něco takového pomyslet; vědělo se, že takový svazek je neplatný a nemožný.

Ještě větší význam má ustanovení, že Židé jsou vyloučeni ze všech veřejných úřadů. Také to tehdy bylo tak samozřejmé, že se Reiffenstuel spokojuje odkazem na jasná slova *Corpus juris*, kde se (Decret. Greg. Lib. V. Tit. VI, kapitola 16) říká:

„Protože by bylo zcela absurdní, aby člověk, který zlořečí Kristu, měl úřední a soudní moc nad křesťany, obnovujeme a potvrzujeme (papež Inocenc III) na tomto koncilu, co již dříve synoda v Toledu tak obezřeale stanovila, totiž zákaz Židům zastávat veřejné úřady, protože ti se pod pláštíkem křesťanů prokazují jako křesťanství nejnebezpečnější (tehdy jako dnes!) ... Takovému židovskému úředníkovi se musí zapovědět veškerý styk s křesťany v obchodě i jiných věcech, než zase vrátí všechny příjmy, které

⁷⁶ Jak moudří lidé byli učitelé práva oné doby ve srovnání s našimi moderními výrobci zákonů, kteří všechno narážejí na jedno kopyto!

ve svém úřadu od křesťanů vybral a podle rozhodnutí diecézního biskupa je odevzdá chudým křesťanům. Přesto však má s ostudou odstoupit z úřadu, kterého se tak opovážlivě zmocnil.“⁷⁷

Podobné ustanovení je rovněž na jiném místě *Corpus juris*, konkrétně v Gratianově dekretu (Pars I, Dist 54, kap. 14): „Židé nesmí přebírat žádné veřejné úřady, protože by tím měli možnost ukládat křesťanům tresty.“

A jak dalece se Židé podle kanonického zákona podíleli na právech ostatních občanů, to uvádí Reiffenstuel v čísle 21:

„Měli plné vlastnické právo na svůj majetek a mohli jím také volně disponovat i odkazovat jej. Mohli mezi sebou i s křesťany uzavírat smlouvy, mezi sebou uzavírat manželství podle svého obřadu a směli také podávat i přijímat soudní žaloby – nicméně je mohli obhajovat vždy jen před křesťanským soudcem, byl-li Žid žalobcem nebo žalovaným.“

Vidíme tedy, s jakou moudrostí a rozvahou stanovila Církev Židům jejich právní postavení. To je opravdová spravedlnost, která Židům podle jejich vlastních výslovných zásad přiznala v křesťanském státě omezené občanské právo s vyloučením ze všech veřejných úřadů. Naproti tomu moderní stát je nespravedlivý vůči svým vlastním, křesťanským občanům tím, že je vydal bez ochrany na pospas nenávisti a systematické úskočnosti Židů; s jakým výsledkem, to zažíváme každým dnem víc a víc.

V principech katolické Církve existující zásadní zákony ohledně Židů jsou ještě v plné platnosti, již prostě proto, že důvody, z nichž zmíněná ustavení vyplynula, nejenže nepominuly, nýbrž jsou nyní mnohem závažnější a početnější. Poslechněme si jednoho z autorů naší doby. Dr. Philipp Hergenröth, profesor kanonického práva na akademii v Eichstädtu a papežský prelát, ve své „Učebnici katolického církevního práva“⁷⁸ píše: „Nekřesťanské obyvatele má křesťanský stát jen trpět, ne však jim poskytovat plnou rovnoprávnost s křesťany.“ – Třeba hned zdůraznit, že Hergenröthova kniha není pouze učeným teoretickým dílem, nýbrž hojně užívanou příručkou pro akademickou mládež. Současný kníže-biskup v Olomouci, dr. Kohn, ještě před několika lety jako profesor církevní právo přednášel svým studentům kanonické zákony jako právně trvající a stěžoval si, že jich již jak náleží není dbáno. Všeobecně se ovšem novými kanoniky kapitola o židovském právu bohužel hodně přehlíží. Bylo by jen žádoucí a přiměřené, věnovat mu znovu větší pozornost. Moudré, dvoutisíciletou praxí vyzkoušené židovské zákony jsou dodnes hlavními směrnicemi pro řešení židovské otázky.

⁷⁷ „Köln. Volkszeitung“ v čísle 349 z 26. 1892 června píše: „Nijak se nepohoršujeme nad židovskými soudci a vládními rady, a už vůbec ne nad židovskými důstojníky.“ List strany centra se snad mezitím upomněl na pravověrně katolické nazírání. Jak by si asi jinak uměl představit přijímání křesťanské přísahy od židovských soudců?

⁷⁸ V originále *Lehrbuch des katholischen Kirchenrechtes*, Freiburg, Herder, 1888, str. 109.

Slovo závěrem

Dospíváme k následujícím závěrům:

1. **Je zcela jisté** a především početnými a nespornými historickými skutečnostmi prokázané, že po mnohá staletí až do dnešních časů Židé za zcela typických okolností vraždili a vraždí křesťanské děti, nezřídka i dospělé, resp. že je rituálně porážejí způsobem, jaký se jinak v civilizovaných nikde nevyskytuje – a to převážně se záměrem zmocnit se jejich krve.

2. **Je zcela jisté**, že podnět k vraždění lidí je religiózní, tedy jde o víru v tom smyslu, že zabití křesťana je bohulibý skutek, a požití křesťanské krve očišťuje a posvěcuje židovskou duši svátostným způsobem, pomáhá jí k vyšší dokonalosti již zde na zemi a k větší blaženosti na onom světě. K tomu ještě, i když méně často, přistupuje přesvědčení, že křesťanská krev má léčivou sílu při různých tělesných chorobách.

3. **Je zcela jisté**, že takové krvavé činy nejsou dílem vyšinutí ojedinělého, fanaticky přepjatého člověka, nýbrž širokých vrstev Židovstva na Východě i na Západě po mnoho století a že dodnes holduje vraždění křesťanů i požívání krve. Ukazují to velmi často a téměř pravidelně se opakující krvavé zločiny, ale zvláště okolnost, že se jich dopouštějí právě nejpřednější a ve víře nejhorlivější členové židovské obce, představení synagogy a rabíni, že k nim dávají pokyn vrchní rabíni, kteří pak krev oběti přejímají a starají se o její rozdělování věřícím, dále že se při užívání krve i při samotné vraždě odříkávají modlitby a konají religiózní obřady, kterých se někdy dokonce účastní celá mužská populace dané židovské obce, pokud je tak malá jako v Trientu.

4. **Dosud však není jisté**, že všeobecný religiózní předpis zavazuje všechny Židy k prolévání nebo požívání křesťanské krve.

Takovou povinnost lze odvodit a prokázat ze zákoníku, jehož předpisy jsou nesporně závazné pro všechny vyznavače židovského religiózního společenství. Jediným pramenem zákonů toho druhu kromě Bible je Talmud, a protože ten ve své nynější podobě příkaz rituálního zabíjení lidí neobsahuje, je třeba mít za to, že takový pro celé Židovstvo neexistuje. Ani ústní tradice, pokud nikdy a nikde po mnoho století nebyla vyjádřena a tím stanovena v písemnosti, nárokuje si všeobecnou závaznost, nepostačuje, aby bylo možné tak mimořádný a významný předpis považovat za všeobecnost pro národ.

Jedná se tedy o **tajný židovský kult**.

Pohanská náboženství dosáhla v tajných kultech svého nevyššího rozvoje, chceme-li to tak říci, jako např. v kněžských kastách Indů nebo Egyptanů, v eleusinských mystériích Řeků či u germánských druidů. Někdy jen ústně, jindy tajnými spisy a symbolickými znameními se údajně nejvyšší zjevení božstva udržovalo a šířilo mezi nemnoha vyvolenci, zatímco mase lidu se dostávalo jen velice povrchních znalostí religiózních věcí. Na rozdíl od toho křesťanství zavrhuje jakékoli tajné učení; jeho ušlechtilé pravdy jsou určeny pro všechny bez rozdílu stavu a stupně vzdělání. Naproti tomu starokřesťanské sekty, jako např. gnostici v prvních stoletích po Kristu, chtěli podle pohanického vzoru zavlékat tajné učení do pravdy, již se jim dostalo od apoštolů a jejich žáků, a které dosáhlo největšího rozmachu u manichejců. Ti své věřící dělili do dvou tříd, na „*electi, perfecti*, vyvolené“, kteří měli *esoterický*, tajný kult, vedli dokonalý život

a byli účastni vyšších milostí, a na „*auditores*, nedokonalé“, jež měli kult pouze exotický, určený pro masy.

Tato stručná a všeobecná orientace o tajném kultu by mohla stačit jako ukázka, že novožidovské náboženství takovou krvavou praxi má. S tímto předpokladem se v zásadě shodují všechny skutečnosti a výpovědi, které jsme si již v naší knize ukázali. Židé z Trientu vypověděli, že „nejspolehlivější a v židovské víře nejhorlivější“ neboli „*periti*, zasvěcení“, jak řekl Samuel, dobře věděli, že krev křesťanského chlapce je velice prospěšná pro spásu jejich duše. Také jsme slyšeli, že věc je držena v přísné tajnosti, jak nám sdělili např. Johann von Feltre z Trientu a rabín Moldavo, i za jak důkladných bezpečnostních opatření se tajemství předává z otce na syna. Křesťanské krve se ve velké míře užívá na způsob svátostiny (při šesti příležitostech); má mj. zbavit duši od hříchu, očistit ji, a nakonec má neomylně zajistit věčnou blaženost. Během staletí se krvavá praxe dočkala ještě většího všeobecného rozšíření tam, kde byly podmínky zvláště příznivé, Židé se tam těšili větší bezpečnosti a kde při nižší kulturní úrovni dané krajiny se jejich fanatismus tím čileji rozvíjel, takže rabín Moldavo o Židech své země věřil, že vůbec žádný z nich nemůže mít podíl na věčném životě, pokud se neúčastní vraždy křesťana nebo užití jeho krve. Avšak ani to nedokazuje, že celé Židovstvo jako takové na tuto povinnost věří. Speciálně o Židech naší doby říká i Rohling, že bylo dokonce mnoho rabínů, kteří o krvavé praxi nic nevěděli.⁷⁹

I když se tedy krvavý kult postkřesťanských Židů nedá označit za podstatnou součást jejich náboženství, nýbrž musí být považován za tajné učení ve vlastním smyslu slova, a nelze-li klást přímou odpovědnost celému židovskému národu, přesto má na takovém zločinu nepřímou těžkou vinu. Jednak tím, že ve své většině a především povolanými představiteli svého náboženství, rabíny, lpí na Talmudu jako na knize zákona i náboženství, přestože ten lidskost a lásku k bližnímu ztrácí, všechny Nežidy označuje za zbavené lidských práv, svým stoupencům káže vůči nim nesmiřitelnou zášť, ba bez rozpaků je vyzývá k jejich vraždění a tím již klade základ myšlenky krvavého zločinu. Papežové⁸⁰ proto ve středověku Talmud jako bezbožnou a zhoubnou knihu zavrhnuli a přikázali její ničení. 215 rabínů Německa, shromážděných v Berlíně, však ještě v únoru 1893 prohlásilo, že Talmud je a zůstane „religiózním pramenem“ pro Židy.⁸¹ Nemohou se tedy divit, když se odpovědnost za hrůznost krvavého zločinu klade jim i celému Židovstvu, protože přísahají na knihu, v níž se nepokrytě káže vraždění křesťanů.

Další důvod, proč se asi často a neoprávněně klade odpovědnost za krvavé vraždy celému Židovstvu, spočívá v tom, že se vždy staví na stranu zločinců, jak jsme to viděli zvláště v Trientu, Damašku, Tisza-Eszláru, Luči a pod. Je to nejvýše pozoruhodný a velmi charakteristický jev. Ostatní národy se s odporem odvracejí od zbabělého vraha a ztracují jej tím více, že svým zločinem pošpinil jejich jméno. Avšak Židé se všemi morálními i materiálními prostředky zastávají usvědčených zločinců, i když ti se sami přiznali, židovský tisk nestoudným překrucováním skutečností a lhaním vytváří pro ně sympatie veřejnosti, muži velkých financí napínají svůj vliv do krajnosti na roz-

⁷⁹ *Meine Antworten an die Rabbiner* (Moje odpovědi rabínům), str. 67.

⁸⁰ Mj. Inocenc IV., který bulou z 9. května 1244 nabádal francouzského krále nechat spálit všechny exempláře Talmudu.

⁸¹ Doslovné znění tohoto famózního prohlášení viz u Freimuta, *Altjüdische Religionsgeheimnisse*, str. 120.

hodujících místech, a nepomůže-li nátlak, je hlavním argumentem a neselhávajícím nástrojem židovské zlato. To je opravdu k zamyšlení! Židovstvo by přece muselo vraždu křesťana svými příslušníky považovat přinejmenším za něco neomluvitelného. Ale praxe je jiná; vždyť Talmud učí, že je to dobrý skutek! Nelze se ubránit přesvědčení, že konkrétně vyšší kruhy Židovstva mají znalost krvavé praxe a zastávají se zločinců právě proto, že ti „se dostali do neštěstí kvůli obecnému blahu“, jak o sobě řekl rabín Levy z Met. Ať už je tomu nakonec jak chce, zůstává nesporné, že bezohledné „očisťování“ a záchrana zločinců znásilňováním práva musí být silnou vzpruhou pro ostatní Židy, odvažovat se stále znovu vraždění křesťanů, jak to dostatečně ukazují poslední roky. Celé Židovstvo však tím na sebe bere tím těžší spoluvinu, čím semknutěji zde proti celému světu stojí v nové době, navíc sloučené v *Allianci Israélite*. Jeho zakročování ve prospěch zločinných souvěrců je pro křesťanstvo o to vyzývavější a škodlivější, že v moderním právním státě se proklamují stejná práva pro všechny a jejich porušování se přísně trestá; pouze Židé jsou však privilegováni! Oni jediní jsou hájeni i při nejhorších zločinech!

Odpudivý jev židovské krvavé vraždy v naší tak kultivované době, jeho velké rozšíření i všemožné nadržování Židovstva zločincům má velký význam pro jeho celkové posuzování. Krvavý zločin je jednak ukazatelem intenzity, do níž se vystupňovala židovská nenávist ke všemu křesťanskému, a je rovněž zřetelným symptomem, že Židé zůstali stejnými, jakými byli po tisíciletí, a to i nyní, po e m a n c i p a c i.

Její výsledek již s absolutní jistotou ukázal, že přiznaná občanská rovnoprávnost rozhodně u Židů nevzbudila sebemenší pocit vděčnosti a odložení staré židovské nenávisti vůči křesťanským národům; emancipace naopak podivný židovský svéráz plně rozvinula a veřejně ukázala. To je její jediný, ovšem velice pochybný užitek. – Zbavení všech omezení a v plném užívání stejných práv s křesťany již mnoho Židů nepovažuje za nutné ukládat sebemenší omezení svým korupčním sklonům a cynickému tíhnutí k nemorálnosti, ba ani ne je již skrývat. Důkazy toho nám dodává samotný židovský tisk v takovém množství, že by se jimi daly vyplnit celé knihy, a právě přátelé Židů, nejliberálnější a nejtolerantnější muži, si stěžují, že židovský vliv odkřesťanšťuje, znemravňuje a rozkládá společnost v literatuře, umění, obchodu, tisku, krátce ve všech oblastech života. Dávnému slovu papeže Inocence III. z roku 1215 se v našich dnech dostalo plného významu:

„Křesťanská mírnost přijala Židy, kteří by pro vlastní vinu měli žít v trvalé porobě, a nechává je snášetlivě žít mezi sebou. Ti by nám za to měli být vděční. Namísto toho však křesťanům za jim prokázanou milost odplácejí opovržením a urážkami, a na poskytnuté společenství odpovídají opovržením. Nám, kteří jsme je z útrpnosti přijali do své společnosti, namísto díků oplácejí podle přísloví: Čiň čertu dobře, peklem se ti odmění!“⁸²

Nápravu lze hledat pouze tam, kde zlo dosáhlo největšího rozsahu, u e m a n c i p a c e. Ta musí být revidována a zkorigována! Pokud se tato naděje nesplní, naplní se toužebná naděje Židů po světovládě. – Takový je přece oslnivý příslib rabínských knih: Všechny poklady světa budou patřit Židům, všechny národy světa jim budou poddány. A taková je také pevná důvěra všech velkožidovských kruhů. Smělí vůdci nejmnocnější internacionální organizace, *Alliance Israélite*, již triumfálně vyhlásili,

⁸² Corpus jur. Can., Decret. Greg. Lib. V., Tit. VI., Kap. 13.

že začíná nadcházet čas, kdy se židovské naděje naplní, kdy „nová mesiánská říše zaujme místo papežů a císařů“. – Kdo je tak slepý, aby neviděl, jak židovský vliv a židovská moc rok od roku ve všech oblastech života nesmírně a neúměrně postupují?

* * *